

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 23. ŘÍJNA 2022

Hle, ubožák zavolal a Hospodin slyšel.

INTERIÉR FARNÍHO KOSTELA NAROZENÍ PANNY MARIE V DRYŠICÍCH.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

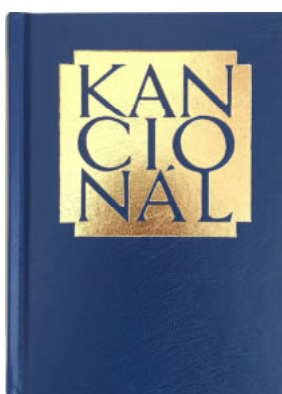
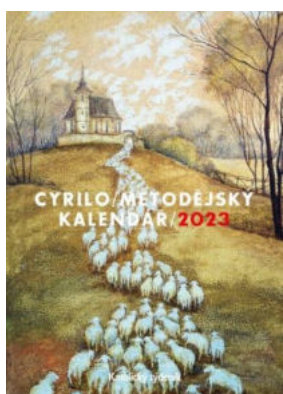
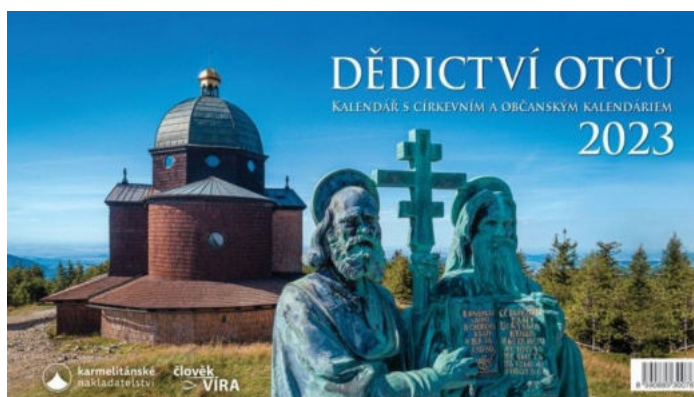
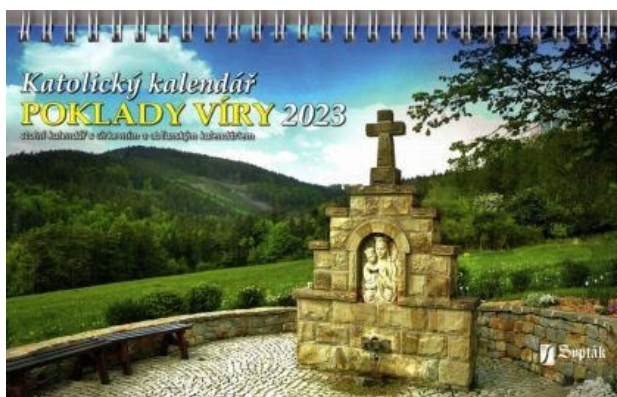
K: Bratři a sestry, naplněni vděčností chvalme Pána za jeho úžasné činy k dobru lidí a s pokorou jej prosme:

L: BOŽE, VYSLYŠ PROSBY SVĚHO LIDU.

- Za papeže Františka, aby ve šlépějích svatých papežů II. vatikánského koncilu, Jana XXIII. a Pavla VI., v síle Ducha svatého vedl svěřený Boží lid po cestách radosti a naděje.
- Za dary Ducha svatého pro premiéra České republiky, prof. Petra Fialu, aby v těchto těžkých dobách moudře vedl náš národ i Evropu po cestách tvé prozřetelnosti.
- O této misijní neděli prosíme za všechny pokřtěné, aby se v síle Ducha svatého stávali Pánovými proroky, svědky a misionáři až na konec země.
- Za zmučený ukrajinský národ, vystavený genocidě masového vraha Putina, aby pro úpěnlivou modlitbu svatého růžence věřících, zvláště dětí, poznal moc Královny vítězné.
- Za nás, zde přítomné, abychom po příkladu svatého apoštola Šimona byli horliví ve víře, a v apoštolu Judovi nacházeli mocného přímluvce v lidsky beznadějných případech.
- Za věrné zemřelé, ať mají účast na tajemství vzkříšení těla a života věčného.

K: Všemohoucí Bože, vyslyš pokorné prosby této své rodiny, ať s vděčností za nezměrné projevy tvého milosrdenství bojuje dobrý boj, uchová si víru a vytrvá v síle tvého Ducha až do konce. Skrze Krista našeho Pána. **L: Amen.**

KALENDÁŘE 2023

K OBJEDNÁNÍ V KOSTELE: PUSTIMĚŘ,
DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY

CENA 75,-KČ:

Mariánská poutní místa
Malá poselství
Poutní místa
Naše kostely
Poklady víry
Dědictví otců

Spolu@křesťanská media
Andělský kalendář

CENA 65,-KČ:

Katolický nástěnný kalendář

CENA 199,-KČ:

Cyrilometodějský kalendář
KANCIONÁL (CENA 299,-KČ)

*Věčné odpočinutí
dej jim, Pane,
a světlo věčné
at' jim svítí!
At' odpočívají v pokoji.*

PUSTIMĚŘ - Břetislav
NAVRÁTIL
7.12.1946 - 28.10.2021

PUSTIMĚŘ - Marie
ZBOŘILOVÁ
12.9.1941 - 19.2.2022

PUSTIMĚŘ - Rudolf
ŠTOLFA
15.2.1929 - 29.4.2022

PUSTIMĚŘ - Dobroslava
NĚMEČKOVÁ
27.1.1935 - 21.5.2022

PUSTIMĚŘ - Jan
SMEJKAL
26.8.1932 - 24.7.2022

PUSTIMĚŘ - František
HROZA
24.9.1925 - 17.9.2022

DRYSICE - Ladislav
POŘÍZEK
16.10.1966 - 21.11.2021

DRYSICE - Marie
MALEČKOVÁ
6.12.1945 - 17.1.2022

DRYSICE - Libor
ODEHNAL
27.12.1964 - 7.4.2022

DRYSICE - Jarmila
POŘÍZKOVÁ
3.3.1961 - 13.4.2022

TOPOLANY - Evžena
MARISCHLEROVÁ
24.8.1936 - 27.11.2021

TOPOLANY - Marie
BUGNEROVÁ
30.1.1937 - 6.1.2022

TOPOLANY - Jiří
MICHALÍK
19.9.1951 - 11.1.2022

TOPOLANY - Anna
KUDLIČKOVÁ
29.7.1921 - 30.9.2022

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

31. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 30. ŘÍJNA 2022

Budu velebit tvé jméno, můj Bože, Králi.

EUCCHARISTIE V KRYPTĚ MILÁNSKÉHO DÓMU U HROBU SV. KARLA BOROMEJSKÉHO.
Pouť k Turínskému plátnu - *Vultum tuum, Domine, requiro*, 12.5.2010, Milano, Itálie.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

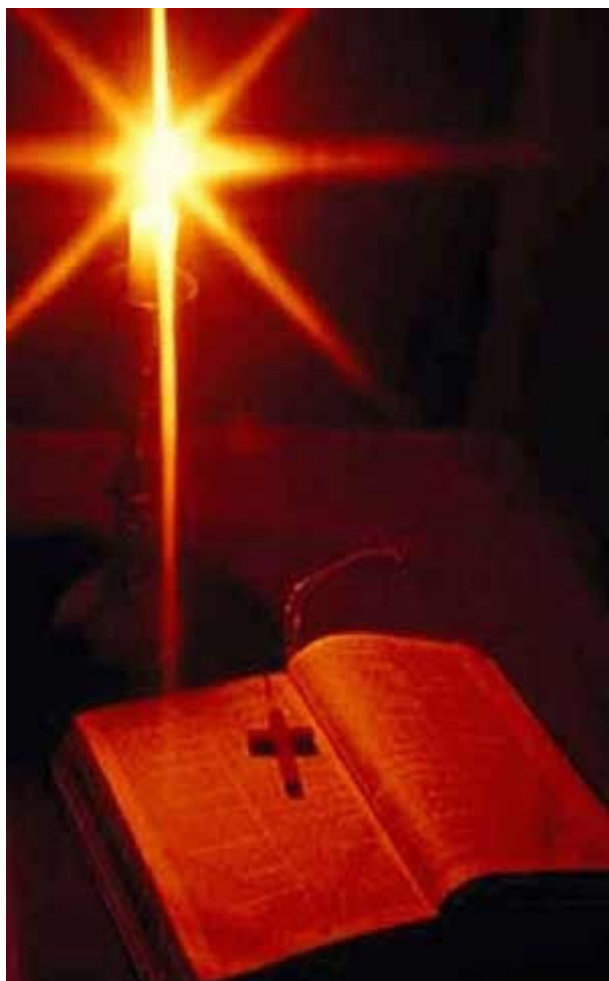
K: Bratři a sestry, modleme se, aby nás Bůh svou mocí zdokonalil, abychom měli vždycky zálibu v konání dobra a naše víra se projevovala skutky:

L: BOŽE, OSLAV SVÉ JMÉNO.

- Vládce milující život, celý svět je před tebou jako prášek na vahách a kapka rosy: shlédni na dílo svých rukou a Duchem své lásky provázej papeže Františka na jeho nadcházející apoštolské cestě do Království Bahrajnu.
- Za zmučený ukrajinský národ, vystavený genocidě masového vraha Putina, aby pro úpěnlivou modlitbu svatého růžence věřících, zvláště dětí, poznal moc Královny vítězné.
- Pane, který jsi shovívavý k hříchům lidí, aby dělali pokání: dej, ať zbloudilí poznávají v trestech a výčitkách tvou milosrdnou tvář Otce, aby zbavení své špatnosti uvěřili v tebe.
- Králi milosrdný a milostivý, oslav jméno svého Syna v srdcích věřících naší farnosti, aby se den co den stávali proroctvím jeho příchodu.
- Tys ve svatém Karlu Boromejském daroval Církvi jednoho z největších biskupů v dějinách, vynikajícího dobročinností, vzdělaností a zbožností: dej ať vedeni jeho slovy - „*duše se získávají na kolenou*“ poznávají zvláště nemocní sílu modlitby.
- Ať všichni naši zesnulí mohou plně zakoušet dobrotu Boží.

K: Všemohoucí Bože, tys poslal svého Syna na svět, aby hledal a zachránil, co zahynulo. Dej i této své rodině zakusit svou věrnost, ať po všechny věky chválí tvé jméno. **L:** Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 30. NEDELE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – SIR 35,15B-17.20-22A

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestrání nikomu. Není na straně proti chudákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stížnost. Tíseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší. Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

ŽALM 34

Ustavičně chci velebit Hospodina, vždy bude v mých ústech jeho chvála. V Hospodinu nechť se chlubí moje duše, ať to slyší pokorní a radují se. Hospodinův hněv stíhá ty, kdo páchají zlo, aby vyhladil ze země vzpomínku na ně. Spravedliví volali, a Hospodin slyšel, vysvobodil je z každé jejich tísně. Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce, na duchu zlomené zachraňuje. Hospodin zachraňuje duše svých služebníků, nebudou pykat, kdo se k němu utíkají

2. ČTENÍ – 2TIM 4,6-8.16-18

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Teď mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Při mé první obhajobě nikdo se mě nezastal, všichni mě opustili. Kéž je jim to odpuštěno! Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

EVANGELIUM – LK 18,9-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: ‚Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.‘ Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: ‚Bože, buď milostiv mně hříšnému!‘ Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.”

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI VŠECH SVATÝCH

1. ČTENÍ – ZJ 7,2-4.9-14

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem, jak od východu slunce vystupuje jiný anděl. Držel v ruce pečetidlo živého Boha a zvolal silným hlasem na ty čtyři anděly, kterým bylo dáno škodit zemi i moři: „Neškodte zemi, ani moři, ani stromům, dokud nepoznamenáme na čele služeb-níky našeho Boha!“ A uslyšel jsem, kolik bylo těch poznamenaných: sto čtyřiačtyřicet tisíc ze všech kmenů izraelského lidu. Potom se podívám, a hle – veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou a volali mocným hlasem: „Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!“ Všichni andělé, kteří stáli okolo trůnu, starců a čtyř bytostí, padli na tvář před trůnem, klaněli se Bohu a volali: „Amen. Chvála, sláva, moudrost, díky, čest, moc a síla přísluší našemu Bohu na věčné věky! Amen.“ Tu na mě promluvil jeden ze starců a zeptal se mě: „Kdo jsou tihle zde v bílém rouchu a odkud přišli?“ Odpověděl jsem mu: „Můj pane, to víš ty.“ Řekl mi: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi.“

To je pokolení těch, kdo hledají tvář tvou, Hospodine.

ŽALM 24 (23), 1 - 2. 3 - 4AB

Hospodinu náleží země i to, co je na ní, svět i ti, kdo jej obývají. Neboť on jej založil nad moři, upevnil ho nad proudy vod. Kdo smí vystoupit na Hospodinovu horu, kdo smí stát na jeho svatém místě? Ten, kdo má nevinné ruce a čisté srdce, jehož duše nebaží po marnosti. Ten přijme požehnání od Hospodina, odměnu od Boha, svého spasitele. To je pokolení těch, kdo po něm touží, kdo hledají tvář Jakubova Boha.

2. ČTENÍ – 1JAN 3,1-3

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Hledte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Každý, kdo skládá tuto naději v něho, uchovává se čistý, jako on je čistý.

EVANGELIUM – MT 5,1-12A

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu."

LITURGICKÉ TEXTY VZPOMÍNKY NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ

1. ČTENÍ – MOUDR 3,1-9

Čtení z knihy Moudrosti.

Duše spravedlivých jsou v Boží ruce a nedotkne se jich utrpení. Zdáli se být mrtví v očích pošetilých, jejich smrt se pokládala za neštěstí, za záhubu jejich odchod od nás, v pokoji však přebývají. I když se lidem zdálo, že jsou trestáni, jejich naděje byla plná nesmrtelnosti. Po lehkém trestu dojdou velkých dobrodiní, vždyť Bůh je pouze zkoušel a shledal, že ho jsou hodni. V tavicím kelímku je zkoušel jako zlato, jako dokonalá oběť se mu zalíbili.

V čase, kdy budou odměněni, zazáří, jako jiskry proběhnou obilnými stébly. Budou soudit pohany a ovládnou národy a Pán jim bude navěky králem. Ti, kdo v něj doufali, poznají pravdu, kdo byli věrní, setrvají u něho v lásce, protože popřává svým vyvoleným lásku a smilování.

Budu kráčet před Hospodinem v zemi živých.

ŽALM 116(114),5+6.(115)10-11.15-16ac

Hospodin je milostivý a spravedlivý, Bůh náš je milosrdný. Hospodin chrání prosté lidi; pomohl mi, když jsem byl v bídě. Měl jsem důvěru, i když jsem si řekl: "Jsem tak sklíčen!" Pravil jsem ve svém rozrušení: "Každý člověk klame!" Drahocenná je v Hospodinových očích smrt jeho zbožných. Ach, Hospodine, jsem tvůj služebník, rozvázal jsi moje pouta.

2. ČTENÍ – 1KOR 15,20-54a.25-26

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům

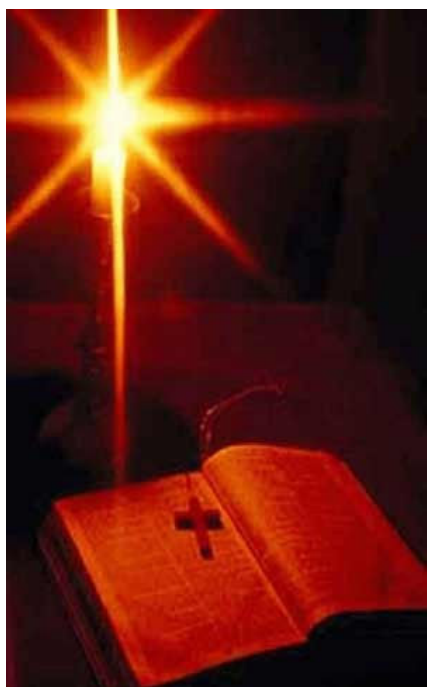
Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otci. On totiž musí kralovat, 'dokud mu (Bůh) nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám'. Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt. 'Všechno' totiž (Bůh) 'podřídil pod jeho nohy'. Když však říká, že všechno je podřízeno, je samozřejmě z toho vyňat ten, který mu všechno podřídil. A až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem.

EVANGELIUM – LK 12,35-40

Slova svatého evangelia podle Lukáše

Ježíš řekl svým učedníkům: „Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“

LITURGICKÉ TEXTY 31. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – MOUDR 11,22-12,2

Čtení z knihy Moudrosti.

Pane, celý svět je před tebou jako prášek na vahách, jako kapka rosy, která zrána padá na zem. Ty však máš slitování se vším, protože můžeš všechno, a jsi shovívavý k hříchům lidí, aby dělali pokání. Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal, neboť kdybys něco nenáviděl, nestvořil bys to. Jak by něco mohlo trvat, kdybys nechtěl, nebo se uchovat, kdybys to nepovolal k bytí? Ale ty máš na všechno ohled, poněvadž je to tvé, vládce, milující život, neboť tvůj nepomíjející duch je ve všem. Proto zbloudilé trestáš ponenáhu a napomínáš tím, že jim vyčítáš to, čím hřešili, aby zbaveni své špatnosti věřili v tebe, Pane.

ŽALM 145

Budu tě oslavovat, můj Bože, králi, – budu velebit tvé jméno po všechny věky. – Každý den tě budu velebit – a chválit tvé jméno po všechny věky. Milosrdný a milostivý je Hospodin, – shovívavý a plný lásky. – Dobrotivý je Hospodin ke všem – a soucit má se všemi svými tvory. Ať tě chválí, Hospodine, všechna tvá díla – a tvoji zbožní ať tě velebí! – Ať vypravují o slávě tvého království, – ať mluví o tvé síle. Věrný je Hospodin ve všech svých slibech – a svatý ve všech svých činech. – Hospodin podpírá všechny, kdo klesají, – a pozvedá všechny sklíčené.

2. ČTENÍ – 2SOL 1,11-2,2

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Bez přestání se za vás modlíme, aby vás učinil náš Bůh hodnými dober, ke kterým vás povolal, a svou mocí zdokonalil, že budete mít vždycky zálibu v konání dobra a vaše víra aby se projevovala skutky. Pak bude jméno našeho Pána Ježíše oslaveno skrze vás, a vy budete oslaveni skrze něho podle milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista.

Pokud jde o dobu, kdy přijde náš Pán Ježíš Kristus a kdy se my u něho shromáždíme, prosíme vás: nenechte si tak snadno poplést hlavu, či se dokonce polekat nějakým proroctvím nebo listem prý od nás poslaným, jako by ten den Páně měl už nastat.

EVANGELIUM – LK 19,1-10

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Byl tam jistý člověk, jmenoval se Zacheus. Byl to vrchní celník, velmi bohatý. Rád by uviděl Ježíše, jak vypadá, ale nemohl, protože tam bylo plno lidí a on byl malé postavy. Běžel napřed a vylezl na fikovník, aby ho uviděl, protože tudy měl procházet. Když Ježíš přišel k tomu místu, podíval se nahoru a řekl mu: "Zachee, pojď rychle dolů: dnes musím zůstat v tvém domě." On rychle slezl dolů a s radostí ho přijal. Všichni, jakmile to uviděli, reptali a říkali: "Vešel jako host k hříšníkovi!" Zacheus se zastavil a řekl Pánu: "Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jestli jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!" Ježíš mu řekl: "Dnes přišla do tohoto domu spása. Vždyť i on je potomek Abrahámův. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo."

*„Slyšte Slovo, vyšlé od Boha, Slovo, jež krmí lidské duše,
Slovo, jež sílí srdce i rozum, Slovo, jež vede k poznání Boha“
(Proglas, č. 24–27)*

LITURGICKÉ MEZIDOBÍ

S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J., čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ 30. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 24. ŘÍJNA 2022

Ježíš učil v sobotu v jedné synagoze. Právě tam byla žena už osmnáct let posedlá duchem způsobujícím nemoc: byla celá ohnutá a vůbec se nemohla napřímit. Jakmile ji Ježíš uviděl, zavolal ji k sobě a řekl jí: „Ženo, jsi zbavena své nemoci“; a vložil na ni ruce. Okamžitě se narovnala a velebila Boha. Představený synagogy však těžce nesl, že Ježíš uzdravuje v sobotu; řekl zástupu: „Je šest dní, kdy se má pracovat. V ty dny tedy přicházejte a nechávejte se uzdravovat, a ne v den sobotní!“ Pán mu však odpověděl: „Pokrytci! Neodvazuje každý z vás v sobotu svého býka nebo osla od žlabu a nevede ho napojit? A tato žena je přece Abraháмова dcera a satan ji měl spoutanou plných osmnáct let; ta neměla být osvobozena od toho pouta v den sobotní?“ Těmito slovy byli všichni jeho protivníci zahanbeni, ale celý zástup se radoval nad všemi podivuhodnými činy, které on dělal. (Lk 13,10-17)

Žena ohnutá, nemohla se vzpřímit. Nejsou řídké nemoci tohoto druhu, ohnutá páteř bývá velmi bolestivá. Evangelium to připisuje „duchu nemoci“ podle slovníku své doby. Duch nemoci je ovšem hřích a ten, obrazně řečeno, vždycky pokříví postoj člověka ke světu. Otcové tzv. antiošské školy viděli Boží obraz v člověku právě v tom, že má přímou postavu. Tou se liší od všech zvířat, a proto je pánem světa. Ale hříchem toto privilegium ztrácí. Stává se poddaným všech nízkých sil a tím trpí. Duše, která odepřela poslušnost Bohu, je nyní podřízena všem slabostem těla. Jak malá porucha stačí, aby nás rozbolela hlava tak, že nemůžeme duševně pracovat. A přece by měla duše ukládat tělu svou vůli! A tělo samo, které je podivuhodný organismus, se zhroutí závanem větru, malé mikroby je přivedou do stavu bolesti a nemohoucnosti. Těžko se pak vžíváme do situace, že jsme byli stvořeni, abychom vládli silám vesmíru. Jedna kapka vody, jak píše Pascal, nás může zabít. A máme vládnout mořím! Dokud nepřemůžeme „ducha nemoci“, naše království je v rozkladu.

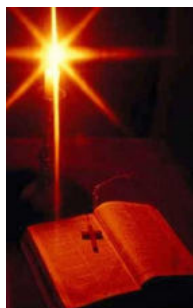
Ohnutá postava - symbol nedobrovolného pokořování. I ve společnosti nemůžeme, obrazně řečeno, udržet přímou postavu. Musíme se stále podřizovat lidem, kterým bychom

se nejraději vyhnuli. „Člověk stále usiluje o svobodu,“ píše Dostojevskij, „a na každém kroku zjišťuje, že je otrok.“ Boj za svobodu inspiruje dějiny národů a celého lidstva. Křesťanství se také jeví od počátku jako poselství svobody. Kristus přišel „abych vyhlásil zajatým propuštění“ (Lk 4,18). Galatánům píše sv. Pavel: „Bratři, vy jste byli povoláni ke svobodě“ (Gal 5,13). Řešení, které se křesťanům podává, je ovšem jiné než to, které vidíme v mnoha formách lidského úsilí o svobodu. Lidé hledají zajištění svobody svržením tyranů, spravedlivými zákony, dobrým uspořádáním soužití, výchovou apod. To všecko patří k životu, je to oprávněné a chvályhodné. Ale nikdy nedosáhneme plně cíle, o který usilujeme. Jenom ti, kdo se plně ztotožnili s Kristem, mají zážitek dokonalé svobody.

Napřímená postava - obraz upřímnosti. Mluvíme o „přímém postoji“ u lidí, kteří nic neskrývají, kteří nemají postranní úmysly. Všichni to obdivují, oceňují to i u protivníků. Mnoho lidí se dušuje, že jednají přímo, ale ne všem věříme. Upřímnost je ctnost, která vyrůstá z mnoha kořenů. Bývá to někdy vrozený charakter. K upřímnosti a neupřímnosti nás vychovává prostředí, ve kterém žijeme. Přesto však víme, že nejdůležitější podmínkou přímého jednání je nemít strach. Zvíře, které se bojí, nám okamžitě uhne z cesty. Tak i lidé, kteří mají obavy, hledají v řeči i v jednání neustálé vytáčky. Snadné je však říci, že se nemáme bát. Je to neuskutečnitelné, dokud vidíme kolem sebe přesilu. Jen vírou v Krista se cítí křesťané silnější než všecko okolo nich, a proto se světcí nebáli nikoho mocného v tomto světě. Mohli tedy mluvit přímo, bez ponižování pravdy.

Pán Ježíš uzdravuje ženu nemocnou osmnáct let. Představený synagógy je však pobouřen, že uzdravuje v sobotu. Na jeho příkladu je vidět, jak lpění na vnějškovém chápání náboženství vede do slepé uličky. Zatímco Zákon dovoluje v sobotu odvázat zvíře a zavést ho k napajedlu, ježíš je kárán za to, že rozbil pouta nemoci postižené ženě. A to je vztáhl ruce a řekl jen jednu větu. Představený synagógy jistě nebyl zlý člověk, ale pro svou zálibu v předpisech přehlédl, že člověk je víc než paragraf a láska víc než malicherné plnění kontroverzního příkazu. Je zajímavé, že snad každá ideologie hovoří o člověku jako o vrcholu svého zájmu. Jakmile však ovládne společnost, nepozorovaně a často protikladně se všechno změnilo v paragrafy, před nimiž se člověk stává naprosto podřadnou veličinou. Je třeba si uvědomit, že literu zákona ožívuje jen Kristus. A ten stojí vždy na straně zdravého rozumu, na straně lásky, na straně člověka. Zákon je pro člověka, aby mu pomáhal na cestě ke spáse, a nikoli člověk pro zákon. Proto při každém složitém rozhodnutí, kde se protichůdně kříží několik Božích přikázání, je třeba se rozhodnout ve smyslu největšího dobra, protože láska je víc než splnění malicherného příkazu. láska je víc než přikázání.

ÚTERÝ 30. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 25. ŘÍJNA 2022

(Ježíš) řekl: „Čemu se podobá Boží království a k čemu ho přirovnám? Je jako hořčičné zrnko, které člověk vzal a zasel na své zahradě; vyrostlo a stal se z něho keř, takže ptáci se uhnízdili v jeho větvích.“ A potom řekl: „K čemu přirovnám Boží království? Je jako kvas, který vzala žena a zadělala

ho do tří měric mouky, až se všechno prokvasilo.“ (Lk 13,18-21)

Jako hořčičné zrnko. Když někdo koupil na jaře semena pro zahrádku a nedopatřením je spletl, nezbyvá mu nic jiného, než je zaset a počkat, co z nich vyroste. Semínko je totiž nevzhledné a nepatrné. Ale má v sobě život, který se vyvine, doroste do podivuhodných květů. Kristus toho užívá jako přirovnání pro Boží království. Vidíme to názorně např. v dějinách církve. Poutníci, kteří přijdou do Říma, se hned ptají, kde je Bazilika sv. Petra a kde je pohřben sv. Pavel. Když ti dva apoštolové přišli do tehdejšího centra světa, sotva jim kdo věnoval pozornost. Co znamenali dva neznámí Židé uprostřed nádhery a mohutnosti tehdejších paláců? Ale když několik století nato Alarich vypálil Řím, nařídil svým divokým vojákům ušetřit Baziliku sv. Petra a sv. Pavla z úcty k apoštolům církve. Tyto dějinné „zázraky“ se stále opakují. Všichni jsou silnější než církev, ale ona je všechny přežije, protože má v sobě život.

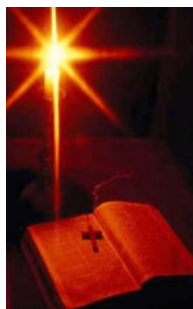
Stal se z něho strom, takže se létaví ptáci uhníždili v jeho větvích. Koho představují „létaví ptáci“? Kazatelé v nich rádi vidí obraz většiny lidstva, národů a jednotlivců. Přesídlují se tam, kde vidí oporu a sílu. Proto i církev, když má vliv ve světě, když je navenek mocná, přitahuje k sobě masy lidí. V takových periodách býváme v pokušení pochlubit se, kolik nás je a jakou přesilu představujeme. Ale byla by iluze si myslit, že v tom je síla Božího království. Strom nedělají silným hnízda ptáků. On musí být silný sám v sobě, zapustit hluboké kořeny a mít pevný kmen. Jen tak přežije všechny bouře. Je pokušením dnešních sociologů a psychologů vysvětlovat postavení a vliv církve z vnějších okolností politických, hospodářských, kulturních. Ty mají jistě vliv na formu církevních institucí. Jsou jakoby půda, ze které strom roste. Ale jeho pravá síla je ze semene Božího poslání.

Je jako kvas. Kvasinky jsou také živým prvkem, ještě nepatrnějším než semeno. Ale pronikají do celého těsta. V prvním přirovnání se semenem se vyjadřuje především vlastní, vnitřní síla církve. Má svůj vlastní růst. Druhé přirovnání ke kvasu ukazuje její schopnost přetvářet prostředí, dávat mu novou hodnotu. Poselství evangelia nemá měnit kultury národů, nahrazovat je jinými, ale dávat plnou hodnotu vlastní tradici. To si uvědomujeme především v dnešní době, kdy tolik nových národů a ras vstupuje do popředí. V posledním tisíciletí byla církev převážně evropská a nese znaky této civilizace. Nové národy však nemíní „poevropštit“, ale pokřesťanštit. Má se u všech uskutečnit to, co zpíváme o sv. Cyrilovi a Metodějovi: „Jazykem rodným Boží chválu pěli, život nám na vše věky zachovali.“ Vyžaduje to úsilí, ale především víru sv. Cyrila, že chce Bůh být oslaven ve všech jazycích a národech.

Pán Ježíš přirovnává Boží království k hořčičnému zrnku a ke kvasu. Hořčičné zrnko je nepatrné, ale nakonec z něho vyroste keř, strom, který skýtá útočiště ptactvu. Podobně i každý strom, který třeba je svým vzrůstem velký nebo nese dobré ovoce má svůj základ v tom, co není vidět, tedy v kořenech. Každý z nás má nést ovoce

dobra, a to je možné jen když budeme pevně zakořeněni v Bohu. Jen tak se můžeme stát i kvasem, který je nezbytný k tomu, abychom připravili dobrý chléb či koláč. I náš úkol jako křesťanů je přetvářet prostředí ve kterém žijeme k lepšímu. Nikdy ne však vnucovat, ale nabízet Kristovu pravdu. To je jediná cesta k šíření Božího království. Kéž ve světle Božího slova poznáme, jak máme na to jít.

STŘEDA 30. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 26. ŘÍJNA 2022

Ježíš se ubíral od města k městu, od vesnice k vesnici, učil a pokračoval v cestě do Jeruzaléma. Někdo se ho zeptal: „Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?“ Řekl jim na to: „Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám vám: Mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře, a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: `Pane, otevři nám!`, odpoví vám: `Neznám vás, odkud jste.` Tu začnete říkat: `(Vždyť) jsme s tebou jedli a pili a učil jsi u nás na ulicích!` Ale on vám odpoví: `Nevím, odkud jste. Pryč ode mě, všichni jste páchali nepravosti!` Tam bude pláč a skřípění zubů, až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, ale vy budete vyhnáni ven. A přijdou od východu a od západu, od severu a od jihu a zaujmou místo u stolu v Božím království. Ano, jsou poslední, kteří budou prvními, a jsou první, kteří budou posledními.“ (Lk 13,22-30)

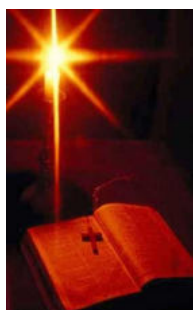
Usilujte vejít úzkými dveřmi. Kdysi se propagovaly příručky k učení cizích jazyků s titulem „Snadno a rychle“. Bylo to praktické pro krátké turistické výlety. Ale naučit se opravdově cizí řeč není možné ani snadno ani rychle. Jsme totiž navyklí na svou vlastní mluvu. K tomu, aby nám rozuměl cizinec, se musíme učit slovíčka i věty. Ten, kdo chce změnit mravní život, kdo se chce obrátit v Duchu evangelia, se podobá člověku, který se začíná vyjadřovat novým jazykem. Musí opravovat nejenom svou řeč, ale i své myšlení a jednání. Stojí ho to tedy mnoho námahy. Od nepaměti potvrzují moudří všech národů, že je cesta ctnosti obtížná. Podobá se výstupu nahoru, cesta neřesti jde dolů. Sestupuje se lehko, ale výstup je namáhavý. Známost slovenskou pohádku o Pecku sprostáčkovi zpracoval J. Zeyer jako legendu Samko pták, který se vydal trnitou cestou do srázu, aby přišel do nebe. Nesmíme se proto lekat obtíží ani my. Patří k životu, tedy i k duchovnímu růstu.

Žít podle přirozenosti. Proti tzv. donucovací výchově se začala propagovat „spontánní výchova“. Ta zase vychází z předpokladu, že nejlepší je to, co je nejsnazší, protože to odpovídá přirozeným vlohám. I katolická morálka převzala od antických autorů zásadu: žít podle přirozenosti. Je správná. Ale křesťané si jsou vědomi, že je potřeba nejdříve určit, co přirozenost je a jaké jsou její požadavky. Slovo „přirozenost“ naznačuje, že tu jde o vlastnosti a schopnosti, které dostáváme „při rodu“, s kterými přicházíme na svět. První vznik člověka ovšem sahá daleko, až ke stvoření. Adam, který vyšel z Boží ruky, měl čistou přirozenost a jednal spontánně dobře. Bible nás však učí, že se hříchem naše přirozenost naklonila ke zlému. Nekonáme už všechno dobré spontánně. Většinou se k

němu musíme přinutit. Ale toto přinucení není proti naší pravé přirozenosti. Slouží k tomu, abychom se navrátili k její čistotě.

Vyjít „dveřmi“. Knihy, které mluví o výchově, o ukázněnosti, o dokonalosti, obyčejně ukazují, jaký výsledek to všechno má mít: charakterní člověk, ideál dobrého a krásného muže či ženy. Tak to nazývali staří Řekové: kalokagathia. Proti tomu však se dá namítnout: Není to jednostranné? Cíl křesťanství není jenom v tom, abychom byli sami dokonalí, ale abychom měli lásku k bližnímu. Odpověď je snadná: Vlastní dokonalost není možná bez lásky. Lásky pak jsou „dveře“, které nám otvírají přístup k bližnímu. Ale i ty dveře jsou úzké. Pravá láska nejsou jenom city sympatie, ale služba. Ta pak vyžaduje mnoho záporů a obětí. Tak je tomu v rodině, na pracovišti i v církvi. Kristova láska k lidem je ve znamení kříže. Nemůže být tedy jiná ani láska křesťanská. Ale je to kříž vítězný, klíč otvírající dveře království.

ČTVRTEK 30. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 27. ŘÍJNA 2022

K Ježíšovi přišlo několik farizeů a řekli mu: „Odejdi odtud, protože Herodes tě chce zabít!“ Odpověděl jim: „Jděte a řekněte té lišce: `Vyháním zlé duchy a uzdravuji dnes a zítra, a třetího dne dosáhnu svého cíle. Avšak dnes, zítra a pozítří musím pokračovat v cestě, protože není možné, aby prorok zahynul mimo Jeruzalém.` Jeruzaléme, Jeruzaléme! Zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo jsou k tobě posláni. Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvoje děti, jako shromažďuje kvočna kuřátka pod křídla, ale nechtěli jste. Proto váš dům zůstane opuštěný. Říkám vám: Neuvidíte mě, dokud nepřijde (doba), kdy řeknete: `Požehnaný, který přichází ve jménu Páně!`“ (Lk 13,31-35)

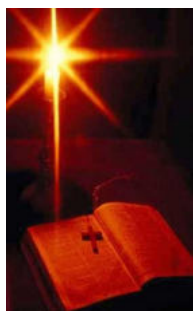

Herodes tě chce zabít. Měl Herodes skutečně takový úmysl? Z jiné zprávy evangelia víme, že chtěl spíš vidět Ježíše, aby před ním udělal zázrak (Lk 23,8). Poplašnou zprávu donesli Kristovi farizeové, pravděpodobně to bylo s úmyslem, aby ho zastrašili a tak přiměli, aby odešel. I my často slyšíme poplašné zprávy všeho druhu. Někdy vypadají jako upřímné varování, jindy jako vyhrůžky. Ale jejich cíl bývá stejný: měli bychom zanechat práce, kterou děláme, opustit místo, kde jsme. V mnišské literatuře se mluví o povinnosti „sedět v cele“. I duchovním lidem přichází často pokušení opustit to, co dělají, jít jinam. Zdá se, že všude jinde to bude lepší, bezpečnější, užitečnější. Všude jinde, jak se zdá, jsou lepší a přátelštější lidé, než ti, s kterými se právě setkáváme. Představujeme si, že všude jinde je zdravější podnebí atd. Proti tomu pokušení nezbyvá, než umět vydržet při práci, kterou jsme začali, a s lidmi, s kterými žijeme.

Dnes a zítra musím pokračovat v cestě. Pokušení opustit místo mívá obyčejně tuto formu: Dnes a zítra mohu ještě vydržet, ale sotva bych to vydržel celý život! Sv. Ignác z Loyoly odpověděl někomu, kdo uvažoval tímto způsobem: „Jsi si jistý, že budeš zítra ještě živ?“ Zní to snad příliš asketicky, ale je to realistický pohled do budoucna. Povinnosti dnešních dnů nám jsou víceméně jasné. Daleká budoucnost je tajemstvím. Zkušenost nás o

tom poučuje den co den. Nikdy totiž nám život nevyjde tak, jak jsme si to představovali, ani v dobrém ani ve špatném slova smyslu. Je proto velmi užitečné, když si při všech potížích, s kterými se setkáváme, opakujeme slova Kristova: „Dnes a zítra musím pokračovat v cestě.“ Jenom tak se nedáme zastrašit ani od lidí ani od představ své vlastní fantazie.

Nehodí se, aby prorok zahynul. Zahynuli proroci skutečně jenom v Jeruzalémě? V případě Ježíšově tu jde o jasnou předpověď své vlastní smrti. Měl vhléd od svého určení a znal hodinu své smrti. Také sv. Antonínu Poustevníkovi bylo zjeveno, kdy umře. To se považovalo za znak předurčení ke spáse. Kdo ví, kdy vypustí duši, může se na ten okamžik dobře připravit, může dát do pořádku své věci na zemi, vyzpovídat se, přijmout svátosti a s modlitbou odejít na věčnost. Jak by to bylo pěkné, povzdechl si kdosi, kdybychom to všichni věděli. Žili bychom beze strachu o život před smrtí i po smrti. Ale přesto se nemusíme bát. Sv. Antonín viděl to, co my nevidíme, ale přesto věříme, že nás totiž Bůh povolá v okamžik, který On sám určil. Určil-li jej On, pak je to jistě příhodný čas k naší spáse a nikdo z lidí ani z okolností jej nemůže změnit, protože život i smrt člověka je pevně v rukách Božích.

PÁTEK - 28. ŘÍJNA 2022 - SV. ŠIMON A JUDA, APOŠTOLOVÉ

Ježíš vyšel na horu, aby se modlil; a celou noc strávil v modlitbě s Bohem. Když se rozednilo, zavolal k sobě své učedníky a vyvolil z nich dvanáct, které nazval apoštoly: Šimona, kterého pojmenoval Petr, jeho bratra Ondřeje, dále Jakuba, Jana, Filipa, Bartoloměje, Matouše, Tomáše, Jakuba Alfeova, Šimona, kterému říkali Horlivec, Judu Jakubova a Jidáše Iškariotského, který se stal zrádcem. Ježíš sestoupil z hory a zastavil se na rovině. A s ním velký zástup jeho učedníků a velké množství lidu z ce-lého Judska, z Jeruzaléma i z tyrského a sidónského pobřeží. Přišli, aby ho uslyšeli abyli uzdraveni ze svých nemocí. Uzdravováni byli také ti, které trápili nečistí duchové. Každý z toho množství lidí se ho snažil dotknout, protože z něho vycházela síla a uzdravovala všechny. (Lk 6,12-19)

Vyvolení dvanácti apoštolů. Když čteme povrchně evangelium, nepřipadne nám zpráva o vyvolení apoštolů důležitou událostí. Vždyť Ježíš i potom pokračoval ve své činnosti jako učitel a divotvůrce. Apoštolové ho prostě provázeli. Vystoupí do popředí až po jeho smrti. Jinak se ovšem jeví tato scéna v souvislosti biblické. Dvanáct izraelských kmenů, které odvozovaly původ od dvanácti Jakubových synů, tvořilo celek vyvoleného národa Božího. Byli to Abrahámovi potomci a pojil je přirozený svazek těla a krve. Nyní však nastává nový přelom v dějinách. Ježíš zakládá nový Boží lid, církve, a i ta je jako chrám postavena na základě dvanácti apoštolů (srv. Ef 2,20). Co je pojí? Už to není jednota pokrevní příbuznosti ve smyslu profánním. Je to jednota učení, které slyší od svého Mistra, jednota mystické krve, kterou dostanou ustanovením eucharistie při poslední večeři, a

jednota Ducha, který na ně sestoupí. K této jednotě pak mají přivést celý svět, do kterého budou brzy posláni. Vyvolení dvanácti apoštolů je tedy jeden ze stěžejních momentů historie. Kdo si toho v té době všiml? Ale taková jsou obyčejně díla Boží, jsou jako jiskry, kterým se nepřikládá důležitost, když padají, ale které pak zapálí krajinu.

Vyšel na horu, aby se modlil. I nás naučili modlit se před každou důležitou prací. Odůvodňuje se to tím, že je „bez Božího požehnání marné lidské namáhání“. Žádáme tedy v modlitbě pomoc, podporu a posilu shůry. Je velmi staré přirovnání vši křesťanské činnosti k práci zemědělece. On vynaloží všechnu námahu k tomu, aby obdělával půdu. Ale bez deště, bez slunce, bez příhodných klimatických podmínek by nic nesklidil. Někdy jsou ty dva prvky v rozporu. Rolník mnoho pracoval, ale nic se neurodilo, protože nepřišla vlaha. Jindy zase byl rok tak příznivý, že přinesla úrodu i půda špatně obdělaná. Ale normálně si přece jen obojí odpovídá. Proto říkáme, že pole vynese podle toho, jak pracujeme. Ale hned nato se bojíme, že jsme řekli mnoho, proto dodáme: „Bude-li nám příznivé počasí...“ Přeneseno na pohodu milosti, kterou dává Bůh všemu lidskému snažení, vyjadřujeme svou zkušenost touto zásadou: „Pracujme, jako by všechno záleželo na nás, ale modleme se, jako by všechno záleželo jenom na Bohu.“

Celou noc strávil v modlitbě s Bohem. Slova, která jsme uvedli, pocházejí od sv. Ignáce z Loyoly. Ale vyslovilo se podobně i mnoho jiných světců. A dobře jejich pravdivost cítí všichni, kdo se před prací modlí. Obyčejně to bývá modlitba krátká, někdy jenom pouhé znamení kříže. Vždyť přece jenom prosíme o požehnání pro to, co začínáme. Ale sv. Ignác se podobně jako Ježíš před vyvolením apoštolů modlival před každým rozhodnutím velmi dlouho, někdy i celé měsíce. Jak si to máme vysvětlit? Není to snad nedostatek důvěry v Boha? Světec viděl problém i z jiné stránky. Bůh rád požehná a podporuje dobré dílo lidí. Ale víme my vždycky a neomylně, co je opravdu dobré a co ne? Bůh posvěcuje jenom tu lidskou práci, která zapadá do jeho vlastního velkého díla spasení a posvěcení světa. Proto se světcí před každou prací dlouho modlili, aby je Bůh osvětlil, aby zvolili tu práci, která je podle Boží vůle, aby se stala článkem řetězu, který spojuje zemi s nebem.

SOBOTA 30. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 29. ŘÍJNA 2022

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i Syn člověka se přizná před Božími anděly. Kdo však mě před lidmi zapře, bude zapřen před Božími anděly. Každému, kdo řekne slovo proti Synu člověka, bude odpuštěno; kdo by se však rouhal Duchu svatému, tomu odpuštěno nebude. Až vás budou předvádět do synagog na soud, před úřady a vrchnosti, nedělejte si starosti, jak a čím byste se hájili nebo co byste měli říci. V tu chvíli vás totiž Duch svatý poučí, co je třeba říci.“ (Lk 12,8-12)

Nesedej si na první místo! V úvahách o pokoře se mluví o tom, jaké máme mít o sobě mínění. Pokora, jak říkala sv. Terezie Veliká, je pravda. Chybuje, kdo se přeceňuje. Ale nebylo by ani správně, abychom se zbytečně podceňovali. Sv. Augustin tvrdí, že pohanští mudrci měli dobré pojmy o mnoha lidských ctnostech, ale že vůbec neznali pokoru, která je ctností typicky křesťanskou. Trochu sv. Augustin zveličuje. Jakousi přirozenou pokoru

doporučovali i řečtí filosofové. Nazývali ji metriotés, znalost správné míry v úsudku o sobě. Specialista, který dobře studoval jistou věc, nemůže upřímně vyznávat, že ostatní vědí víc než on. Je si vědom svých znalostí. Ale přece „si nesedá na první místo“. Ví, že jiní mají zase znalosti jiné a že vlastně každý člověk v něčem nad ostatní vyniká, že tedy zasluhují první místo všichni a nikdo.

Sedni si na poslední místo! Boj o první místa patří k životu politickému, hospodářskému, kulturnímu aj. Jak by mohl zásadu evangelia o posledním místě praktikovat např. křesťanský politik? Vždyť se dal na tuto dráhu právě s úmyslem, aby on i jeho strana dosáhli co nejvlivnější místo ve státě! Má se tedy politickému boji vyhnout? K tomu radili mnozí antičtí filosofové i zdravý selský rozum. Jejich důvody jsou víceméně tohoto rázu: Přední místa s sebou nesou mnoho starostí. Je proto lepší být v pozadí, ale v klidu. Je to motiv lidský, nedá se zavrhnout, ale nemůžeme jej nazvat křesťanským. Vždyť láska k bližnímu nás vede k tomu, abychom svůj klid opustili, když Bůh volá ke službě. Křesťan volí poslední místo jenom tak, že sám ze své iniciativy je nehledá, aby vynikl. Ale slyší-li Boží pokyn, aby „posedl výše“, vezme přední funkce s pocitem odpovědnosti za své poslání.

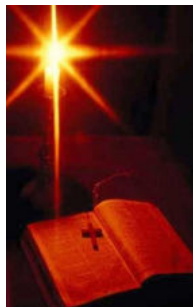
Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen. Staré národy mluvily o kole života: koho vyneslo nahoru, začíná padat, naopak ten, kdo je dole, má naději na vzestup. Jde tu zřejmě o zkušenost potvrzenou pozorováním dějin a lidských osudů. Ale význam evangelia je bezesporu hlubší. Podle křesťanské nauky není člověk poddán kolu života, osudu, světovým silám, ale Bohu. Svobodně se tedy ponižuje jenom před Bohem, a proto ho Bůh sám vyvýší. Příklad takého ponížení je sám Kristus. Ten „se ponížil a byl poslušný až k smrti, a to smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu jméno nad každé jiné jméno“ (Flp 2,8-9). Toto povýšení pak není kolo života, které by vzápětí srazilo. Je to povýšení věčné jako odměna poslušnosti Bohu. Sloužit Bohu znamená kralovat.

Petr Gonzáles byl synem bohatých a vážených rodičů. Stal se knězem, ale přesto v něm stále panovalo spíše světské smýšlení, jak bylo běžné v šlechtických kruzích ze kterých pocházel. Dosáhl různých církevních hodností bez vlastních zásluh. Když byl jmenován děkanem v Astorgá v rodném Španělsku, projížděl ulicemi na nádherně vystrojeném koni. Lid mu tleskal a jemu to očividně dělalo radost. Náhle se však kůň splašil a namyšleného děkana před očima všech shodil do bláta. Lidé se začali smát a dělali si z něho legraci. Zahanben odchází domů a uvědomuje si, jak byl jeho život prázdný. Vstoupil k dominikánům, stal se kazatelem a věnoval se chudíně na venkově. Nakonec se stal blahoslaveným. jeho životní zkušenost nás má vést k pokoře. "Kdo se povyšuje..." Recept: pokládej druhého za lepšího než jsi sám.

PONDĚLÍ 30. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 31. ŘÍJNA 2022

Ježíš řekl jednomu z předních farizeů, který ho pozval: „Když strojíš oběd nebo večeři, nezvi své přátele, ani bratry, ani příbuzné, ani bohaté sousedy, aby tě snad také nepozvali, a tak by se ti dostalo odměny. Ale když strojíš hostinu, pozvi žebráky a mrzáky, chromé a slepé. A budeš blahoslavený, protože oni ti to nemají čím odplatit. Dostaneš však odměnu při vzkříšení spravedlivých.“ (Lk 14,12-14)

Když strojíš večeři, nezvi své přátele. Těžko by bylo vidět v tomto Kristově výroku morální příkaz. Vždyť to patří k rodinnému a společenskému životu, abychom se scházeli při hostinách. Ostatně sám Ježíš se dával od přátel často pozvat. Pozvání přátel k večeři tu slouží jako symbol našeho všeobecného postoje k lidem. Ten se řídí zákonem obchodního styku: kolik dáváš, tolik dostaneš, dáváš, abys dostal. Bůh ovšem dává docela jinak. Nestvořil svět a jeho krásu proto, aby z toho měl On sám užitek, ale aby dal ze své plnosti těm, kteří nemají. V jednom kázání rozvinul názorně sv. Jan Zlatoústý tuto myšlenku. Líčí tam stvoření světa jako připravování velkého stolu v nádherné jídelně. Když je všechno hotovo, pozve člověka, Adama, aby zasedl. Morální závěr z tohoto kázání? Když Bůh takto jedná s tebou, i ty jednej podobně s bližním, dávej a nečekej odměnu. Není možné tak jednat vždycky. Žijeme v „obchodním“ světě, ale přesto máme tu a tam ukázat, že náš styk s druhými není jenom „obchod“.

Bude ti odplaceno. V obchodním styku se váží na prvním místě zisk. Proto mluvíme o ziskovosti a neziskovosti jednání. Francouzský myslitel La Rochefoucauld prohlásil, že všechny lidské ctnosti mají svou přirozenou půdu jenom v neziskovosti. Jenom ten, kdo zapomene na své výhody, jedná opravdu čestně. Zní to vznešeně, ale je to neuskutečnitelné a neodpovídá to ani evangeliu. Tam se neříká, že máme milovat bližního a ne sebe, ale bližního jako sebe (Lk 10,27). Ty dvě lásky nejsou protichůdné, ale mají být harmonicky spojeny. O to, jak si to přestavit, se pokusil už Aristotelés. Zjišťuje, že je v přírodě základní princip sebelásky, pud zachovat si a rozvinout vlastní život. Je tedy dobré milovat sebe sama. Ale ten, kdo má přátele, považuje i přátele za část svého „já“. Jeho „já“ tím netrpí, ale naopak roste, rozšiřuje se. Křesťan tím, že miluje všechny, rozšiřuje své „já“ do plnosti Kristovy. V tom je největší odplata za lásku.

Při vzkříšení mrtvých. V křesťanství tedy výrazy ziskovost a neziskovost mají zvláštní význam. V obchodě dostáváme něco za něco. Ztratíme peníze a bereme si zboží. Křesťanskou láskou se vrací k nám samým to, co jsme ztratili. Proto se odměna za lásku spojuje se vzkříšením z mrtvých. Posmrtný život, kde jsou odměny za dobré skutky, znají i jiná náboženství. Pro spravedlivého znamená smrt vstup do jiného, lepšího života. Křesťanské vzkříšení z mrtvých je naopak návrat, záchrana života, který jsme vedli, jeho zbožštění a zvěčnění. Tam se tedy navrátí k nám všechno to, co jsme dali bližnímu, způsobem, který si ovšem těžko dnes dovedeme představit. Jde tu o tajemství, které oko nevidělo ani ucho neslyšelo (srv. 1Kor 2,9), ale které je přesto opěrným bodem křesťanské naděje.

ÚTERÝ 1. LISTOPADU 2022 - VŠECH SVATÝCH

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízňají po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“ (Mt 5,1-12)

Konstituční proslov Božího království. Blahoslavenstvím uvádí sv. Matouš kazatelskou činnost Mesiášovu. I kniha Žalmů začíná stejným příslibem: „Blahoslavený člověk, který se bojí Pána...“ (Zl 1,1). Bázeň Boží je totiž podle Písma začátek moudrosti (Př 1,7). Moudrost pak je umění žít. Proto se Izraelitům slibuje úspěch. Bůh je blaženost a věčné štěstí. Slibuje je těm, kdo zachovávají jeho zákony a budou vzývat jeho jméno. Starý zákon neskrblí přísliby. Ke všem Božím přikázáním se hodí závěr, který recitujeme u čtvrtého v Desateru: „Abys dlouho žil a dobře ti bylo na zemi...“ Platilo-li to ve všech dobách, mělo se to zvláštním způsobem vyplnit v době mesiášské, při příchodu Vykupitele. Ale přesto všechno už Starý zákon oznamuje jakousi rezervu. Protože Židé, jako celek národa, smlouvu s Bohem opětovně nedodržovali, Bůh ohlašuje u pozdních proroků své stanovisko. Pošle svého Vykupitele, který přinese spásu, ale ne všem, ne těm zbohatlým, kteří ho opustili, ale těm zapomenutým, chudým, opuštěnému zbytku Izraele. Ježíš jim tedy ohlašuje splnění tohoto posledního příslibu: „Vy chudí, jste blahoslavení, k vám teď přichází Boží království.“

Zvrat hodnot - metanoia. Současně s ohlášením Božího království vybízí všechny jak Jan Křtitel, tak Kristus k tomu, aby se obrátili: „Čiňte pokání!“ (Mt 3,2). Řecké slovo metanoia má trochu jiný zvuk než české pokání. Slovo „obrácení“ spíše odpovídá termínu hebrejskému: vrátit se na cestě, změnit směr. Řecké metanoia znamená toto obrácení v myšlenkách: začít myslet jinak, opačně než předtím. Tak se také jeví osmero blahoslavenství. Považujeme za šťastné, kdo získali jmění, kdo žijí v klidu, kdo jsou tak spokojeni, že se smějí atd. V horské řeči je tomu všemu naopak. Blahoslaví se ti, kdo všechno pozbyli, kdo jsou chudí, které nespravedlivě pronásledují, kteří pláčou. Často se to pokoušejí vysvětlit přirozenou moudrostí. Tolstoj např. psal poučné povídky o tom, jak jsou chudí lidé daleko šťastnější než ustaraní boháči. Nedá se snadno říci, nakolik jsou tato kázání přesvědčivá. Smysl evangelního poselství je hlubší. Království Boží je především vnitřní, a proto žádá změnu, opravdovou revoluci v myšlení, v cenění věcí, ve vidění světa jinak než brýlemi hříchu.

Blaženost Boží. Myšlení, má-li být souvislé, vychází z jistých základních principů. Má-li být naše hodnocení světa v souladu s Božím královstvím, musíme ovšem vyjít z Boha. Jeho říše je svět štěstí a blaženství, kde není nedostatek, ani pláč, ani strach z nepřátel.

Kristovým vtělením však Bůh vstupuje do světa plného bídy, smutku a pronásledování. Ztrácí tím Bůh svou blaženost? Ve své lidské přirozenosti trpí všecku bídu světa. Ale je nerozlučně spojen v jedné osobě se svým božstvím. Tedy i při té bídě, při všem pronásledování zůstává věčně blaženým Bohem a svou blaženost nese všude tam, kde není, ale kde po ní lační a touží. Je to velké tajemství, ale dosvědčují je všichni světci, že nebyli nikdy tak šťastni jako v těch okamžicích, kdy podle úsudku světa všecko ztratili. Napsal to např. jeden kněz, který se vrátil z dlouhého a těžkého vězení pro víru: „Bylo to zlé, ale přece jenom to byla krásná léta. Nevím, jak to vysvětlit!“ Jde tu o blahoslavenství, které se nevysvětluje, ale které zakusí ti, kdo přijmou poselství evangelia.

Pan farář se ptal v hodině náboženství, kdo je to světec. Kromě dobrých i méně dobrých odpovědí zaslechl, že světec je ten, kdo barevně září. Takové odpovědi ovšem nerozuměl, a tak žádal o vysvětlení. Dítě vysvětlovalo, že v obci, kde bydlí babička mají v kostelních oknech barevná sklíčka, kde jsou vyobrazeny postavy svatých (vitráže) a když slunce při nedělní mši svaté na ně svítí, tak obrazy světců barevně září. Možná se tomu zasmějeme, ale představy nás dospělých bývají bohužel ještě chudší a zkruslenější. Světec podle představ některých věřících musí být bezdětný, protože rodičovské povinnosti jsou podle nich překážkou k plnému věnování se svatosti. Nejlépe by měl být svobodný, protože v manželství dojde i na intimní život a to pro kandidáta svatozáře není zrovna akorátní. Dále by měl být vážný, až smrtelně vážný. Veselá mysl, dobrá nálada a smysl pro humor jsou vlastnosti také pochybné. Myslím, že těmto pokřiveným představám se i všichni svatí určitě smějí. U svatosti jde v zásadě o dvě věci: být křesťansky poctivý na místě, kam nás Bůh povolal a žít své poslání radostně. bez radosti to nejde ani po zemi ani do nebe. K radosti lidské duše patří smysl pro humor a veselé srdce. Svatý Pavel píše Filipánům: : Radujte se stále v Pánu.

STŘEDA 2. LISTOPADU 2022 - VZPOMÍNKA ZEMŘELÝCH

Ježíš řekl svým učedníkům: "Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: 'Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.' Spravedliví mu na to řeknou: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?' Král jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali.' Potom řekne těm po levici: 'Pryč ode mě, vy

zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mé, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.' Tu mu na to řeknou také oni: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?' On jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.' A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života." (Mt 25,31-46)

Až přijde Syn člověka ve své slávě. Jak si máme představit příchod Kristův ve slávě. Malíři nám pomáhají. Plýtvají při této příležitosti krásnými barvami a světlem. Ale český výraz sláva je spíš původu akustického. Má stejný kořen jako slovo. Slavný je ten, o kom se mnoho mluví. Mluví pak se o tom, kdo se stal důležitým. Tam se přibližujeme k hebrejskému výrazu pro slávu: *kabod* je něco, co se považuje za důležité. V náboženském pojetí ovšem sláva patří především Bohu. "Ne nám, Pane, ne nám, ale tvému jménu patří sláva" (Žl 115,1). Naše modlitby se často zakončují vyznáním: Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. To je liturgická formule. Bohužel v denním životě považujeme tolik jiných věcí za důležitější, že Bůh ustupuje do pozadí jako podřadný. Přijde však den, kdy se Kristus objeví před celým světem ve slávě. Všichni poznají, že on je jediný opravdu důležitý. Pro věřící je to ovšem velký den ospravedlnění jejich víry.

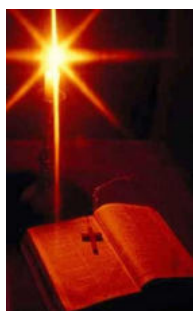
Budou před něj shromážděny všechny národy, oddělí jedny od druhých. I tuto scénu by malíři rádi zachytili, ale jde to těžko. Musejí se spokojit jenom s málo reprezentanty lidstva. Komunikační prostředky dnes umožňují, že se o něčem mluví takřka v celém světě. A přece jak málo víme jeden o druhém, jenom přibližně hodnotíme, jaký kdo je po mravní stránce. Knížka *Následování Krista* však pěkně říká: „Znáš-li Krista, znáš všechno.“ Poznáme-li v poslední den plně Krista, to s sebou přinese i poznání všech lidí a všech národů, Krista celého, „mystického“, ne jenom jako historické osoby. Toto poznání s sebou nese i rozdělení lidí podle jejich zásadní volby pro dobro nebo pro zlo. Pseudo-Makarius píše, že se velmi podíváme jedné věci. Všechny ovce jsou ovce a všichni vlci jsou vlci, ale lidé navenek stejní jsou uvnitř v srdci buď ovce, nebo vlci. Tajemství dobra a zla se jasně projeví také až na konci věků.

Co jste udělali pro jednoho z těchto mých nejneopatrnějších bratří, pro mne jste udělali. Rozdělení lidí se podobá soudu. Protože jde o soud poslední, od kterého už není odvolání k dalšímu, je to tedy i soud nejvyšší, kde se rozhoduje podle prvních základních článků konstitučních. Království Boží, které nám zjevuje Bible, stojí na prvním základním pilíři spásy: Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Bůh se stal člověkem, ztotožnil se s ním. Proto platí i mravní důsledek: Co jste udělali pro člověka, udělali jste pro Krista. Láska k Bohu a láska k bližnímu se slily v jednu povinnost. K tomuto zákonu se vede poslední odvolání o osudu každého člověka. Láska je totiž smyslem všech ostatních zákonů, proroků, evangelia, svátostí, života v církvi. Symbolicky se to vyjadřuje tím, že na malbách posledního soudu sedí vedle trůnu Kristova i lidé spravedliví jako zástupci lidí, kteří byli podle lásky souzeni a podle lásky k nim je souzen celý svět.

Včera jsme slavili s církví slavnost Všech svatých. Slyšeli jsme o velkém zástupu, který by nikdo nespočítal, že všech národů, kmenů, plemen a jazyků. Ti všichni jsou už s Kristem. Dosáhli vítězství, cíle. Tento byl ve znamení velké radosti. Dnes, 2. listopadu, je spíše den naděje. Máme naději, že ti, kteří nás předešli ve smrti, naši blízcí, drazí a milovaní, dosáhnou odpuštění a život věčný. Čím má člověk více let, tím více vzpomínána své mrtvé. Vzpomínka na ně zůstává. Kolikrát až po jejich smrti doceníme, čím pro nás byli, co pro nás udělali, co na nich bylo ryzí a ušlechtilé. Víme ovšem, že měli i své chyby, nedostatky, že nebyli dokonalí, svatí. Snad jsou i mezi námi lidé, kteří se trápí nad osudem manžela, rodičů, dítěte, bratra či sestry, zda-li vůbec dosáhnou spásy, když umřeli nepřipraveni na setkání s Bohem a jejich víra nebyla moc živá. Buďme si jisti, že Bůh je láska, je milosrdný. Miluje více, než my lidé. Více než manžel manželku, matka své dítě. A tak ponechme bohu naše zemřelé. my se zaměřme hlavně na to, abychom jim vyprosili v tyto dny co nejvíce milostí modlitbou za ně na hřbitově, účastí na oběti mše svaté, utrpením i dobrými skutky. Amen.

ČTVRTEK 31. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 3. LISTOPADU 2022

K Ježíšovi přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětadevadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? A když ji najde, s radostí si ji vloží na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim: ‘Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.’ Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devětadevadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují. Nebo která žena, když má deset stříbrných mincí a jednu z nich ztratí, nerozsvítí svítilnu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji najde, svolá své přítelkyně i sousedky a řekne jim: ‘Radujte se se mnou, protože jsem našla stříbrnou minci, kterou jsem ztratila.’ Právě tak, říkám vám, mají radost Boží andělé nad jedním hříšníkem, který se obrátil.“ (Lk 15,1-10)

Ztracená ovce. Přirovnání Boha k pastýři ovcí vyrůstá z prostředí, ve kterém žili aramejští nomádi, kteří se stali praotci izraelského národa. Ten patřil dlouhou dobu k pastýřské civilizaci. V metafoře pastýře vynikají především dva prvky. Pastýř má autoritu nad stádem. On je vede, kam chce. Ale z druhé strany on má také za stádo odpovědnost, která se promění v sympatii. Ke svým ovcím přilne a bolí ho, když se ztratí. Je pochopitelné, že se ve Starém zákoně zdůrazňoval častěji ten první pohled. Bůh musel Židům zdůrazňovat, že se mají poddávat Jeho vedení, aby se neztratili. V Novém zákoně dává Ježíš důraz víc na prvek druhý. Je uprostřed lidu, který už pobloudil. Proto jim ukazuje, že je chce znova vést a že

se nemusí bát k Němu navrátit. Nebát se vrátit, to je poselství evangelia i pro dnešní svět. Nikdo není beznadějně ztracen, dokud má touhu po prvním domovu, tj. přátelství s Bohem.

Ježíš - dobrý pastýř. V evangeliu sv. Jana (Jan 10) se Ježíš sám představuje jako jediný a pravý pastýř lidu, který vede stádo po cestě k Otci. Aplikuje na sebe to, co předpověděl Ezechiel (Ez 34). Toto prohlášení zapadá do celkové sféry všech čtyř evangelií. Jeho narození se uskutečnilo ve stáji a pastýři jsou první svědkové Jeho příchodu na svět. Začíná svou kazatelskou činnost a má soucit se zástupy, protože byli lidé jako ovce bez pastýře (Mt 9,36). „Malé stádo“ učedníků je obraz církve, kterou zakládá. Je si vědom, že musí odvážně hájit své ovce před dravými vlky (Mt 10,16). Na koci věků pak definitivně oddělí své ovce od kozlů (Mt 25,31n). I list Židům (Žid 13,20) představuje Krista jako „velkého pastýře ovcí“. Zjevení sv. Jana pak spojuje dva protikladné obrazy: Ježíš tu je jako Beránek, ale ten Beránek se stane Pastýřem (Zj 7,17).

Pastýřský úřad církve. V Ježíšově řeči o dobrém pastýři, který sbírá ztracené ovce, je naznačena i funkce církve. Ježíš přijímá k sobě slepého od narození, kterého vyloučili ze synagogy a pronáší řeč o svém ovčinci (Jan 9 a 10). Po Vzkříšení pak dostává Petr posláni, aby pásal Jeho beránky (Jan 21,15n). List Efezanům (Ef 4,11) mluví o „pastýřích“ v křesťanských obcích, kteří mají střežit stádo. Sv. Pavel opakuje táž slova v řeči, která je zaznamenána ve Skutcích apoštolů: „Dbejte na sebe i na celé stádo, ve kterém vás Duch svatý ustanovil za představené, abyste spravovali církev Boží, kterou si získal svou krví“ (Sk 20,28). Když to budou dělat dobře, slibuje se jim v Prvním listě sv. Petra: „Až se pak objeví Nejvyšší Pastýř, dostanete nevadnoucí věnec slávy“ (1Petr 5,4).

Vypráví se jedna legenda, že na nebeskou bránu zaklepala řeholní sestra a sv. Petr ji přijal s velkou uctivostí a po osobním soudu jí byla přidělena místnost, kde se cítila velmi šťastná. Jednoho dne však nastal v nebi velký rozruch, andělé lítali, všechno uklízeli pro vzácného hosta. Sestra byla zvědavá, kdo to bude. Do nebe vstoupí známá zpěvačka a herečka z Kalifornie. Sestra se pohoršila a říká si v duchu: 'jak se jen mohla taková lehká žena dostat do nebe!' Svatý Petr si vzal sestru stranou a říká: "Proč pláčeš, je ti tu špatně? Křivdí ti někdo? Pamatuj si, že tato herečka má před Bohem více zásluh než ty. Ty jsi žila v tichosti kláštera. Jeho zdi a disciplína tě chránily před hříchem. Konala jsi svědomitě své povinnosti a Bůh tě za to hojně odměnil. Tato žena však byla vystavena mnoha svodům a pokušením tohoto světa. Nejednou klesla, ale znovu povstala a pevně se držela svého Spasitele. Dnes ji vítáme s největší radostí protože v nebi je větší radost z jednoho hříšníka, který se obrátí, než z devětadevadesáti spravedlivých, kteří obrácení nepotřebují. Ten, kdo tu legendu vymyslel, pochopil význam Kristových slov, která jsme právě slyšeli. Bůh chce zachránit každého člověka, byť by se zapletl do mnoha omylů a hříchů, pokud skutečně se chce obrátit a změnit. Tato Boží velkorysost nás má vést k velké důvěře v Boha.

PÁTEK 31. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 4. LISTOPADU 2022

Ježíš řekl svým učedníkům: „Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že prý zpronevěřuje jeho majetek. Zavolal ho a řekl mu: `Co to o tobě slyším? Slož účty ze svého správcovství! Správcem už dál být nemůžeš.` Správce si řekl: `Co si počnu, když mě můj pán zbavuje správcovství? Kopat nemohu, žebrat se stydím. Už vím, co udělám, aby mě (lidé) přijali k sobě do domu, až budu zbaven správcovství.` Zavolal si dlužníky svého pána, každého zvlášť, a zeptal se prvního: `Kolik jsi mému pánovi dlužen?` Odpověděl: `Sto věder oleje.` Řekl mu: `Tady máš svůj úpis, honem si sedni a napiš padesát.` Pak se zeptal druhého: `Kolik ty jsi dlužen?` Odpověděl: `Sto korců pšenice.` Řekl mu: `Tady máš svůj úpis a napiš osmdesát.` Pán pochválil nepoctivého správce, že jednal prozíravě. Synové tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než synové světla.“ (Lk 16,1-8)

Slož účty ze svého správcovství. Často bývá na jevištích Gogolova hra *Revizor*. Považuje se za zdařilou veselohru. V malém městě čekají státní kontrolu. Mezi tím tam přijede pochybný človíček, kterého omylem považují za vládního revizora a všichni si ho chtějí podplatit, získat na svou stranu. Omyl se zjistí, až když odjede. Nastane velké rozčilení a v tom se ohlásí příjezd revizora pravého. Divadlo je plné roztomilých komických scén. Když je hráli poprvé, lidé nadšeně tleskali a smáli se na celé kolo. Ale Gogolovi bylo do pláče. Diváci nepochopili, že je v jeho komedii tragédie. Falešný revizor je symbol d'ábla, který se zmocňuje panství v tomto světě, protože se lidé chtějí vyhnout revizoru pravému, Bohu, který přijde zkontrolovat všechny účty našeho života v okamžiku, kdy se toho nejméně nadáme.

Vím, co udělám, aby mě lidé přijali do domu. V Gogolovu *Revizoru* je pěkně vyličen, proč všichni tak horlivě podplácejí falešného kontrolora jejich účtů. Pochopili, že je jeden z nich, který se chce prostě udržet na místě jako oni a vydobýt z toho, co se dá. Nemyslí na důsledky. V Goethově *Faustu* se pokušení ke zlu vyjadřuje touto zdánlivě nevinnou větou: „Okamžiku, jsi krásný, neprchej!“ Turgeněv vyjádřil stejnou myšlenku v novele *Jarní vody*. Tam vystupuje ženská postava, která svou lehkomyšlností a požívačností přivede do neštěstí jiné. Jak je možná taková zloba u osoby, která vypadá dokonce sympatická? Ona sama vysvětlí své tajemství: „Hlavní je nemyslet na důsledky!“ Díváme-li se na takové počínání s odstupem, připadá nám ovšem bláhové. Ale není většina našich skutků tohoto rázu? Jedni z nás myslí jenom na dnešek, a ti obyčejně přijdou o všechno, zítra jsou v bídě. Druzí naopak myslí na zítřek, tj. na budoucnost, ale jenom na tu, která je na zemi, v čase. Nemyslí na další zítřek, kterým je věčnost. Tam budeme muset složit poslední účty ze správcovství.

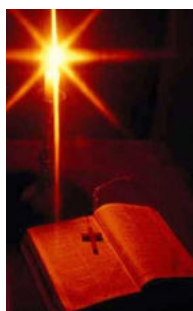
Pán pochválil nepoctivého správce. Ten závěr nám ovšem připadá divný. Ale u každého přirovnání musíme umět zachytit to, co se jím vyjadřuje. Jde tu o myšlenkový pochod, kterému filosofie říká a fortiori. Česky bychom řekli: „Když, tak tím spíš!“ Když jsou lidé tak prozíraví, aby se starali o nejbližší zítřek, tím spíš se máme my starat o pozítří na věčnosti. V Apoftegmatech egyptských Otců se vypravuje o jednom mnichovi, že potkal velmi nazdobenou ženu špatné pověsti. Rozplakal se. Když se tomu divili, dal jim

vysvětlení: „Ona vynaloží víc námahy na to, aby se líbila mužům, než já k tomu, abych se líbil Bohu.“ Sv. Františku Xaverskému bylo stejně smutno, když zjistil, že se dostali do Japonska dřív obchodníci, aby vydělali peníze, než on, aby hlásal evangelium. Nejhorší studenti jsou ti, kteří se naučí dobře podradné, nedůležité věci a přitom nepochopili to, co je hlavní. Máme být takovými špatnými studenty v našem vlastním životě?

Prožíváme dušičkový týden, chodíme na hřbitov, abychom nejen vzpomínali na naše drahé, ale také se zamýšleli nad svou vlastní životní cestou, kam vlastně směřujeme, co po sobě zanecháváme. Boží slovo nám v tyto dny představuje náš cíl, kterým je šťastná věčnost - pro ni se máme nasazovat, nebát se i riskovat, odpoutávat se od věcí tohoto světa. Úplatky, podvody, krádeže jsou na denním pořádku. O těch velkých se dovíme ze sdělovacích prostředků, ale o většině se neví nebo mlčí, i když tady jsou. Co svět světem stojí, stále to mezi lidmi bylo, je a bude. Proto i Pán Ježíš vypráví podobenství, tedy příběh, kterému všichni dobře rozuměli a na jeho základě zdůrazňuje určitou duchovní myšlenku. Správce majetku svého pána má být propuštěn, protože jeho majetek zpronevřuje. On však nelení, ale využívá svého dočasného postavení a snižuje dlužníkům svého pána dluhy, aby až bude vyhozen, získal u nich přízeň a práci. Pán však i tento tah svého správce prohlédl. Jistě ho na minutu propustil, ale také ocenil jeho prozíravost, tedy starost o svou budoucnost. Závěr z tohoto podobenství je jasný: lidé, kteří žijí jen pro tento svět, dokáží se hodně nasazovat, riskovat, jen aby o něco nepřišli. Jak by nám věřícím mělo záležet na našem věčném cíli, který je pro nás mnohem důležitější, než nějaká zajištěnost zde na zemi, která nemá dlouhého trvání. Vezměme si k srdci slova sv. Pavla, že naše vlast je v nebi, - proto dělejme tak, abychom dostali vízum do nebeského království. Pro jeho získání je třeba neutročit tělu (břichu, požívačnosti a smyslnosti), ale vést dobrý a poctivý křesťanský život podle desatera.

SOBOTA 31. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 5. LISTOPADU 2022

Ježíš řekl svým učedníkům: „Získávejte si přátele z nespravedlivého mamonu, abyste až ho nebude – byli přijati do příbytků věčných. Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci, a kdo je v maličkosti nepoctivý, je nepoctivý i ve velké věci. Jestliže jste tedy nebyli věrní v nespravedlivém mamonu, kdo vám svěří pravé (bohatství)? Jestliže jste nebyli věrní v cizím, kdo vám dá, co je vaše? Žádný služebník nemůže sloužit dvěma pánům. Bud' jednoho bude zanedbávat a druhého milovat, nebo se bude prvního držet a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.“ To všechno slyšeli farizeové, kteří měli rádi peníze, a posmívali se mu. Řekl jim: „Vy ze sebe děláte před lidmi spravedlivé, ale Bůh zná vaše srdce. Neboť co je u lidí vznešené, před Bohem je ohavnost.“ (Lk 16,9-15)

Nemůžete sloužit Bohu i mamonu. Mamon, slovo punsko-araméjské, přešlo i do našeho slovníku. Je to výraz obchodní, znamená „zisk“. Je to důležitý prvek společenského života. Ten není možný bez obchodu a obchod bez zisku je nemyslitelný. Bereme-li to z tohoto hlediska, pak nám připadá výrok evangelia jako neskutečné, nereálné napomenutí. Doslova jej mohli vzít jenom idealisté, jako např. Petr Chelčický, kteří považovali obchodování za nedůstojné křesťana. Ostatně i katoličtí moralisté ve středověku zakazovali půjčovat peníze na úroky, aby se z půjčky vytěžilo. Dnešní morálka si už pomáhá z potíže rozlišením mezi ziskem spravedlivým a nespravedlivým. Bez spravedlivého zisku by se přestalo pracovat.

Ale který zisk je a který není spravedlivý? To se nedá povědět jednou větou. Otázku si musí vyřešit svědomí v souvislosti života. Ale napomenutí evangelia o mamonu můžeme přece jenom krátce vysvětlit ve formě principu: Získáváme peníze, abychom žili, a život je pro Boha, nemůžeme proto poměr převrátit a žít jenom proto, abychom získali peníze.

Slyšeli to farizeové. Mluvílo se mezi neznámými lidmi o tom, co kdo dělá. Patřilo to k vzájemnému představení. Ale pak padl další dotaz: „Kolik vyděláte?“ Jeden, který předtím vyložil, jak pracuje vědecky, se přiznal, že z knih, které píše, nic nevydělá. „Tak proč je píšete?“ divili se ostatní. Zdá se to neuvěřitelné, ale zkušenost to stále potvrzuje: Zvýšením ekonomické úrovně by měl mít člověk víc času a smyslu pro jiné hodnoty, ale stává se naopak, že ten smysl a zájem ztrácí. Zbohatlíci sice kupují i umělecké předměty, obrazy, ale nejméně jim rozumějí. Odhadují jenom jejich peněžní hodnotu. Otcové církve nazývali lásku k penězům modloslužbou a vysvětlují to příkladem. Můžeme mít rádi slunce, protože hřeje. Můžeme se modlit směrem k vycházejícímu slunci (tak to dělali první křesťané), když v něm vidíme obraz Krista osvěcujícího svět. Ale jsme modloslužebníci, kdybychom se klaněli jenom slunci. Podobně není špatné usilovat o peníze, abychom si za ně opatřili věci k životu, abychom jimi sloužili lidem a Bohu.

Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci. Kdo opatruje peníze proto, aby sloužily k dobru, se nepovažuje v plném smyslu za jejich majitele, ale za správce. Základní vlastností správce pak je, aby byl poctivý, věrný. Poctivost a ukázněnost v užívání peněz je dnes nutná při výchově dětí. Dříve děti vlastně peníze nepotřebovaly. Měly všecko doma. Když pak měly něco koupit, musely požádat rodiče. Dnes se bez peněz v kapse nikdo nemůže ve městě pohybovat. Musí se kupovat lístky do autobusů, školní potřeby atd. Moderní pedagogové tedy radí, aby se dětem peníze svěřily, třeba i na delší dobu, ale aby se naučily vést přesné záznamy o výdajích, aby se naučily srovnávat je s výdaji sourozenců a přátel. Svět je dnes plný nesrovnalostí. Ukázalo se, že je nevyrovná silná ruka totalitních režimů. Je potřeba vypěstovat naopak vědomí, že každý malý penízek patří do Boží pokladny a že jsme odpovědní za to, jak jsme jej spravovali.

"Dvojitá láska postavila dvě města" (sv. Augustin). Láska ke světu postavila Babylon a láska k Bohu zbudovala Jeruzalém. Zeptejte se sami sebe, co máte rádi a poznáte, které z těchto dvou měst je vaším domovem. Tato slova svatého Augustina jsou jakýmsi rozvedením Kristových slov o službě Bohu a mamonu. Pán Ježíš na mnoha místech varuje před bohatstvím, které může být jen klamnou jistotou, může člověka odvést od správného

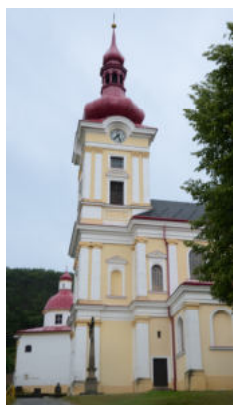

zaměření na Boha. Na druhé straně, sloužit Bohu znamená panovat nad stvořením. A toto panství, které je už od počátku lidského rodu dáno jako Boží příkaz nám všem lidem, se projevuje v nezávislosti na pozemských věcech. Jistěže, náš život bez dober pozemských by jistě nebyl možný. Máme však být pány, ale ne otroky. A když je někdo pánem, pak se dá předpokládat, že má své služebníky, kteří mu slouží a tak on sám využívá jejich služeb, bez nichž by se neobešel, a tak zůstává nezátížen těmito otázkami. A tak by to mělo být v našem životě. Majetek, pozemská dobra mají být našimi sluhy, abychom mohli dosáhnout svého cíle, kterým je Bůh. Ptejte se častěji při své práci jako sv. Alois: "Co mi to prospěje k věčnosti?"

Snad i taková jednoduchá otázka nám může pomoci správně hodnotit všechno v našem životě.

FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE. PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA ŽIVOT SVÉ FARNOSTI:

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: **1560129309/0800**

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYSDICE:
číslo účtu: **1560130369/0800**

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: **1560131329/0800**

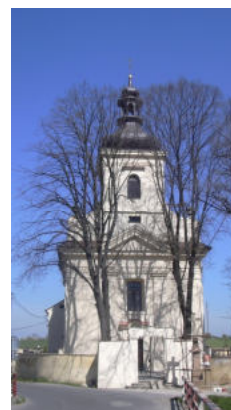
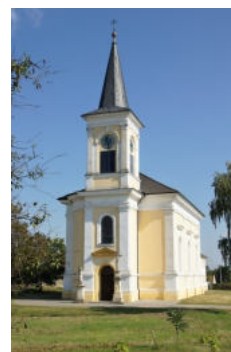

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: **1560196309/0800**

SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:

josef.benicek@seznam.cz

PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA KAŽDÝ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXIX. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

PŘES PRÁH NADĚJE

s Tomášem kardinálem Špidlíkem, S.J., čestným občanem Pustiměře

Eutanázie nebo dobrá smrt?

Pohoršil jsem jednou seminaristy, když jsem prohlásil, že jsem pro eutanázii. Abych to napravil, hned jsem dodal, že je vinou toho prohlášení okolnost, že čtu řecky: *thanein* znamená umírat, *eu* říká dobře. Který křesťan by si nepřál dobrou smrt? Vždyť se za to modlíme pokud možná každý večer před spaním. Je ovšem velký rozdíl v tom, jaký kdo má o dobré smrti pojem. Když už jsme začali žertem, pokusme se i tu žertem vysvětlit rozdíl. Řekněme, že je pozemský život jako kovové peníze v kapse. Kdyby tam tuze tížily, zahodil by je do řeky ten, kdo si je jist, že už je nebude nikdy potřebovat. Opačně by

se zachoval jiný; uložil by je do pokladnice, aby si je vybral, hned jak se objeví příležitost. Ukládají tedy křesťané mrtvá těla do hrobů jako do pokladnice, zatímco ti první patří k těm, kdo hájí legální eutanázii, pěkným slovem nepěknou zlou smrt.

Ale kdy je člověk opravdu mrtev? Dříve se říkalo jednoduše: vydechl naposledy. Tato známka smrti je dnes zpochybněna umělým dýcháním. Zastavil se srdeční puls? I ten se může někdy obnovit. Dnešní lékaři uplatňují jako kritérium zastavení činnosti mozku. Kdy ta nastane? Hranice, která odděluje život od smrti, je velmi tenká a není snadno jednoznačně definovatelná. Bible se spokojí s obraznou mluvou: Kristus sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých. Nesmíme ovšem zapomínat, že výrazy nebe, očistec, peklo, podzemí tu nejsou zeměpisná určení, ale vyjadřují především vnitřní stav člověka. Dokud je na zemi, mluví a žije s ostatními ve viditelném a tělesném styku. Smrt to přeruší. Pro ateisty to znamená, že už člověk přestal existovat. Každá smrt je tedy vražda. Zabije nás příroda, při svobodné eutanázii se nám chce dávat možnost, abychom se zabili sami, abychom skončili všechno o něco dříve, tak že z nás nic nezbude. Sarkastické na tom je, že nás chtějí ateisté naučit žít a přitom v život nevěří, je pro ně jenom jakýsi krátký sen bez probuzení. Věřící naopak věří v nezničitelnost života, pro ně je snem naopak smrt, usnutím, z kterého se mají probudit. Označuje to jméno pro hřbitov. Řecko-latinské *coemeterium*, z čehož pochází slovenské *cintorín*, znamená noclehárnu, místo vyhrazené těm, kdo tu spí spánkem pokoje. Jaký je stav spícího člověka? Nemluví s ostatními, nevnímá, co se děje na zemi. Je jakoby od nás odešel. Kam? Je-li to na krátko, posíláme ho do jakési neurčité říše snů, je-li to na dlouho, jeho spárna je v podzemí, sešel do pekel. Ale

sešel-li tam s Kristem, vstane z mrtvých. Předpověděl to už žalmista: - I kdybych šel údolím stínů smrti, nebudu se báti zlého, neboť Ty se mnou jsi? (Žl 23,4). Staří stoučtí filosofové nás také chtěli povzbudit, abychom se smrti nebáli: „Když tu jsi ty, není tu smrt, až tu bude smrt, nebudeš ty.“ Byli tedy stejní jako moderní ateisté: všechno skončí, nezbude nic z nás i z celého světa, vznikl z chaosu a do chaosu se rozpadne.

V křesťanském prostředí první, kdo se ostentativně smrti nebáli, byli mučedníci, ale to nebylo proto, že tím jejich život skončí. Vždyť byli mezi nimi i děti a mladá děvčata, u kterých touha žít je znakem svěžesti a normálnosti. Ale uvěřili Kristu a smrt pro něho jim zaručuje nezničitelnost a vítězství života. Je opravdu dojímavé, když čteme v listech sv. Ignáce z Antiochie, že jenom mučednictví z něho udělá pravého učedníka Kristova. Když ho vezou vojáci z Ázie do Říma na popravu, píše tam přátelům, aby se za něho nepřimlouvali a nežádali pro něho omilostnění u úřadů.

Veřejných mučedníků je ovšem málo. A co ostatní? Dost se o tom disputovalo. Ale došlo se nakonec k závěru, že je každá smrt násilným útokem na život. Jakmile ji člověk přijme v odevzdanosti do Boží prozřetelnosti, dostává očistný význam, je spojena se smrtí a vzkříšením Krista. Z toho plyne důležitý závěr. Smrt sama, svou povahou, se nemůže považovat za něco dobrého. Bůh stvořil život, smrt je od zlého, Apokalypsa nám představuje ďábla jako vraha. Proto poslední prosba Otčenáše zní: „Zbav nás od zlého!“ Bůh nás zbaví tím, že nad ním vítězí při smrti věřících a v celých dějinách lidstva.

Pěkně tu víru vyjadřují staré ikony posledního soudu. Chtějí ve zkratce opravdu znázornit celé dějiny světa. Není tu jako v pojetí Michelangelově Kristus, který se objeví až nakonec jako trestající soudce, aby zavrhl hříšníky do pekla. Na ikoně vidíme naopak jak lidé přes všechna Boží napomenutí sami stále do pekel upadají. Ale současně tu je velká postava Krista, který sestupuje z nebe mezi ně a podává stále všem ruku, všem těm, kteří svými hříchy upadají do království smrti, do pekel. Ty, kdo tu ruku uchopí, okamžitě umístí na nebeské trůny v Božím království. Jsou současně pozváni k oltáři, aby měli účast na nebeské liturgii spolu s věčným Veleknězem. Ruku podává všem. Proto před oltářem klečí Adam a Eva, první hříšníci a první v odpuštění. A jejich potomci, stisknou všichni tu podanou ruku Kristovu? Ikona neriskuje nějaká fantastická zobrazení zavržených, neukazuje, kdo by to měl být, neodhaduje, kolik jich je. Respektuje tajemství. V pravém rohu ikony vidíme červenou skvrnu jako závoj, za nímž se skryli ti, kteří podanou ruku Kristovu odepřeli stisknout a podlehli tak "druhé smrti".

Dějiny lidstva jsou tedy dějinami spásy, na které má účast celý vesmír. Navrací se situace ráje. Střeží jej sice andělé, ale dole jeho dveře otvírá velkým klíčem sv. Petr. Jemu byly zvláštním příslibem svěřeny. A za otevřenými dveřmi hned zahlédneme Abraháma, Izáka a Jáкова a také kajícího lotra, protože jemu slíbil místo v ráji Kristus na kříži.

Když je vesmír obnoven, také jeho jednotlivé prvky se vrací ke své původní službě. Země a moře pohlcovaly lidi. Tu na ikoně jsou znázorněny ve formě velkých úst a jsou přinuceny vrátit mrtvá těla k životu. Není divu, že křesťané, kteří tuto víru přijali, se často s jistou dávkou netrpělivosti ptali: Kdy to už bude, kdy se ty obrazy stanou skutečností všem viditelnou? Svatý Pavel napomínal k trpělivosti. Zato však Apokalypsa napsaná v době Neronova pronásledování utěšuje: „Ano, přijdu brzy.“ Odpověď: Amen, *maran atha*, přijď, Pane Ježíši? (Zj 22,20).

Čas a věčnost

„Čas vše mění, i časy, on k vítězství vede pravdu, co sto věků bludných hodlalo, zvrtné doba.“ Kdopak si dnes ještě vzpomíná na staré časomírové verše Jana Kolára. Je v nich pradávna moudrost, která by měla působit jako uklidnění, ale která je ve skutečnosti hluboce pesimistická. Je tu

ohlas starých náboženství s jejich mystikou času. On jediný je nekonečný a nikdo jiný. Čas - *Chronos* je jediný pravý bůh, on plodí bohy i lidi, nebe i zemi. Ale v zápětí je pohlcuje. Jeho symbolem je věčně se točící kolo nebo had požírající svůj vlastní ocas. I biblický kazatel se zamýšlí nad cyklickým zánikem a návratem všeho dění: „Slunce vychází, slunce zapadá a dychtivě tíhne k místu, odkud opět vzejde. Vítr spěje k jihu, stáčí se k severu, točí se, točí, spěje dál, až se zas oklikou vrátí“ (1,5-6). Důsledek pro nás? Nepřejte nikomu příliš mnoho let. Je to jenom na chvíli. Nových roků už bylo a ještě jich bude nekonečně mnoho, kdo o nich ví a kdo se o ně stará!

Je-li čas takový všemocný tyran, není divu, že se proti němu lidé chtějí vzbouřit. Stará řecká mytologie to líčí názorně. Na počátku byl všemocný bůh Chronos. Rodily se mu děti, ale on je vždycky pohltil. To trvalo až do doby, kdy se narodil Zeus. Byl pěkného vzhledu, proto ho matka utajila před lidožravým otcem. Na Krétě ukazují vysokou horu, kde se skrýval. Zeus rychle dospěl do síly, Chronose svrhl a stal se otcem věčných bohů on sám. Řečtí bohové jsou tedy věční, nepodléhají času. Ale proto se museli usídlit na vysokém Olympu, kde pijí nektar a jedí ambrosii. Zde na zemi se všechno mění a nic nezůstává. Filosof Heraklites, když o tom uvažoval, se rozplakal. Ale ostatní přece jenom něco našli, co se nemění, co je věčné. Jsou to ideje, matematické a logické principy. Dvě a dvě jsou čtyři. Tu větu žádný čas nezničí, bude platit vždycky. Platón jako člověk umřel před mnoha stoletími, ale jeho myšlenky dodnes opakujeme. Přijímáme je nebo odmítáme, ale jsou nezničitelné. Úsilím scholastické filosofie bylo posbírat tyto věčné pravdy, utvořit z nich systém, abychom měli v tomto měnivém světě oč se opřít: věčně platnou filosofii. Je to ovšem snaha ušlechtilá. Ale zachrání člověka? Ten se bude slunit ve světle věčných pravd, ale jenom na čas. Pak zemře jako ostatní.

Jaké má o času pojetí Bible? Čas se rozhodně nepovažuje za vševládnoucího boha. Jahve je pánem věčnosti i času. On dává čas všemu, co stvořil: lidem i celému světu. Všecky časy jsou v jeho rukách. On sám si bere čas, aby vykonal své obrovské dílo spásy v dějinách. Jak dlouhý čas je komu dán? Dostane každý tolik dní života, aby mohl splnit to, k čemu je poslán, o nic méně a o nic víc. Z toho ovšem plyne povinnost času využít, nepromarnit ani minutu.

I světská moudrost napomíná k využití času. „*Carpe diem*, hled' využít každého dne!“ říkali staří Římané. Samozřejmě se aplikuje ta rada podle názorů, jaké má kdo o životě. Je také starořímské rčení: „Ověčňeme se růžemi, dokud kvetou!“ Radostí je málo a kdo jich neumí využít, ztratí mládí. Před časem přišla z Ameriky zásada: „Čas jsou peníze.“ Tu jde

o využití momentů k jinému cíli, ekonomicky. Studenti se na počátku školního roku napomínají, aby hleděli využít doby studií k obohacení svých vědomostí. Ale užívá se té zásady i v morálním smyslu: Hleď v životě něco opravdu dobrého udělat, aby po tobě něco zůstalo, abys nežil nadarmo! Všecka tato napomenutí a rady předpokládají tuto situaci. Objevil se člověk na světě. Dostal čas delší nebo kratší. Ať tedy svobodně volí, jak a k čemu ho použije. Je to velká odpovědnost.

Biblické pojetí je však jiné. Bůh nedává nikomu prázdný čas, aby si ho sám zaplnil. Prozřetelnost určila každému od věků jistý úkol. Záleží ovšem na jeho svobodném souhlasu s vůlí Boží spolupracovat, ale nesmí si ji vymýšlet, musí ji hledat. Dal by se rozdíl mezi profánním a biblickým využitím času osvětlit tímto přirovnáním. Zavolají někoho, aby promluvil do rádia. Řeknou mu: „Dáme vám k dispozici čtvrt hodiny.“ - „A o čem mám mluvit?“ - „Vyberte si sám téma, které se vám hodí. Ale počítejte s tím, že nesmíte překročit čtvrt hodiny. Ať tedy nezůstane váš proslov nedokončený!“ Ale můžeme si představit i jinou situaci. Ti, co zavolali mluvčího do rádia, mu řeknou: „Slyšeli jsme, že jste byl na světovém kongresu o tom a o tom tématu. Byli bychom rádi, abyste o tom tématu podal obsažný referát našim posluchačům.“ - „Obsažný referát! A kolik času mi dáte, abych o tom mluvil?“ - „Tolik, kolik budete potřebovat k tomu, aby byl váš výklad skutečně obsažný a úplný.“ Ten první případ je symbol pojetí profánního, ten druhý nás uvádí do myšlení biblického.

Když si lidé připíjejí na zdraví, obyčejně přidávají: „A ještě na mnoho dalších let!“ Mladí to berou jako samozřejmé. Staří se zamyslí a odhadují, s kolika léty se dá ještě rozumně počítat. Otázka však není úplně správně položená. Lepší by bylo ptát se následovně: „Jakou práci ode mne Pán Bůh ještě čeká? Jaký úkol mám v životě ještě splnit?“ Je-li to opravdu Boží vůle, pak léta nepochybí. Čas budeme mít k dispozici jistě.

Světcí se často těšili na smrt. Přáli si být co nejdříve s Bohem. Ale neodpírali poslání. Je známá epizoda ze života sv. Ignáce z Loyoly. Jeho společník P. Laynez se vrátil velice unavený z cesty. Ignác mu dal otázku: „Představte si, že by vám dal Bůh na vybranou: buď hned zemřít a jít do nebe anebo tu na zemi zůstat s nadějí, že ještě něco dobrého uděláte, ale bez záruky nebe. Co byste si vybral?“ „Samozřejmě to první“, zněla odpověď. Sv. Ignác pokýval hlavou a dodal: „Já myslím, že bych si vybral to druhé i s velkým rizikem pro mne samého. Vždyť moci udělat něco dobrého, něco pro Boží slávu je cíl života.“

Něco podobného čteme i v životopise sv. Martina z Tours. Už byl na prahu smrti. Ale jeho učedníci plakali: „Proč nás, otče, opouštíš? Co si bez tebe počneme?“ Sv. Martina to dojalo a modlil se: „Jsem-li ještě potřebný, neodpírám pracovat.“ Co lepšího tedy můžeme i my očekávat od času, který máme před sebou, než vědomí, že jsme potřební, že máme úkol, že naplníme čas, který dostáváme jako velký Boží dar.

Společenství svatých

Námítka, kterou jsem při jedné příležitosti slyšel, zněla dost nezvykle. Uprostřed zbožných duší, které mluvily o zjeveních Panny Marie, někdo, kdo byl také zbožný, silně zapochyboval: „Jak je vůbec možné, že se Matka Boží zjevuje? Svatí odešli z tohoto světa, proč by se sem měli ještě vracet? Jejich činnost na zemi už skončila.“ Je to řečeno lidově, ale připomíná to učenou námítku, která se šířila v době reformace: sv. Pavel nazývá Krista

jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi (1 Tim 2, 5), není tu tedy místo pro jiné. Dodnes se pak ozývají hlasy proti tomu, že bychom si mohli přivlastňovat zásluhy svatých. Případá to, jakoby byla v nebi jakási banka, jakýsi společný poklad, do kterého všichni ukládají své zásluhy a z kterého si pak vybírají i ti, kdo tam sami málo uložili.

Abychom zaujali k těmto námitkám rozumný postoj, začněme tím problematickým výrazem "zásluha". Je to ovšem výraz obrazný, metafora. I Kristus mluví o tom, že dobří lidé shromažďují "poklady v nebi" (Mk 10, 21). Ten ovšem neznamená něco mrtvého, ale milost Boží. Ta je život, život pak roste a sdílí se s druhými. Tak i zde na zemi děti čerpají z pokladu rodičů, z jejich života a zkušenosti. Věříme, že život v milosti Boží na věčnosti nepřestává, ale naopak se stává intenzivnější. Známy německý teolog Scheeben to tajemství vysvětluje touto prostou úvahou. Věříme, že svatí po smrti žijí. Žijí-li, nemohou zůstat pasivní, mají činnost. Nejdokonalejší činnost křesťana je láska a modlitba. Svatí v nebi nás tedy milují a modlí se za nás. Proto je vzýváme: „Oroduj za nás, modli se za nás!“ Vedle výrazu "zásluhy" svatých se tedy užívá i jiného, který je snazší: "přímluva" svatých. Když se modlí, modlí se ve spojení s Kristem za spásu celého světa, tedy se přimlouvají u Otce jako on. Ale tu se vyskytne hned další námitka. Když se všichni svatí vespolek modlí za celé lidstvo, proč bych měl ještě vzývat jednoho jistého svatého v nějaké konkrétní záležitosti? Je to důstojné, abych prosil sv. Antonína, aby mně pomohl najít tašku, považovat ho za patrona ztracených věcí?

Abychom vyšli ze začarovaného kruhu této a podobných námitek, musíme opustit ideu, že je nebeské království jenom jakýsi kraj, kde každý najde své místo pro svou osobní blaženost a zapomene na všechno ostatní. Království Kristovo je naopak stav, kde lidské osoby dojdou do své dokonalosti, kde se plně rozvinou všechny schopnosti dané člověku při stvoření a určené jeho povoláním. Dokonalost znamená plné rozvinutí lidské osoby.

Lidská osoba však neroste v osamocenosti. Osoba znamená vztah k druhým. Matka je matka, protože má děti, učitelem je ten, kdo má žáky. Řekneme-li o někom, že je velkou osobností, znamená to, že okruh jeho vztahů s druhými lidmi je široký, že není povrchní, že není šablonovitý, ale naopak jedná s každým podle jeho stavu a potřeb. Tak je tomu na zemi, ve společnosti, kterou známe. V Božím království se tyto schopnosti dokonale rozvinou. Rozšíří se jejich pole působnosti. Vyjde se z úzkého kruhu příbuzných, přátel a známých. Svatí najdou vztah ke všem lidem všech zemí a věků. Omezenost času a prostoru je tu překonána. Není to možné na zemi, ale ani by to nebylo užitečné. Příliš široký okruh známostí působí, že je náš poměr k lidem povrchní a šablonovitý. Ale na věčnosti tato potíž zmizí. Naše oči se totiž slejí v jedno s pohledem Božím, který všechno proniká, všechno chápe a všem je blízký. Jeho vševědoucnosti je otevřeno to, co je na nebi i na zemi. Tím padá i další potíž. Nejenom prostí lidé, ale i teologové si kladli otázku, jak je možné, že svatí vědí o nás na zemi, že pozorují, co děláme, že slyší naše modlitby, kterými se k nim obracíme. Ztratil jsem např. svou tašku a řeknu v duchu krátkou modlitbičku k sv. Antonínu Paduánskému, aby mně ji pomohl najít. Jak on v nebi ví o této prosbě, když ji nezná ani ten, kdo je mně tu na zemi po boku? Teologové odpovídají na tuto otázku docela jednoduše. Je-li pohled svatých spojen s pohledem Božím, proniká jejich zrak všechna tajemství. „Spojíte-li se sluncem“, píše Jan Kronštadský, „je vám jasné všechno, co je v jeho paprscích.“ Všechno, co existuje, je jakoby zahrnuto v jeho paprscích.

Originální vysvětlení této schopnosti svatých čteme v "Dogmatice pravoslavné církve" ruského metropolity Makaria z 19. století. I on vychází ze základu, že svatí v nebi plně

rozvinou schopnosti a dary Boží, kterými už částečně vynikali na zemi. I zde na zemi nás překvapuje jeden dar, který často mívají: čtou v srdcích jiných lidí jako v otevřené knize, mají tzv. kardiognosii, znalost srdcí. Mají-li tuto schopnost na zemi, tím pronikavěji ji mají tam, kde žijí ve slávě. Znají tedy všechny taje lidských myslí.

Ale nakonec přidejme ještě jednu poslední otázku. Svatí, jak jsme řekli, navázali styk se všemi lidmi. Jejich láska se stala universální. Modlí se za všechno, co je přáním samého Krista, tj. za spásu a za všechny potřeby celého lidstva. Proč se mám tedy obracet malou modlitbičkou k sv. Antonínu, aby mně pomohl najít tašku, protože je patron ztracených věcí? Není to nedůstojné a pověrečné?

Pověrečným by se stalo každé tuze mechanické vysvětlení tohoto zvyku. Naivní by bylo připisovat jednotlivým světcům omezené pole působnosti pro různé obory, myslet, že je kompetence sv. Antonína pomáhat hledat ztracené věci, že je svatý Josef určen, aby pomáhal v ekonomických nesnázích a že sv. Ritě se přenechávají beznadějně případy. V lidových pobožnostech k jednotlivým světcům je hodně folkloristického prvku. Ale to všechno je obrazným vyjádřením tajemné skutečnosti, že se vztahy mezi nebem a zemí nestaly všeobecné, šablonovité, že tu existují a pěstují se styky osobní. Není radno tato velká Boží tajemství upřesňovat. Mluvíme o nich jenom obrazně a obraz musí zůstat obrazem, který částečně pravdu odhaluje a částečně zahaluje. Vždyť i sám Ježíš tu zůstal při podoběnstvích. Jeho nejoblíbenějším je nebeská hostina (srov. Lk 14, 16). Na hostině se požívá to, co dává pán domu společně s ostatními. Vyjadřuje ten obraz ve zkratce to, co jsme právě řekli o společenství se svatými, které je radostným prvkem naší víry.

S kardinálem Špidlíkem v papežské kapli Redemptoris Mater v Apoštolském paláci ve Vatikánu, 13. června 2007.

KATECHEZE O ROZLIŠOVÁNÍ

Prvky rozlišování. Poznání sebe sama.

(katecheze papeže Františka při generální audienci, náměstí sv. Petra., Vatikán, 5. října 2022)

Bůh stvořil člověka ze země a zase ho do ní vrací. Dal jim svobodnou vůli, jazyk a oči, uši a mysl k přemýšlení. Naplnil je rozvahou, kterou dává rozum, o dobru i zlu jim dal poučení.
(Sirach 17,1.6-7)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Pokračujme v tématu rozlišování. Minule jsme se zabývali modlitbou, chápanou jako důvěrný vztah s Bohem, jako jeho nepostradatelnou součástí. Modlitbou, nikoli drmolním jako papoušci. Ne: jde o modlitbu jako důvěrný vztah s Bohem; modlitbu dětí k Otci; modlitbu s otevřeným srdcem. O tom jsme hovořili v poslední katechezi.

Dnes bych chtěl jakoby doplňkově zdůraznit, že dobré rozlišování vyžaduje také sebepoznání. Sebeoznání. A to není snadné, že! Zahrnuje totiž naše lidské schopnosti: paměť, intelekt, vůli, city. Často to nedokážeme rozlišit, protože se dostatečně neznáme, a proto nevíme, co skutečně chceme. Mnohokrát jste slyšeli: "Ale ten člověk, proč si neuspořádá život? Nikdy nevěděl, co chce...". Jsou lidé, kteří... Jejichž život jde určitým způsobem, protože oni ani nevědí, co chtějí. Aniž bychom zacházeli do takového extrému, ale také se nám stává, že nevíme, co chceme, prostě neznáme dobře sami sebe.

U kořenů duchovních pochybností a krizí povolání nezřídka stojí nedostatečný dialog mezi náboženským životem a naší lidskou, kognitivní a afektivní dimenzí. Jeden z autorů spirituality si povšiml, že mnohé obtíže v oblasti rozlišování se týkají problémů jiného druhu, které je třeba rozpoznat a prozkoumat. Tento autor píše: "Dospěl jsem k přesvědčení, že největší překážkou skutečného rozlišování (a skutečného růstu v modlitbě) není neuchopitelná povaha Boha, ale skutečnost, že neznáme dostatečně sami sebe a ani se nechceme poznat takoví, jací skutečně jsme. Téměř všichni se skrýváme za maskou, a to nejen před ostatními, ale i při pohledu do zrcadla" (Thomas. Green, *Il grano e la zizzania*, Řím 1992, 25). Všichni máme pokušení být zahaleni maskou i sami před sebou.

Nevědomost o Boží přítomnosti v našem životě jde ruku v ruce s nevědomostí o nás samých - neznalost Boha a neznalost nás samých - nevědomost o vlastnostech naší osobnosti a našich nejhlubších touhách.

Poznání sebe sama není obtížné, ale je únavné: vyžaduje trpělivé zkoumání duše. Vyžaduje to schopnost zastavit se, "vypnout autopilota", uvědomit si svůj způsob jednání, pocity, které nás obývají, opakující se myšlenky, které nás podmiňují, a to často bez

našeho vědomí. Vyžaduje také, abychom rozlišovali mezi emocemi a duchovními schopnostmi. "Cítím" není totéž co "jsem přesvědčen"; "chce se mi" není totéž co "chci". Takto poznáváme, že pohled, který máme na sebe a na realitu, je někdy poněkud zkreslený. Uvědomit si to je milost! Mnohokrát se totiž může stát, že nás silně ovlivní mylná přesvědčení o realitě, která vycházejí z minulých zkušeností a omezují naši svobodu a schopnost pracovat na tom, na čem v našem životě skutečně záleží.

V době informačních technologií víme, jak důležité je znát hesla, abychom se dostali do programů, kde se nacházejí nejcennější osobní informace. Duchovní život má však také svá "hesla": existují slova, která se dotýkají srdce, protože odkazují na to, na co jsme nejcitlivější. Pokušitel, tedy ďábel, tato klíčová slova dobře zná a je důležité, abychom je znali i my, abychom se neocitli tam, kde nechceme být. Pokušení nemusí nutně navrhovat špatné věci, ale často věci neuspořádané, předkládané s nadměrnou důležitostí. Tímto způsobem nás hypnotizuje přitažlivostí, kterou v nás tyto věci vzbuzují, věci, které jsou krásné, ale iluzorní, které nemohou splnit to, co slibují, a tak v nás nakonec zanechávají pocit prázdnoty a smutku. Pocit prázdnoty a smutku je znamením, že jsme se vydali cestou, která nebyla správná, která nás svedla na scestí. Může to být například titul, kariéra, vztahy, všechno věci, které jsou samy o sobě chvályhodné, ale vůči nimž, pokud nejsme svobodní, riskujeme, že v sobě budeme chovat nerealistická očekávání, například potvrzení naší hodnoty. Například vy, když přemýšlíte o studiu, které děláte, myslíte na to, že ho děláte jen proto, abyste podpořili sami sebe, ve vlastním zájmu, nebo také proto, abyste sloužili společnosti? Tam můžete vidět, jaký je záměr každého z nás. Z tohoto nepochopení často pramení největší utrpení, protože žádná z těchto věcí nemůže být zárukou naší důstojnosti. Proto je, drazí bratři a sestry, důležité znát sami sebe, znát tato hesla svého srdce, to, na co jsme nejcitlivější, chránit se před těmi, kdo se prezentují přesvědčivými slovy, aby s námi manipulovali, ale také rozpoznat, co je pro nás skutečně důležité, a odlišit to od momentální módy nebo okázalých a povrchních sloganů. Mnohokrát se stane, že to, co se říká v televizním pořadu nebo v nějaké reklamě, se dotkne našich srdcí a přiměje nás jít touto cestou bez svobody. Dávejte si na to pozor: jsem svobodný, nebo se nechávám unášet momentálními pocity či provokacemi?

Jednou z pomůcek je zpytování svědomí, ale nemám na mysli zpytování svědomí, které všichni děláme, když jdeme ke zpovědi, to ne. To znamená: "Zhřešil jsem tím, že...". Ne. Všeobecné zpytování svědomí dne: Co se dnes stalo v mém srdci? "Tolik věcí se stalo...". Které? Proč? Jaké stopy zůstaly v mém srdci? Dělat zpytování svědomí, to znamená dobrý zvyk v klidu si znovu prohlídnout, co se v našem dni děje, učit se všimnout si ve svých hodnoceních a rozhodnutích toho, čemu přikládáme největší význam, co hledáme a proč a co jsme nakonec našli. Především se učím rozpoznávat, co sytí mé srdce. Co naplňuje mé srdce. Protože jen Pán nám může dát utvrzení o tom, jakou máme hodnotu. Každý den nám to říká z kříže: zemřel za nás, aby nám ukázal, jak jsme v jeho očích vzácní. Neexistuje žádná překážka nebo selhání, které by mohly zabránit jeho laskavému objetí. Zpytování svědomí nám velmi pomáhá, protože pak vidíme, že naše srdce není cesta, která vede napříč vším a my si ji ani neuvědomujeme. Ne. Podívejte se tady: co dnes proběhlo? Co se stalo? Co mě přimělo reagovat? Co mě rozesmutnilo? Co mi udělalo radost? Co bylo špatné a ublížil jsem ostatním? Ale dívejte se i na cestu pocitů, přitažlivostí v mém srdci během dne. Nezapomínejte na to! Minule jsme mluvili o modlitbě, dnes o sebepoznání.

Modlitba a sebepoznání přispívají k růstu ve svobodě. Umožňují růst ve svobodě! Jsou to základní prvky křesťanské existence, cenné prvky pro nalezení vlastního místa v životě.

Touha

(katecheze papeže Františka při generální audienci, náměstí sv. Petra., Vatikán, 12. října 2022)

„V Jeruzalémě u Ovčí brány je rybník, hebrejsky zvaný Bethzatha, s pěti podloubími. V nich lehávalo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých. Byl tam jeden člověk, ten byl nemocný už osmatřicet let. Když ho Ježíš viděl, jak tam leží, a poznal, že je tak nemocný už dlouho, zeptal se ho: „Chceš být zdrav?“ Nemocný mu odpověděl: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě snesl do rybníka, když se voda rozvří. Než tam dojdu já, jiný už tam sestoupí přede mnou.“ Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lehátko a chod!“ A hned byl ten člověk uzdraven, vzal svoje lehátko a chodil. Ten den však byla sobota“.
(Jan 5,2.5-9)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V těchto katechezích o rozlišování postupně probíráme jednotlivé prvky, které k němu vedou. Po modlitbě, která byla prvním takovýmto prvkem, a sebepoznání jako dalším prvkem bych dnes rád promluvil o jiné, takřikajíc nepostradatelné „přísadě“: chtěl bych hovořit o touze. Rozlišování je totiž formou hledání, které vždy povstává z čehosi, co nám chybí, avšak co jistým způsobem známe a co jsme vycítili.

Jakého druhu je toto poznání? Duchovní mistři je označují pojmem „touha“, která pramení ze stesku po plnosti, jíž se nikdy nedostává naprostého nasycení a která je známkou Boží přítomnosti v našem nitru. Touha není jakýsi chvilkový rozmar. Italské slovo desiderio pochází z krásného latinského výrazu de-sidus, doslova „chybějící hvězda“, což je zajímavé. Touha vystihuje absenci této hvězdy, opěrného bodu, který řídí naši životní pouť. Vyvolává představu trýznivého nedostatku a zároveň vzepětí k dosažení nedostávajícího se dobra. Touha je tudíž kompasem k pochopení toho, kde jsem a kam se ubírám, či spíše, zda stojím, anebo kráčím. Člověk, který nikdy po ničem netouží, ustrnul, možná onemocněl, takměř zemřel. Touha je ukazatelem našeho pohybu či nehybnosti – jak ji však rozpoznáme?

Pomysleme na to, že upřímná touha se v hloubi dokáže dotknout strun našeho bytí, a proto nevyhasne, když se objeví potíže či nenadálé události. Podobá se pocitu žízně, jehož se nevzdáme, přestože nenacházíme nic k pití – naopak, hledání nápoje stále více zaměstnává naše myšlenky a konání až do té míry, že jsme téměř nepozorovaně ochotni k jakékoli oběti, jen abychom utišili žízeň. Překážky a neúspěchy touhu nezhášejí, nýbrž ji naopak ještě více umocňují. Touha na rozdíl od chvilkového zaujetí či emoce trvá v čase, a to též dlouhodobě, a tíhne ke konkrétnímu uskutečnění. Jestliže například nějaký mladý člověk touží po lékařském povolání, bude si muset zvolit takovou studijní a pracovní náplň, která mu zabere několik let života. V jejím důsledku si stanoví určité meze a naučí se odmítat především jiná studijní zaměření, ale též případná povyražení a rozptýlení, a to zejména v době nejintenzivnějšího studia. Touha po nasměrování jeho života a dosažení vytyčeného cíle, v tomto případě lékařského povolání, mu nicméně napomůže, aby tyto nesnáze překonal. Touha posiluje, dodává kuráž a podněcuje vpřed, neboť člověk chce dospět k tomu, po čem touží.

Určitá hodnota totiž získává na kráse a je snáze uskutečnitelná, pokud přitahuje. Jak kdosi prohlásil, „spíše než být dobrý je důležitá touha, aby se tak stalo“. Dobrota je přitažlivá, všichni bychom chtěli být dobří, ale toužíme po tom?

Je zajímavou skutečností, že se Ježíš předtím, než vykoná nějaký zázrak, dotazuje na tužby onoho člověka. „Chceš být zdrav?“ Občas se taková otázka jeví nemístně – vždyť je vidět, že je onen člověk nemocný...Kupříkladu když Ježíš potkává ochrnuvého u rybníka Bethzatha, který tam ležel již mnoho let a nikdy se pro něj nenaskytla vhodná chvíle, aby vstoupil do vody, klade mu otázku: „Chceš být zdrav?“ (Jan 5,6). Ale proč se tak ptá? Odpověď onoho ochrnuvého totiž vyjevuje řadu podivných výmluv proti možnému uzdravení, které se netýkají pouze jeho. Ježíš jej svým dotazem vybízel k tomu, aby si zjednal v srdci jasno a mohl tak přijmout případný kvalitativní skok, tedy aby už o sobě a svém životě nesmýšlel jako o ochrnuvém, jehož druzí přenášejí na nosítkách. Ovšem nezdá se, že by to onoho muže na lehátku příliš přesvědčilo. V dialogu s Pánem se učíme chápat, co skutečně chceme od svého života. Tento ochrnuvý je typickým příkladem člověka, který se něčeho dožaduje, ale nic pro to nedělá. Z touhy po činu se stává jakási iluze a nikdy se nevykoná rozhodný krok. Tito lidé něco chtějí a zároveň nechtějí, což je ošklivé. Tento nemocný již osmatřicet let leží u rybníka a neustále si stěžuje a hořekuje: „Víš, Pane, když se vody rozvíří – což je chvíle zázraku – přijde vždy někdo silnější než já, vstoupí do vody a já přijdu pozdě“. Pozor na takové lamentace, které působí jako jed na duši i na život, protože brání touze v jejím rozvoji. Mějte se na pozoru před bédováním v rodině, kde si manželé stěžují na sebe navzájem anebo děti na tatínka, či kněží na biskupa, anebo biskupové na něco jiného...Stížnosti jsou téměř hříšné, protože nenechají touhu růst.

Právě touha totiž leckdy odlišuje vydařené, důsledné a trvalé počínání od tisícerych choutek a mnoha dobrých předsevzetí, jimiž, jak se říká, „je vydlážděno peklo“. Ono „chtěl bych, chtěl bych“...ale pak nic neuděláš. Epoque, ve které žijeme, zdánlivě upřednostňuje navýsost svobodné rozhodování, avšak současně přispívá k zakrňování touhy, jež se většinou umenšuje na okamžitou žádostivost. Na toto zakrňování touhy si musíme dávat pozor. Dopadají na nás tisíce návrhů, projektů a možností, které nás mohou uvrhnout do roztržitosti a nepovolují klidné vyhodnocení toho, co skutečně chceme. Tolikrát se setkáváme s lidmi, například mladými, kteří něco ustavičně hledají s mobilem v ruce... „Zastavíš se někdy, abys přemýšlel?“ „Ne.“ Orientují se na okolní svět, na druhé, ale takto touha nemůže růst, protože člověk žije a sytí se daným okamžikem, aniž by touha rostla.

Mnozí lidé strádají, neboť nevědí, co si přát od svého vlastního života. Pravděpodobně nikdy nevešli do styku se svou nejhlubší touhou, nikdy ji nepoznali. „Co chceš od života?“ „Nevím“. Odtud plyne riziko, že své bytí strávíme střídáním různorodých pokusů a triků, aniž bychom kamkoli dospěli, a maříme tak vzácné příležitosti. Ačkoli si teoreticky přejeme změnu, nikdy k ní nedojde, byť by se naskytly vhodné okolnosti, protože zde schází silná touha k jejímu uskutečnění.

Co bychom dnes odpověděli, kdyby se dnes na nás obrátil Pán s otázkou, kterou položil slepci z Jericha: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ (Mk 10,51). Snad bychom Jej mohli konečně požádat, aby nám pomohl rozpoznat naši nejhlubší touhu po Něm, kterou do našeho srdce vložil Bůh. „Pane, dej, ať poznám svá přání, ať jsem ženou či mužem s vroucí touhou“. Snad nám Pán dá sílu k jejímu uskutečnění. Je to nesmírná milost, která tvoří základ všech dalších milostí: jako v evangeliu povolit Pánu, aby pro nás učinil zázraky. „Dej nám, Pane, touhu, a dopřej její růst“. Také Pán totiž vůči nám chová jednu obrovskou touhu: chce nám umožnit účast na své životní plnosti.

Prvky rozlišování. Kniha vlastního života.

(katecheze papeže Františka při generální audienci, náměstí sv. Petra., Vatikán, 19. října 2022)

Pamatuj na celou cestu, po níž tě vedl Hospodin, tvůj Bůh, čtyřicet let na poušti, aby tě pokořil, vyzkoušel a poznal, co je v tvém srdci, zda budeš zachovávat jeho příkazy, či nikoli.
(Deuteronomium 8,2)

Drazí bratři a sestry,
vítejte a dobrý den!

V katechezích těchto týdnů klademe důraz na předpoklady dobrého rozlišování. V životě se musíme vždy rozhodovat, a abychom se mohli rozhodnout, musíme projít cestu, cestu, kterou nazýváme rozlišování. Každá důležitá činnost má

svůj "návod", který je třeba znát, aby přinesla potřebné účinky. Dnes se zaměříme na další nepostradatelnou složku rozlišování: vlastní životní příběh. Znalost vlastního životního příběhu je - řekněme - nepostradatelnou součástí rozlišování.

Náš život je tou nejcennější "knihou", kterou jsme dostali, knihou, kterou mnozí bohužel nečtou nebo ji čtou příliš pozdě, až před smrtí. A přesto právě v této knize člověk najde to, co zbytečně hledá jinde. Svatý Augustin, velký hledač pravdy, to pochopil právě díky tomu, že znovu četl svůj život a všiml si v něm tichých a nenápadných, ale rozhodných kroků Pánovy přítomnosti. Na konci této cesty s údivem poznamenal: "Byl jsi ve mně a já byl venku. A tam jsem tě hledal. Deformovaný jsem se vrhl na krásné tvary tvých tvorů. Byl jsi se mnou, ale já s tebou ne" (Vyznání X, 27.38). Proto vyzývá ke kultivaci vnitřního života, aby člověk našel to, co hledá: "Vrať se do sebe. V nitru člověka přebývá pravda" (Pravé náboženství, XXXIX, 72). To je výzva, kterou bych vám všem, dokonce i sobě, rád adresoval: "Vstupte do sebe. Přečtete si svůj život. Přečtete si v sobě, jaká byla vaše cesta. S klidem. Navraťte se do sebe."

I my jsme mnohokrát zažili Augustinovu zkušenost, že jsme se ocitli v zajetí myšlenek, které nás odcizují nám samým, stereotypních poselství, která nás zraňují: například: "Jsem bezcenný" - a jdete ke dnu; "Nic se mi nedaří" - a jdete ke dnu; "Nikdy nedosáhnu ničeho dobrého" - a jdete ke dnu, a taková je i životní cesta. Tyto pesimistické fráze vás dostanou na dno! Číst svůj vlastní příběh znamená také rozpoznat přítomnost těchto "toxických" prvků, ale pak rozšířit zápletku našeho příběhu, naučit se všimnout si dalších věcí, učinit ho bohatším, více respektovat složitost a také dokázat pochopit jednotlivé způsoby, jakými Bůh jedná v našem životě. Kdysi jsem znal někoho, o kom lidé, kteří ho znali, říkali, že by si zasloužil Nobelovu cenu za negativismus: všechno bylo špatné, všechno, a tak vždycky se snažil shazovat. Byla to zatrpklá osoba, a přesto měla tolik předností. A pak si tato osoba našla dalšího člověka, který jí dobře pomáhal, a pokaždé, když si na něco stěžovala, ten druhý jí řekl: "Ale teď, aby jsi to vykompenzoval, řekni o sobě něco dobrého. A on:

"Ale ano, ... já mám také tuto vlastnost." A postupně mu to pomohlo jít dál, dobře číst svůj život, jak ty špatné, tak ty dobré věci. Musíme číst svůj život, a tak vidět věci, které nejsou dobré, a také dobré věci, které do nás Bůh zasévá.

Viděli jsme, že rozlišování má narativní přístup: nesetrvává u pointy, ale zasazuje ji do kontextu: odkud tato myšlenka pochází? To, co teď cítím, odkud to pochází? Kam mě to zavede, to, o čem teď přemýšlím? Kdy jsem se s tím setkal? Je to něco nového, co mě napadá až teď, nebo jsem se s tím setkal už někdy jindy? Proč je to naléhavější než ostatní věci? Co mi tím chce život říct?

Vyprávění o událostech v našem životě nám také umožňuje zachytit důležité nuance a detaily, které se mohou ukázat jako cenná pomoc, jež nám dosud zůstávala skryta. Například četba, práce, setkání, které jsou na první pohled považovány za nedůležité věci, časem přinesou vnitřní klid, zprostředkují radost ze života a naznačí další dobré podněty. Je nezbytné se zastavit a uvědomit si to. Zastavit se znamená rozpoznat: je to důležité pro rozlišování, je to dílo spočívající ve sbírání těch vzácných a skrytých perel, které Pán rozptýlil na naší půdě. Dobro je skryté, vždy, protože dobro je skromné a skryté: dobro je skryté, je tiché, vyžaduje pomalé a neustálé prohlubování. Protože Boží styl je diskrétní: Bůh rád chodí skrytě, nenápadně, nevnucuje se; je jako vzduch, který dýcháme, nevidíme ho, ale díky němu žijeme, a uvědomíme si ho, až když nám chybí.

Když si zvykneme znovu číst svůj vlastní život, rozvíjíme svůj zrak, zostřujeme ho a můžeme si všimnout malých zázraků, které pro nás dobrý Bůh každý den koná. Když jsme pozorní, všímáme si dalších možných směrů, které posilují naši vnitřní chuť, klid a tvořivost. Především nás osvobozuje od toxických stereotypů. Moudře se říká, že člověk, který nezná svou minulost, je odsouzen ji opakovat. Je to zvláštní: pokud neznáme cestu, kterou jsme šli, minulost, jsme v kruhu. Člověk, který chodí v kruhu, nikdy nepostupuje vpřed, nemá žádnou cestu, je jako pes, který se kouše do vlastního ocasu, vždycky jde takhle a jen se opakuje.

Můžeme si položit otázku: Řekl jsem někdy někomu o svém životě? Je to krásný zážitek partnerů, kteří, když to myslí vážně, si vyprávějí svůj život... Je to jedna z nejkrásnějších a nejintimnějších forem komunikace, vyprávění o svém životě. Umožňuje objevovat věci dosud neznámé, malé a prosté, ale jak říká evangelium, právě z malých věcí se rodí věci velké (srov. Lk 16,10).

Také životy svatých jsou cennou pomůckou při rozpoznávání Božího stylu ve vlastním životě: umožňují poznat jeho způsob jednání. Chování některých světců je pro nás výzvou, ukazuje nám nové významy a možnosti. To se stalo například svatému Ignáci z Loyoly. Když popisuje zásadní objev svého života, přidává důležité upřesnění a říká: "Ze zkušenosti vyvodil, že některé myšlenky ho zanechávají smutného, jiné veselého; a postupně se naučil poznávat rozmanitost myšlenek, rozmanitost duchů, které se v něm hýbou" (Autobiografie, č. 8). Vědět, co se v nás děje, poznávat, být pozorný.

Rozlišování je narativní čtení dobrých a temných časů, útěch a neútěch, které prožíváme v průběhu života. Při rozlišování je to totiž srdce, které k nám mluví o Bohu, a my se musíme naučit rozumět jeho řeči. Zeptejme se sami sebe například na konci dne: Co se dnes stalo v mém srdci? Někteří lidé si myslí, že zpytovat svědomí znamená skládat účty ze spáchaných hříchů - děláme je - ale je to také otázka: "Co se ve mně stalo, měl jsem radost? Co mi přineslo radost? Byl jsem smutný? Co mi přineslo smutek? A tak se naučíme rozlišovat, co se děje v našem nitru.

POSELSTVÍ PAPEŽE FRANTIŠKA K 96. SVĚTOVÉMU DNI MISÍÍ 23. října 2022

„Budete mými svědky“ (Sk 1,8)

Milé sestry, milí bratři,

tato slova pronesl zmrtvýchvstalý Ježíš ke svým učedníkům těsně před svým nanebevstoupením, jak líčí Skutky apoštolů: „Ale až na vás sestoupí Duch Svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země“ (Sk 1,8). Právě tato slova jsou tématem Světového dne misíí v roce 2022, který nám jako vždy pobízí, abychom žili tento misijní rozměr vlastní církvi.

V letošním roce je pro nás tento den příležitostí, abychom si připomněli několik významných výročí pro život církve a její poslání. Je to 400. výročí založení Kongregace de Propaganda Fide (dnes nese název Kongregace pro evangelizaci národů) a 200. výročí Díla šíření víry, které spolu s Dílem dětí a Dílem sv. Petra apoštola bylo před sto lety uznáno za dílo „papežské“.

Zastavme se u tří klíčových výpovědí, které vyjadřují tři základní pilíře života a poslání učedníků: „Budete mými svědky“, „až na konec země“ a „dostanete moc Duchu Svatého“.

1. „Budete mými svědky“ – povolání všech křesťanů vydávat svědectví Kristu

Tato výpověď tvoří střed a jádro učení, které Ježíš předává učedníkům, když je posílá do světa. Všichni učedníci se mají stát Ježíšovými svědky díky milosti Duchu Svatého, kterou obdrží. Budou jimi ustanoveni skrze milost, ať půjdou kamkoli, ať budou kdekoli. Kristus je první, kdo byl poslán jako Otcův misionář (srov. Jan 20,21) a jako takový je jeho „svědek hodný víry“ (srov. Zj 1,5). Stejně tak je povolán každý křesťan, aby svědčil o Kristu. Církev, společenství Kristových učedníků, nemá jiné poslání než hlásat světu evangelium, vydávat svědectví Kristu. Identitou církve je evangelizace. Když se společně znovu do hloubky zamyslíme nad textem, najdeme několik stále aktuálních aspektů poslání, kterým Kristus pověřil své učedníky: „Budete mými svědky.“ Množné číslo klade důraz na komunitní a církevní povahu misijního povolání učedníků. Každý pokřtěný je povolán k misii v církvi a je poslaný církví. Misie je proto společnou, nikoli individuální záležitostí, probíhá ve spojení se společenstvím církve, nikoli z vlastní iniciativy. Pokud z určitých velice specifických okolností vykonává evangelizační poslání sám, má a musí tak činit vždy ve spojení s církví, která ho vyslala. Jak učí sv. Pavel VI. apoštolské exhortaci Evangelii nuntiandi, která je mi tak blízká: „Evangelizace není nikdy pro nikoho jen osobní, izolovanou činností, nýbrž hluboce církevní. Jestliže tedy i ten úplně neznámý hlasatel evangelia, katecheta nebo duchovní pastýř káže radostnou zvěst, třeba i na tom nejodlehlejších místě, jestliže tam shromažďuje svou malou obec nebo udílí svátosti, i kdyby tam byl jen on sám, i v takovém případě je zcela jistě jeho činnost svázána s

evangelizační činností celé církve, a to nejen institucionálními pouty, nýbrž i neviditelnými svazky, jež koření v Boží milosti.

Ne náhodou posílá Ježíš své učedníky ve dvojicích; svědectví křesťanů o Kristu má především komunitární charakter. Proto je velice důležitá přítomnost komunity, byť malé, která misií provádí.

Učedníci jsou vyzýváni, aby prožívali svůj osobní život v misijním duchu: Ježíš je poslal do světa nejen proto, aby se misií věnovali, ale především aby byli misií, kterou jim Pán svěřil. Aby nejen vydávali svědectví, ale především aby byli Kristovými svědky. Jak říká apoštol Pavel velice působivými slovy: „Stále prožíváme na svém těle Ježíšovo umírání, aby i Ježíšův život byl patrný na našem těle“ (2 Kor 4,10). Podstatou misie je svědčit o Kristu, tedy o jeho životě, utrpení, smrti a zmrtvýchvstání z lásky k Otci a k lidstvu. Není náhodou, že apoštolové hledali náhradníka za Jidáše mezi těmi, kdo byli svědky Pánova zmrtvýchvstání (srov. Sk 1,22). Musíme svědčit o Kristu, a to zmrtvýchvstalém, a o jeho životě se máme podělit s ostatními. Kristovi misionáři nejsou posláni proto, aby hlásali sebe, aby ukázali své přesvědčivé vlastnosti a schopnosti nebo manažerské vlohy. Naopak, mají tu velikou čest přinášet Krista slovem i skutkem, zvěstovat všem radostnou zvěst o jeho spáse s radostí a upřímností jako první apoštolové.

Ve své podstatě je proto skutečným svědkem „mučedník“, ten, kdo dává pro Krista život, odpovídá na dar, kterým Kristus daroval sebe sama. „Základní motivací k evangelizaci je Ježíšova láska, kterou jsme přijali, zkušenost, že jsme byli spaseni, jež nás vede k tomu, abychom ho milovali stále více.“ Nakonec, co se týče křesťanského svědectví, zůstávají stále v platnosti slova sv. Pavla VI.: „Dnešní člověk raději naslouchá svědkům, kteří něco dokazují činy, než učitelům, kteří to vykládají slovy, a učitelům naslouchá jen tehdy, jsou-li zároveň i svědky.“

Pro předávání víry je tedy zásadní, aby křesťané svědčili o evangeliu svým životem. Na straně druhé je stále nezbytná úloha zvěstovat Krista a jeho poselství. Svátý Pavel VI. pokračuje totiž takto: „Ano, toto slovní hlásání radostného poselství je vždy nepostradatelné. (...) Slovo zůstává stále aktuální, zejména je-li nositelem Boží moci. A proto zůstává aktuální i výrok svatého Pavla: ‚Víra je... z hlásání.‘ Je to právě slovo, jež přivádí k víře ty, kdo je slyší.“

Při evangelizaci jde příklad křesťanského života a zvěstování Krista ruku v ruce. Jedno slouží druhému. Jsou to dvě plíce, jimiž dýchá každé společenství, které chce být misijní. Toto úplné, věrné a radostné svědectví o Kristu bude zajisté přitažlivou silou pro růst církve i ve třetím tisíciletí. Proto vybízím všechny, aby s odvahou, upřímností a parresii prvních křesťanů vydávali slovem a skutkem svědectví o Kristu ve všech oblastech života.

2. „Až na konec země“ – stálá aktualita všeobecného poslání hlásání evangelia

Když se zmrtvýchvstalý Pán obrací ke svým učedníkům, vybízí je, aby byli jeho svědky „v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země“ (Sk 1,8). Do popředí zde vystupuje univerzálnost poslání učedníků. Z geografického hlediska je zde čitelný jakýsi „odstředivý“ pohyb, jakoby v soustředných kruzích, které mají svůj počátek v Jeruzalémě, jenž byl v židovské tradici považován za střed světa. Tedy od Jeruzaléma přes Judeu a Samař, až na „konec země“. Učedníci nejsou posláni, aby dělali nábor,

nýbrž aby hlásali evangelium. Křesťan nedělá nábor. Apoštolské skutky popisují tento misionářský postup a přinášejí tak krásný obraz církve „vycházející“ k druhým, aby naplňovala své povolání svědčit o Kristu. Směr jim udává Boží prozřetelnost skrze konkrétní okolnosti života. První křesťané byli v Jeruzalémě pronásledováni, a proto se rozprchli do Judska a Samařska a všude svědčili o Kristu (srov. Sk 8,1.4).

Něco podobného se odehrává v současné době. Z důvodů náboženského pronásledování, kvůli válkám a násilí je mnoho křesťanů nuceno prchat ze své vlasti do jiných zemí. Jsme vděční těmto bratřím a sestrám, že se neuzavřeli do svého utrpení, ale svědčí o Kristu a Boží lásce v zemích, které je přijímají. K tomu je vyzýval sv. Pavel VI., když hovořil o „odpovědnosti, kterou mají přistěhovalci vůči zemím, které je přijímají“. Stále více si uvědomujeme, jak přítomnost věřících různých národností obohacuje tvář farností a činí je tak více všeobecnými, více katolickými. Nelze proto podceňovat pastorační péči o migranty, protože může pomoci i místním věřícím, aby nově objevili křesťanskou víru, kterou přijali.

Jít „až na konec země“ je pro Ježíšovy učedníky všech dob velkou výzvou. Stále více je musí vést k tomu, aby vykoučili za hranice svých obvyklých lokalit a nesli dál svědectví o Kristu. Přes všechny výhody moderního cestování jsou i dnes na světě území, kam Kristovi misionáři ještě nedonesli radostnou zvěst o jeho lásce. Žádná oblast lidského života nemůže stát mimo pozornost misijního poslání Kristových učedníků. Kristova církev bude stále vycházet vstříc novým obzorům země, ať již sociálním nebo existenciálním. Půjde za lidmi do všech míst a prostředí na okraji společnosti a vydávat svědectví o Kristu a jeho lásce všem lidem ze všech národů, kultur, jakéhokoli společenského postavení. V tomto duchu půjde vždy o *missio ad gentes*, jak nás tomu naučil 2. vatikánský koncil, protože církev se musí stále snažit překračovat svůj stín, vycházet za své hranice a všude svědčit o Kristově lásce. Na tomto místě bych chtěl vděčně vzpomenout na všechny misionáře, kteří položili svůj život za to, aby vyšli „ven“ a stali se zosobněním Kristovy lásky ke všem bratřím a sestrám, se kterými se setkali.

3. „Budete vybaveni silou Ducha Svatého“ - stále se nechat posilovat a vést Duchem

Když zmrtvýchvstalý Kristus vysílal své učedníky, aby byli jeho svědky, slíbil jim také milost potřebnou pro tuto velkou zodpovědnost: „Až na vás sestoupí Duch Svatý, dostanete moc a budete mými svědky“ (Sk 1,8). Jak popisují Skutky apoštolů, bezprostředně po seslání Ducha Svatého na Ježíšovy učedníky bylo zvěstováno poprvé kerygma neboli zvěst o smrti a zmrtvýchvstání Krista v misijním proslovu svatého Petra k obyvatelům Jeruzaléma. Ježíšovi učedníci, dříve tak slabí, vystrašení a uzavření, zahajují éru evangelizace světa. Jsou posíleni Duchem Svatým, který jim dodal odvahu a moudrost, aby všem vydávali svědectví o Kristu.

„Jenom pod vlivem Ducha Svatého může někdo říci: ‚Ježíš je Pán‘ (1 Kor 12,3), stejně tak žádný křesťan nikdy nemůže vydat skutečné a ryzí svědectví o Kristu bez inspirace a pomoci Ducha Svatého. Je třeba, aby každý Kristův učedník, misionář, poznal, jak zásadní je působení Ducha Svatého. S ním má prožívat každodenní život a z něj čerpat neustálou sílu a inspiraci. Dokonce právě tehdy, když cítíme únavu a jsme bez motivace, když jsme

zmatení, pamatujme na Ducha Svatého, na něj se obracejme v modlitbě. Znovu bych rád zdůraznil, že modlitba k Duchu Svatému má zásadní úlohu v misijním životě. On nás může občerstvit a posílit, protože je nevyčerpatelným božským pramenem nové energie a radosti ze života s Kristem a s druhými. „Obdržet radost Ducha, to je milost. A je to jediná síla, kterou můžeme mít, abychom kázali evangelium a vyznávali víru v Pána.“ Duch Svatý hraje v misii hlavní roli. Právě on daruje správné slovo ve správný okamžik a správným způsobem.

Výročí letošního roku chceme prožívat s pohledem na Ducha Svatého a jeho působení. Založení Kongregace pro šíření víry v roce 1622 bylo vedeno touhou podporovat misijní poslání na nových územích. Byla to prozřetelná intuice! Kongregace měla zásadní vliv na evangelijní poslání církve, které se stalo nezávislým na zásahu světské moci a mělo za cíl vybudovat místní církve, které jsou dnes velmi živé. Je naší touhou, aby jako ve čtyřech minulých staletích pokračovala ve světle a v síle Ducha Svatého a zintenzivňovala svou práci na koordinaci, organizaci a animaci misijních aktivit církve.

Týž Duch Svatý, který vede univerzální církev, inspiruje k mimořádnému poslání i prosté lidi. Tak tomu bylo v případě francouzské dívky, Pauline Jaricot, která přesně před 200 lety založila Sdružení pro šíření víry. Její blahořečení oslavíme v tomto jubilejním roce. Navzdory těžkým zdravotním podmínkám odpověděla na Boží inspiraci, aby vytvořila modlitební síť a sbírku na misie, aby se tak věřící mohli aktivně účastnit misie „až na konec země“. Z tohoto geniálního nápadu vznikl Světový den misí. Ten slavíme každým rokem a sbírka z každého společenství je určena pro všeobecný fond, díky kterému papež podporuje misijní aktivity.

Na tomto místě připomenu i francouzského biskupa Charlese de Forbin-Jansona, který založil „Dílo dětí“, aby šířil misie mezi dětmi s mottem: „Děti evangelizují děti, děti se modlí za děti, děti pomáhají dětem na celém světě“. Myslím také na paní Jeanne Bigardovou, která založila „Dílo sv. Petra apoštola“ na podporu seminaristů a kněží v misijních zemích. Tato tři misijní díla byla uznána jako „papežská“ právě před sto lety. A právě z inspirace a pod vedením Ducha Svatého bl. Paolo Manna, který se narodil před sto lety, založil současnou „Papežskou misijní unii“, aby oživil a povzbudil misijního ducha mezi kněžími, řeholníky a řeholnicemi a v celém Božím lidu. Zmiňuji tato čtyři papežská díla kvůli jejich velkým historickým zásluhám a zvu vás, abyste se spolu s nimi v tomto mimořádném roce radovali a děkovali za aktivity, které proběhly na podporu evangelizační misie jak v univerzální církvi, tak v místních církvích. Přeji si, aby místní církve našly v těchto dílech pevný nástroj pro oživení misijního ducha Božího lidu.

Milé sestry, milí bratři, i nadále sním o misijní církvi a o novém období misijní činnosti křesťanských komunit. Opakuji Mojžíšovu prosbu za Boží lid na cestě: „Kéž by Hospodin udělal z celého národa proroky“ (Nm 11,29)!

Ano, kéž bychom v církvi byli všichni tím, čím už díky křtu jsme: Pánovi proroci, svědci, misionáři! Přinášejme svědectví v síle Ducha Svatého až na konec země. Maria, Královno misíí, oroduj za nás!

Dáno v Římě u Sv. Jana Lateránského
dne 6. ledna 2022, na slavnost Zjevení Páně

Franciscus

Pravda vítězí

(zamyšlení Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka, S.I., čestného občana Pustiměře)

Pamatuji se na první desetiletí Československé republiky. Ve škole nám vysvětlovali, jakou podobu má náš státní znak a co znamená heslo „Pravda vítězí“. Ale musím se přiznat, že jsme byli v situaci Piláta, který při soudu nad Ježíšem pokrčil rameny a prohodil skepticky: „Co je pravda?“ (*Jan 18,38*). U dětí je to neznalost, ale u dospělých je to skutečná pochybnost. Vždyť i samo slovo má v různých jazycích různé odstíny. Zatím co řecké *aletheia* znamená radostný objev, latinské *veritas* naznačuje, že pravda zůstává tajemstvím. Staroslověnské a ruské *istina* má být něco, co dýchá, co je živého, české „pravda“ je původně spravedlnost, dobrý poměr k ostatním. Už v těch slovech se odráží něco z národního charakteru. Masaryk, který má hlavní zásluhu o zavedení hesla, napsal také knížku *Česká otázka*, kde se pokouší objasnit, jak se k pravdě stavíme. Tam srovnává především postoj Čechů a Němců. Dochází k závěru, že má Němec rád, když se mu všechno hned jasně a přesně řekne, zatím co Čech nejraději jenom naznačuje a spoléhá, že se ten druhý dovtípí. To je tedy poučení praktické, jak jednat se svými nejbližšími sousedy v Evropě.

Dnes má ta otázka daleko širší rozměry. Staví se proti sobě bloky národů, kterým říkají Západ a Východ, jedni nevědí, jak se mají o pravdu dohodnout s druhými. A my se často sami ptáváme, kam vlastně patříme: na Západ nebo na Východ? Jisté je, že jsme svou historií a svou kulturní výchovou žili po staletí ve sféře západní kultury. Ale v srdci přesto zůstávají staré vzpomínky na praotce Čecha, který přišel odkudsi z Východu. Proto mně vždycky překvapovalo, jak se v naší literatuře, zvláště v poezii, nacházejí prvky, které jsme označili jako charakteristické pro slovanské myšlení. Je to jakási podvědomá stará vzpomínka na dávný kult matky syré země, tj.intimní vztah k životu v přírodě, a proto se i pravda chápe jako živá a osobní.

Přímo to prožíváme v umění, které cítíme jako typicky naše. Proto se nám v hudbě tolik líbí Smetanova *Má vlast*. Sotva zaznějí první tóny *Vltavy*, už nevíme, je-li obsahem té symfonie tok řeky nebo pestrost života lidí na jejích březích, ve skutečnosti tu zaznívají

hlasy obojího. Neodcizil se tomu ani Dvořák, když chtěl zvěčnit hlasy *Z nového světa*. Pronikla do nich lyrika vzpomínek na vzdálený domov.

Vše, co vidíme očima jako realitu mimo nás a dokonce i to, o čem spekulujeme, se stává pravdou, až se to spojilo s naší živou osobou. Sotva kdo to lépe vyjádřil než mladý Wolker. „Na břehu ostrova Krku, na břehu z kamení, moře jsem hledal šest smutných dní. A moře jsem nenašel...“ Není divu, že mladý básník si přál uvidět moře. Vždyť o něm tolik četl, nosil jeho ideu v hlavě. Ale to, co nakonec viděl očima na ostrově Krku, tomu neodpovídalo. Viděl jenom cosi, co nazval modrým ptákem, který ráno přilétal a večer odlétal. Pravé moře našel až sedmého dne, když nad městem zvon zněl v hospodě u mola v očích námořníků, „bratří svalnatých pěstí, kteří tu staví moře a z moře jsou vystavení“. Jinými slovy: realita není to, co si v mysli představujeme, ani to, co vidíme, ale čím osobně žijeme spolu s ostatními.

Pravda je živá a oživuje celou přírodu. Píše zase Wolker: Miluji věci, mlčenlivé soudruhy, protože všichni nakládají s nimi, jakoby nežily a ony zatím žijí a dívají se na nás jak věrní psi pohledy soustředěnými a trpí, že žádný k nim nepromluví. Ostýchají se první dát do řeči, čekají, mlčí, a přeci tolik by chtěly trochu si porozprávět! Proto miluji věci a také miluji celý svět.“ Pravé je to poznání, které je oživeno láskou.

Láska ovšem není individuální, ale žije se všemi, a proto je nesmrtelná. Není to snad krásně vyjádřeno na konci *Máje* u K. H. Máchy? „Daleko zanesl věk jeho časů vztek, daleko jeho sen umrlý jako stín, obraz co bílých měst u vody ztopen v klín, tak jak zemřelých myšlenka poslední“ atd. atd. Dlouhá litanie individuálních zániků tu však končí překvapivým oxymoronem: „Slitého zvonu hlas, to jestli zemřelých krásný dětinský čas. Byl pozdní večer první máj, večerní máj, byl lásky čas.“

Láska si hledá svůj čas, ale také dává času smysl, aby mělo věčnou hodnotu to, co v čase tak rychle přeletělo a zdá se nenávratným. Kdo to však všechno může spojit? Abychom opravdově žili, musíme žít osobně a v čase, ale aby to všechno bylo pravdou a nejen zdáním, musí to být věčné. Filosoficky je to neřešitelné. A konkrétně? Mácha, dřív než se odvážil ohlásit „krásný dětinský čas zemřelých“, si zaplakal smutně: „Miluji květinu, že uvadne...Miluji člověka, že umře a nebude.“ Vrací se tedy zase skeptická pochybnost Pilátova: „Co je pravda?“ Tragika tohoto zástupce antické spravedlnosti byla v tom, že neviděl Pravdu, která živá stála před ním: věčný Syn věčného Otce, který vstoupil do času, aby vydal svědectví pravdě svou vlastní osobou. Toho Pilát odsoudil k smrti, k tomu, aby nebyl. Bylo to na Velký pátek, ale v neděli nato, už živá Pravda zvítězila, Kristus smrtí přemohl smrt.

Vraťme se v této souvislosti ještě k našemu státnímu heslu. Jak jsme řekli, postaral se Masaryk o to, aby byla zavedena do obnovené národní svobody. Ale heslo samo je daleko starší. Užívali ho naši předkové s velkým nadšením v době husitských bojů o pravdu. Ale bylo o jedno slovo delší. Znělo: „Pravda Páně zvítězí“. Máme to staré znění zapomínat anebo je dokonce i svévolně zamlčovat a popírat? V době, kdy se bojuje o nový svět a hledá se smysl nové Evropy, chceme stát na straně Piláta nebo raději toho, kdo krátce předtím slíbil světu daleko lepší zákon pravdy než jej byla schopna uskutečnit světová říše svými zákony? Slyšme jeho slib v plném znění: „Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli. Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy... On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne“ (*Jan 16,12 n*). Věřme tedy, že pravda opravdu zvítězí.

Dopisy slavným osobnostem

Albino Luciani - bl. Jan Pavel I. (17. října 1912 - 28. září 1978)

MEZI ODJEZDEM A PŘÍJEZDEM - *neznámý malíř*

"COR AD COR LOQUITUR" - u sarkofágu Jana Pavla I. v kryptách vatikánské baziliky, *Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum*, 9. července 2019, Řím, Itálie.

Milý příteli, malíři!

Nepodařilo se mi, bohužel, zjistit Vaše jméno. Zato se mi velice líbily Vaše obrazy v sále starobylého zámku, do něhož vniká světlo gotickými okénky. Neupoutaly mě ani tak po stránce umělecké, ale spíše náměty uváděnými živou dramatickou formou.

První obraz představuje dětství. Plachetní člun právě opouští přístav. Uprostřed sedí dítě, které sleduje hru vln. Jen proto může sedět tak zamyšleně, že anděl před ním drží pevně kormidlo v ruce. Za ním sedí v hlubokém spánku temná postava a není třeba se strachovat, že by se tak brzy probudila.

Druhý obraz představuje mládí. Dítě z prvního obrazu dospělo v mladíka, který upírá svůj zvědavý pohled do neznámých dálek, v nichž tuší nedozírnou krásu. Kormidlo je stále v ruce anděla, ale vlny se mocně vzdouvají a temná postava už nespí. Její ponurý pohled nevěstí nic dobrého. Vše nasvědčuje tomu, že se schyluje k blízkému boji.

Třetí obraz znázorňuje zralý - mužný věk. V loďce stojí muž, který bojuje se zuřivým orkánem. Kormidlo však svírá ruka temné postavy, anděl je zatlačen do pozadí.

Na čtvrtém obraze sedí v loďce stařec. Bouře se utišila, přístav je na dohled. Anděl znovu převzal kormidlo, temná postava je pevně přikována.

Náš život je takovou cestou mezi odjezdem a příjezdem. V tom s Vámi plně souhlasím, vážený malíři. Našich dvacet, padesát či šedesát let značí jen jeden úsek mezi těmito dvěma body. Je zajímavé, že dovedeme stanovit délku životní cesty, kterou jsme urazili od odjezdu, ale vzdálenost cílového přístavu neznáme. Kolik roků ještě chybí do příjezdu? Je hodně moudrých lidí, kteří se vyznají v technice a fyzice, angličtině a matematice, ale tak důležitý detail, jako je doba, která nám ještě v životě zbývá, nezná nikdo. Při každé takové vzpomínce, kdy člověkem proběhne lehký záchvěv, bychom si měli říci: "Může to být ještě několik let, může však to být i jen několik měsíců a dní. Bože, dej, abych nepromarnil ani jedné minuty!"

Ale je tu ještě vážnější problém. Můžeme totiž doplout do dvou přístavů - do ráje nebo do pekla. Každý si přeje jistě dosáhnout prvního. A v tom je právě ten problém. Všecko ostatní ve srovnání s ním nemá význam. Byl jsem bohatý, byl jsem populární, dosáhl jsem úžasné kariéry? To všecko se nakonec zvrátí v katastrofu, nedosáhnou-li prvního přístavu. Souhlasím s Vámi, že chce-li někdo být dobrý, musí o to bojovat. Zvláště v nebezpečných situacích. Dvě nesmiřitelné mocnosti zápasí o kormidlo, o směr našeho života. Je nesporné, že svatost se musí dobývat v bojích, které jsou pokaždé až na ostří nože. Pravdu napsal apoštol Pavel: "Nebojujeme přece proti nějaké slabé lidské moci, nýbrž proti kosmickým silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla." Souhlasím s Vámi, že je k tomu třeba i taktiky, která počítá s lidskými vášněmi. Podle Danta je člověk na své životní cestě ohrožován třemi zvířaty: pardálem, lvem a vlkem.

Rychlý a svižný pardál je obrazem smyslnosti, která využívá každé příležitosti, aby v nás utlumila radost z duchovního života a rozdmýchala žár hříšných přání. Je nám stále v patách a brzy by se nás zmocnila, kdybychom se neopírali o ochranu a pomoc Boží.

Lev se svou vysoko zvednutou hlavou ztělesňuje pýchu. Někteří lidé zvedají tak vysoko hlavu, že nevidí ani na svou cestu, a není proto divu, že upadnou. Pýcha předchází pád. Pyšný člověk bývá nejednou terčem posměchu. V době Giuseppe Giustiho žil vysoký státní představitel, který s přehnanou horlivostí dovedl okázale vystupovat. Nosíval cylindr, který pečlivě odkládal při zasedáních vedle na křeslo. Jednoho dne si kdosi nedopatřením sedl na toto křeslo, což zavadlo básníkovi příležitost k žertovnému verši na zmačkaný klobouk: "Velké štěstí ještě bylo, že pod ním nic nevězelo." Jisté typy lidí se pyšní také před Bohem se svým "cylindrem". Všecko vědí a znají, tvrdí, že víra v Boha bere člověku osobní svobodu, nezávislost, rádi se bouří proti Bohu. Co za tím vším vězí? Nic jiného než nadutá pýcha.

Hubený vyhladovělý vlk představuje koloběh života, do jehož soukolí jsme se dostali návštěvy, schůze, zkoušky, obchody, sportovní podniky, divadla. To vše nás pohlcuje jako otevřená propast. A co Bůh, co duše? Nejsou to pro nás dvě podružné věci, jež ponecháváme stranou a jimž se zřídkakdy, případně jen povrchně věnujeme?

V tom Vám dávám zapravdu, milý malíři, že existuje našťestí protiofenzíva ze strany dobrých sil, které používají opačné taktiky. Tak např. na smyslnost je nejlepší zbraní duševní prázdnota. Mnohdy Bůh na nás dopouští pocit vnitřní prázdnoty, abychom konečně pochopili, že je mnoho věcí pod naší důstojnost, které nás nestačí plně uspokojit. Podle básníka je štěstí "muška jenom zlatá, která zvečera kol tvé hlavy chvátá." Často nejde ani tak o štěstí, ale spíš o chvilkový požitek.

Sv. Augustin si vzpomíná na svých sedmnáct let nevázaného života slovy: "Byl jsem rozerván, byl jsem v té době trýzněn. To se, Pane, nikdy nedalo nazvat životem." Sv. Kamil napomínal sebe i jiné slovy: "Kdo páše zlo, může přitom prožívat radost, ale ta rychle mizí, zatímco zlo zůstane. Konat dobro stojí námahu, ale námaha přejde a dobro zůstane."

Proto pýše pomáhá evangelium: "Posaď se na poslední místo!" Pán byl mezi apoštoly "jako ten, kdo slouží". Učil: "I vy máte jeden druhému nohy umývat ... blaze vám, jestliže to také činíte."

Proti sklonům k světáctví napomáhá malá myšlenka opět z evangelia: "Co pomůže člověku získat celý svět, ztratí-li přitom duši? Anebo jakou dá výměnu za svou duši?"

Příteli, malíři, podařilo se Vám malbami rozehrát mnoho strun mé duše. Škoda, že teď začínám být mrzutý a nevrlý. "Proč?" zeptáte se mě. Řeknu Vám to upřímně. Bojím se, abych nerozladil své čtenáře. Někteří mne budou považovat za nostalgického vyvolávače duchů naivní zámecké romantiky, jiní četbu rychle odloží, jakmile v ní zjistí morálku.

Ale to už patří k pohromám, které mohou postihnout autora i jeho řádky.

OČEKÁVÁNÍ V JISTOTĚ - *Charles Péguy*

*Francouzský básník Charles Péguy (1873 - 1914),
novinář a čelná osobnost náboženského života Francie.*

Milý Péguy,

vždy se mi líbilo, s jakým vášnivým nadšením jsi burcoval a usměrňoval lidi. V některých svých literárních výtvořech vystupuješ proti lidským chybám a dobovým poblouzněním místy s dávkou břitké ironie, místy s přehnaným zápallem. V Tvých náboženských dílech jsou některá místa, která se Ti po stránce básnické opravdu vydařila, např. když dáváš Bohu promluvit o naději.

"Nijak mě nepřekvapuje víra člověka," říká Bůh. "Jsem ve svém stvoření tak přítomen, že lidé by museli být opravdu slepí, aby mne nenašli. Ani lidská láska mě nijak neudivuje. Lidé jsou tak nešťastní, že jim nezbyvá - pokud nemají srdce z kamene - než aby se měli rádi. Co mě však na lidech udivuje, je jejich naděje."

Naprosto s Tebou souhlasím, milý Péguy, že naděje opravdu vyvolává úžas. Dante měl pravdu, když řekl, že naděje je "očekávání v jistotě". Věřím také tomu, co Bible vypravuje o těch, kdo se vyznačovali nadějí. Abrahám nevěděl, proč má na přání Boží zabít svého jediného syna Izáka. Nechápal, kde by se vzalo četné potomstvo, které mu bylo Bohem slíbeno. Přesto očekával s jistotou.

David dobře věděl, že pět kamének do praku je trochu málo na obra Goliáše oděného v rytířské brnění. Nicméně očekával s jistotou, že zvítězí, a proto zavolal na obrněný kolos: "Přicházím ve jménu Páně. Za chvíli ti oddělím hlavu od těla."

Když se modlívám žalm 26., cítím se jakoby změněn v člověka, který umí čekat s jistotou. "Pán je mé světlo a má spása, koho bych se bál? Kdyby mě obklíčilo vojsko, mé srdce to nevyděsí. Kdyby proti mně i bitva vzplála, pořád budu doufat v Pána."

Velké chyby se dopouští, kdo se vzdává naděje. Jidáš provedl velkou hloupost, když zradil Ježíše za třicet stříbrných. Ale ještě hloupěji si počínal, když si myslel, že jeho hřích je tak hrozně veliký, že mu nemůže být odpuštěn. Žádný hřích není příliš veliký. I když je zloba a ničemnost sebevětší, vždycky nekonečné Boží milosrdenství ji může zahladit.

Nikdy není pozdě. Bůh je stále připraven obejmout nás a pozvednout jako otec marnotratného syna. Nesmíme se nikdy vzdávat naděje v odpouštějící lásku Otcovu snad pro svou špatnou minulost. Chyby minulosti mohou být v přítomnosti k něčemu dobrému,

když nás dovedou k polepšení. Mohou se stát klenoty, darujeme-li je Bohu, který se raduje, prosíme-li o odpuštění.

Evangelium uvádí mezi předky Ježíšovými také čtyři ženy, které nevynikaly zrovna příkladným životem. Rahab byla kurtizánou, Tamar měla syna Pereze se svým švagrem Judou, Betsabe hřešila s králem Davidem. Je to tajemství poníženosti Ježíšovy, že jeho příbuzné byly pojaty do jeho rodokmene. Domnívám se, že nám tím Bůh chtěl říci, že se můžeme stát svatými bez ohledu na minulost svých rodinných předků, bez ohledu na temperament, jaký jsme zdělili, a bez ohledu na to, jaká byla naše vlastní minulost.

Milý Péguy, nebylo by správné, kdybychom stále jen čekali a všechno odkládali. Kdo se chystá na cestu "pozdější", skončí na cestě "nikdy". Znímám nejednoho člověka, který si ze svého života udělal čekárnu. Vlaky přijíždějí a odjíždějí a on stále jen sedí a říká: "Pojeď až příštím vlakem. Obrátím se až na konci života." Zapomíná, že na konci to půjde mnohem hůř než nyní. Opakované hříchy se mu stanou návykem, řetězem, ze kterého se jen stěží vyprostí. Co můžeš učinit dnes, neodkládej na zítřek, říká moudré přísloví.

Milý Péguy, dobře víš, že správné očekávání se opírá o Boží dobrotu, která se ukázala tak výrazně na Ježíši, "příteli hříšníků". Šíře jeho lásky je známa. Ztratí-li se jedna ovečka, Pán ji neúnavně hledá, dokud ji nenajde. Když ji nalezne, dává si ji s radostí na ramena, odnese ji domů a všem řekne: "V nebi je větší radost nad jedním hříšníkem, který svého poblouznění lituje, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří nepotřebují životního obrácení."

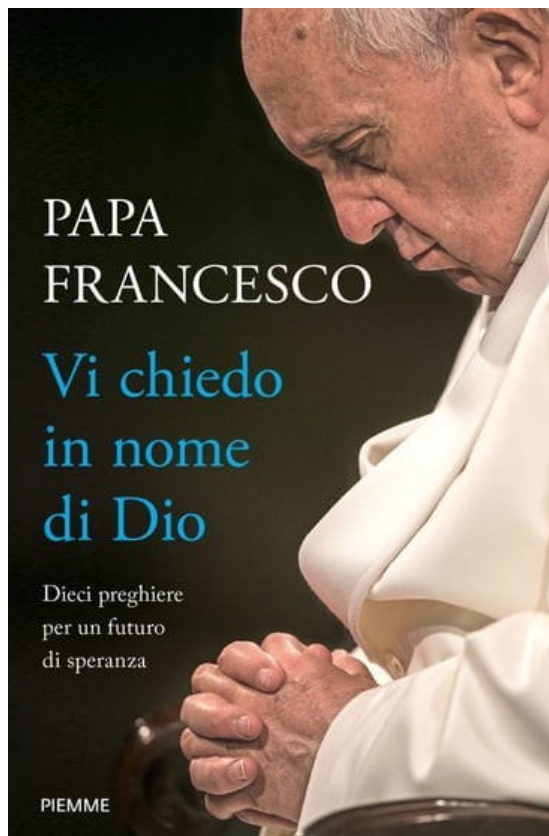
Každého z nás hledá Kristus stejně, jako hledal samaritánku, cizoložnici, Zachea, lotra po pravici na kříži, ochrnutého, a když nás najde, zachází s námi stejně jako s nimi. I to musí vyvolat nutně údiv a překvapení.

Rovněž čekání v jistotě na budoucí slávu, jak říká Dante, budí úžas. Naše jistota pramení z důvěry v Boha. Vzorem je nám Abrahám, jemuž Bůh přislíbil úrodnou zemi. Abrahám jako poslušný poutník "vydal se na cestu, ačkoliv nevěděl, kam jde" /Žd 1 1, 8/. Naši situaci vystihl Jan slovy: "Už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé" /1 Jan 3,2/. Manzoni vkládá Napoleonovi do úst slova, že "jsme se odvážně vydali na kvetoucí cesty naděje", třebaže dobře neznáme zemi, do níž ty cesty vedou.

Neznáme ji aspoň přibližně? Nebo si jen vymýšlí Dante, když tuto zemi líčí jako světlo, lásku, radost? Jako "světlo ducha", protože náš duch tam lépe pozná, co zde na zemi jen tuší. Boha. Jako "lásku k pravému dobru", protože dobra, která zde milujeme, jsou jen kapky, drobty, úlomky. Ale Bůh je zcela svrchované dobro. Jako "radost, která převyšuje všechny radosti", protože neexistuje žádné srovnání mezi krásou tohoto a onoho světa.

Sv. Augustin je stejného názoru, když nazývá Boha "věčně dávnou a věčně novou krásou". Prorok Izaiáš to vyjádřil známými slovy: "Volej! - Co mám volat? - Každý člověk je jako tráva a jeho krása jako polní květina. Tráva uschne, květina zvadne." S těmito výroky naprosto souhlasíme, milý Péguy, i když nás za to někdo bude nazývat snílky a fantasy. Odpovíme mu, že jsme dětmi naděje a že pro svou naději vyvoláme dokonce obdiv u Boha.

Ve jménu Boha vás žádám

Deset proseb za budoucnost naděje

To je název nové knihy papeže Františka, ve které formuluje své výzvy předcházet válkám udržováním kolektivní paměti, omezením zbrojení a osvobozením lidstva od jaderných zbraní. Autorem 150 stránkové publikace, která vyšla 18. října v italštině ve vydavatelství Piemme, je argentinský novinář Hernán Reyes Alcaide. Přináším myšlenky papeže Františka z úryvku knihy, publikovaného v deníku La Stampa v neděli 16. října.

Před více než dvěma tisíci lety napsal básník Vergilius tento verš: „Válka nepřináší záchranu!“ Těžko uvěřit, že od té doby se svět nepoučil z barbarství, jež provází konflikty mezi bratry, mezi

spoluobčany a mezi zeměmi. Válka je nejjasnější znak nelidskosti. (...) Toto naléhavé volání zaznívá znovu. Po léta jsme nepopřávali sluchu hlasům mužů a žen, nasazujících se pro zastavení jakéhokoli typu ozbrojeného konfliktu. Učitelství úřad církve nešetřil slov při odsuzování krutosti války a během XIX. a XX. století ji moji předchůdci označovali za "metlu", která "nikdy" nemůže vyřešit problémy mezi národy; prohlašovali, že její vypuknutí je "zbytečným krveprolitím", jímž "může být vše ztraceno" a které je nakonec "porážkou lidstva".

Dnes, zatímco v Božím jménu žádám, aby se učinila přítrž krutému válečnému šílenství, vnímám jeho přetrvávání mezi námi jako skutečné selhání politiky. Válka na Ukrajině, která postavila svědomí milionů lidí v centru Západu před krutou realitu humanitární tragédie, která již nějakou dobu a souběžně existovala v různých zemích, nám ukázala zlo válečné hrůzy. V minulém století, během sotva třiceti let, se lidstvo dvakrát čelilo tváří v tvář tragédii světové války. (...) Mezi námi ještě žijí lidé, kteří na svých tělech nesou vyryty hrůzy onoho bratrovražedného šílenství. Mnoho národů vynaložilo celá desetiletí na obnovu z ekonomických a společenských ruin, způsobených konflikty. Dnes jsme svědky třetí světové války po částech, které však hrozí, že se stanou mnohem většími, až nabudou rozměru světového konfliktu. K výslovnému odmítnutí [války] ze strany mých předchůdců mě události prvních dvou desetiletí tohoto století nutí dodat, bez nejednoznačnosti, že neexistuje důvod, kdy by se nějaká válka mohla považovat za spravedlivou. Nikdy není místo pro válečné barbarství. A tím méně, když spor získává jednu ze svých nejničivějších podob: takzvaných „preventivních válek“.

Nedávná historie nám dokonce přinesla příklady „zmanipulovaných válek“, ve kterých se k ospravedlnění útoků na jiné země vytvářely nepravé záminky a falšovaly se důkazy. Proto žádám politické představitele, aby zastavili probíhající války, nemanipulovali s informacemi a neklamali své národy za účelem dosažení válečných cílů. Válka není nikdy ospravedlnitelná. Nikdy totiž nebude řešením: stačí pomyslet na ničivou sílu moderních

zbraní, abychom si představili jak velká jsou rizika, že takový vojenský střet rozpoutá konflikty tisíckrát větší než předpokládaný užitek, který od něj někteří očekávají. Válka je rovněž neúčinnou odpovědí: nikdy nevyřeší problémy, které zamýšlí překonat. Abychom uvedli několik současných příkladů, jsou na tom snad Jemen, Libye nebo Sýrie lépe než jak na tom byly před konflikty? Pokud si někdo myslí, že válka by mohla být odpovědí, bude to zřejmě proto, že si mylně klade otázky. Skutečnost, že jsme dodnes svědky ozbrojených konfliktů, invazí nebo bleskových útoků mezi zeměmi, svědčí o tom, že chybí kolektivní paměť.

Nepoučilo nás snad 20. století o riziku, kterému je vystavena celá lidská rodina, když čelí válečné spirále? Jestli jsme opravdu všichni odhodláni ukončit ozbrojené konflikty, uchovávejme si paměť, abychom mohli včas jednat a zastavit je ještě v době, kdy jsou ve stádiu zrodu, než se rozhoří použitím vojenské síly. A k tomu slouží dialog, vyjednávání, naslouchání, diplomatické schopnosti a tvořivost, politika zaměřená na budoucnost, schopná vybudovat systém soužití, který není založen na síle zbraní nebo na odstrašování. A protože válka „není příznak minulosti, ale stala se konstantní hrozbou“ (encyklika *Fratelli tutti*, 256), vracím se ke spisovateli Elie Wieselovi, který přežil nacistické vyhlazovací tábory, a který řekl, že dnes je nezbytné uskutečnit „transfúzi paměti“, a vyzýval zaujmout jistý odstup od současnosti, abychom slyšeli hlas našich předků. Naslouchejme tomu hlasu, abychom už nikdy více nepatřili na tváře války.

Šílenství války totiž zůstává vryto do životů těch, kteří ji zažívají na vlastní kůži: myslíme na tváře každé matky a každého dítěte, nucených zoufale prchat; na každou rodinu zasaženou násilím; na každého člověka v seznamu „vedlejších škod“ útoků, bez jakékoli úcty k jeho životu. Vidím protirečení u těch, kteří se hlásí ke svým křesťanským kořenům, ale potom podněcují válečné konflikty jako způsob řešení stranických zájmů. Ne! Dobrý politik musí vždy usilovat o mír, dobrý křesťan si musí vždy volit cestu dialogu. Dojde-li k válce, je to proto, že politika selhala. A každá válka, která vypukne, je rovněž selháním lidstva. Proto musíme znásobit úsilí o vybudování trvalého míru. Poslouží nám k tomu paměť, pravda a spravedlnost. Je třeba, abychom všichni společně otevřeli cestu ke společné naději. Všichni se můžeme, a musíme podílet na tomto společenském procesu budování míru. Začíná to v každé z našich komunit a zní to jako volání k místním, národním a světovým autoritám. Ve skutečnosti právě na nich závisí podpovídající iniciativy na potlačení války. A právě na ně se obracím touto mou žádostí ve jménu Božím. a žádám i o to, aby se řeklo 'dost' výrobě a mezinárodnímu obchodu se zbraněmi.“ (...)

Světové náklady na zbrojení jsou jedním z nejzávažnějších morálních skandálů současnosti. Navíc ukazují jaký je protiklad mezi mluvením o míru a současně rozvíjením a schvalováním obchodu se zbraněmi. Je tím nemorálnější, že země patřící mezi takzvané vyspělé mnohdy zavírají dveře lidem, kteří prchají před válkami, jež oni sami podporují prodejem zbraní. Dochází k tomu i tady v Evropě a je to zrada ducha otců zakladatelů. Závody ve zbrojení jsou důkazem zapomnětlivosti, která nás může postihnout. Ba, ještě hůř, necitlivosti. V roce 2021, uprostřed pandemie, světové vojenské výdaje poprvé přesáhly 2.000 milionů dolarů. Tyto údaje shromažďuje významné středisko výzkumu ve Stockholmu a ukazují nám, že na každých 100 dolarů utracených ve světě bylo 2,2 určeno na zbraně. Válkou přicházejí miliony lidí o všechno, ale je také hrstka těch, kteří vydělávají miliony. Je skličující už jen podezření, že mnoho moderních válek je vedeno za účelem podpory zbraní. Tak nelze dál pokračovat.

Představitelé národů ve jménu Boha žádám, aby se s rozhodností vynasnažili skoncovat s obchodem se zbraněmi, který je příčinou tolika nevinných obětí. Ať mají odvahu a tvořivost nahradit výrobu zbraní průmyslem, jenž rozvíjí bratrství, všeobecné společné dobro a integrální lidský rozvoj jejich národů. Při pomýšlení na válečný průmysl a celý jeho systém rád vzpomínám na drobná gesta lidí, kteří ani jednotlivými činy nepřestávají ukazovat, jak moc je opravdová vůle lidstva osvobodit se od válek.

Ale kromě problému mezinárodního obchodu se zbraněmi určenými pro války a konflikty je neméně znepokojující skutečnost, že v mnoha zemích lze stále snáze získat takzvané zbraně „pro osobní potřebu“, obvykle malého kalibru, ale někdy i útočné nebo výkonné střelné zbraně.

Kolik případů jsme viděli, když děti zemřely doma při manipulaci se zbraněmi, kolik masakrů bylo spácháno kvůli snadnému přístupu k nim v některých zemích? (...) Když mluvíme o míru a bezpečnosti ve světě, jako první se nám vybaví OSN a zvláště jeho Rada bezpečnosti.

Válka na Ukrajině opět poukázala na to, že je třeba, aby současné multilaterální uspořádání našlo pružnější a účinnější způsoby řešení konfliktů. V době války je zásadně důležité zdůraznit, že potřebujeme více multilateralismu a lepší multilateralismus. OSN byla založena na základě Charty, která chtěla dát formu zavržení hrůz, jež lidstvo zakusilo během dvou válek XX. století. Hrozba jejich znovuobjevení je sice stále živá, ale na druhou stranu dnešní svět již není stejný, a je proto nutné tyto instituce přehodnotit tak, aby reagovaly na novou existující realitu a byly výsledkem co nejvyššího konsenzu. (...)

Pouze pokud využijeme příležitosti po pandemii k novému nastavení těchto struktur, budeme moci vytvořit instituce, které budou schopny řešit velké a stále naléhavější výzvy, které jsou před námi, jako například změna klimatu nebo mírové využívání jaderné energie. V tomto smyslu, tak jak jsem ve své encyklice *Laudato si'* vyzýval k podporování „integrální ekologie“, rovněž se domnívám, že diskuse o restrukturalizaci mezinárodních orgánů by se měla inspirovat koncepcí „integrální bezpečnosti“. (...)

Neexistuje důvod, proč bychom měli zůstat odsouzeni ke strachu z jaderné destrukce. Můžeme najít způsoby, které nás nenechají viset před hrozcí jadernou katastrofou způsobenou několika lidmi. Vytvořit svět bez jaderných zbraní je možné, máme-li vůli a nástroje, a je to nezbytné vzhledem k hrozbě, kterou tento typ zbraní představuje pro přežití lidstva. Vlastnit jaderné a atomové zbraně je nemorální. Mýlí se ti, kteří si myslí, že jsou kratší cestou, jistější než dialog, respekt a důvěra – což jsou jediné cesty, kterými může lidstvo dospět k záruce mírového a bratrského soužití. Dnes je nepřijatelné a nepředstavitelné, aby se nadále plýtvalo zdroji pro výrobu tohoto druhu zbraní, zatímco se rýsuje vážná krize se zdravotními, potravinovými a klimatickými důsledky, na kterou nebude nikdy dost investic. Existence jaderných a atomových zbraní ohrožuje přetrvání lidského života na Zemi.

A tak každá prosba jménem Boha o zastavení válečného šílenství zahrnuje i naléhání na odstranění těchto zbraní z planety. Reverend Martin Luther King to jasně vyjádřil v posledním projevu před svým zavražděním: „Už nejde o volbu mezi násilím a nenásilím, ale mezi nenásilím a nebytím“. Volba je na nás.“

VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NAROZENÍ PANNY MARIE V DRYSCÍCH

25. ŘÍJNA 1896

Léta Páně tisícího osmistého osmdesátého osmého, za panování nejvyšší hlavy sv. římskokatolické církve, papeže Lva XIII., J.V. nejmilostivějšího císaře a krále Františka Josefa I., za arcibiskupa a kardinála olomouckého Bedřicha z Fürstenberků, za farářů Pustoměřských dpp. Jana Michu a Františka Bučka, kooperátorů vp. Methoda Špačka a Františka Strakoše, za učitele drysického p. Jana Boudy, za úřadování starosty obce Drysické, pana Jana Korčiána, radních pp.: Jana Tauše, Cyrila Vorálka, Karla Zbořila a částečně také Jana Knapa a za obecního hospodáře Františka Ryšánka z čís. 3, způsobem následujícím:

Jsouce přesvědčeni o blahodárném účinku křesťansko-katolických služeb Božích na nábožensko mravní vychování, toužili zbožní občané Drysičtí od nepaměti po tom, vystavěti sobě chrám Páně a zříditi samostatnou správu duchovní.

Uskutečnění této touhy překážel hlavně nedostatek hmotných prostředků, kterých takový podnik značnou měrou vyžaduje. Teprve odkazem Jana Bébara, rolníka a majitele 5/8 lánu čís. 19 zde nabyta myšlenka poněkud posily a občané zdejší kojili se nadějí, že ne-li jim, tedy snad potomkům jejich bude možno ku provedení myšlenky té přikročiti až založený fond čtyř tisíc zl. tak vyrostě, by úroky jeho na vydržování budoucího faráře Drysického vystačily.

Ubíhala léta a mnohý, jenž se v duchu těšil, že uvidí aspoň počátek stavby, odešel na věčnost, aniž by se byl dočkal toho, po čem tak vroucně toužil. Vrstevníci Jana Bébara odcházeli jeden za druhým, nastoupili noví hospodáři, vzrostlo nové pokolení a myšlenka stavby se neuskutečňovala. Nahromadilo se tolik překážek rozličných, že se zdálo, že nebude nikdy ani možno ku stavbě přikročiti. V roce 1865 stala se změna na faře v Pustiměři. Důstojný pan farář, P. Martin Zdůra, vzdal se pro churavost úřadu svého a administrátorem stal se P. Peregrin Obdržálek. Jsa toho náhledu, že drysičtí snad nikdy zřízení samostatné fary ve své obci se nedočekají, navrhnul tento velebný pán, že by bylo pro Drysické výhodnější, kdyby z úroků nadace Bébarovy slouživala se každou třetí neděli hrubá mše sv. v kapli Drysické.

A když Drysičtí návrhu tomu neodporovali, ba s radostí jej uvítali, slouživala se pak s povolením nejdůstojnější konsistoře v Drysících třetí neděli hrubá mše sv. První mše svatá sloužila se právě v ten den, když se srazila oddělení vojska Rakouského a Pruského u Tovačova, bylo to v červenci r. 1866.

V lednu 1867 stal se farářem Pustiměřským dstp. P. Jan Mich, rodák ze Švábenic. Usadiv se v Pustiměři a prozkoumaj bedlivě závěť Bébarovu, přišel nový pan farář k

náhledu, že není nikterak dovoleno úroků z fondu Bébarova bráti, jelikož se v závěti výslovně praví, že úroků těch má užito býti někdy k dotaci budoucího faráře Drysického. Jeho přičiněním přestali se sloužiti hrubé služby Boží v Drysicích a připisováním úroků ku kapitálu vzrůstal fond neustále tak, že koncem roku 1887 přes 16.000 zlatých obnášel.

Toto vzrůstání fondu příčinou, že již rokem 1873 počínaje skoro každoročně rokovalo se o stavbě této. Avšak žádoucího usnesení nedocílono proto, že hmotné prostředky na tuto stavbu pořád ještě nestačily.

Aby se získalo peněz, prodala obec v roce 1880 za úřadování starosty p. Jana Tauše hostinec svůj č. 1 za 18.000 zlatých a část obecního pozemku "Záplety" za 5.000 zl. a uložila stržené peníze po zaplacení dluhu, jenž na obecním hostinci váznul do I. Kontribučenské spořitelny Vyškovské.

V roce 1880 počalo se již opravdu pomýšlet na stavbu. Daly se vypracovati plány zednickému mistrovi p. Mátlovi z Rajhradu a usneseno, aby se kostel stavil uprostřed návsi, blíže sochy sv. Floriána. Na Faru měl se upravit obecní dům č. 10., který sloužil kdysi za školu. Poněvadž však nejdůstojnější konsistoř Olomoucká místa toho neschválila, byla obec nucena stavbu opět na neurčitou dobu odročiti.

Uplynulo opět několik roků. Mezi občany ozývaly se hlasy, že by se přece mělo stavěti a že by se mělo k tomu voliti místo, které nejdůst. konsistoř navrhuje, totiž blíže hřbitova.

Ve valné hromadě, kterou starosta obce p. Jan Korčičán svolal, usnesli se občané jednohlasně, aby se kostel stavěl u hřbitova.

Vyhotovení plánů se svěřilo p. Ant. Zajíčkoví, staviteli z Kroměříže. Plány tyto však nedošly schválení. Nejdůst. konsistoř zaslala obci nové plány, které bezplatně zhotovil architekt knížecí, pan Gustav Mereta, k nimž p. Ant. Zajíček na požádání představenstva obce potřebný rozpočet učinil. Náklad na stavbu kromě vnitřní úpravy rozpočten na 19.800 zl.r.č.

Při ofertním jednání dne 28. května 1888 odevzdalo se provedení stavby p. Antonínu Zajíčkoví. Technickým znalcem ustanovil J.E. pan kardinál Olomoucký p. architekta Maretu a po jeho úmrtí opět svého architekta Völkla. Obec převzala dodávání kamene, písku a cihel i s dovozem, kterého se všichni majitelé povozů i kraváci velmi pilně zúčastnili. Cihly pálily se v cihelně v "Hliníku" rok před stavbou zřízené. Pec v břehu vykopali občané bezplatně. Dne 6. března 1888 zemřel pan farář, děkan, kanovník a arcikněz Pustimiěřský P. Jan Mich a stal se administrátorem P. Metod Špaček, rodák Leškovský. Velebný pán tento napomáhal po příkladu zvěčnělého pana kanovníka Pustoměřského Drysickým radou i skutkem.

Záležitost stavby dospěla tak daleko, že se mohlo přikročiti ke kopání základů, což se dne 5. června roku 1888 způsobem slavnostním stalo. Toho dne sloužil pan administrátor zpívanou mši svatou v kapli, pak se šlo průvodem na staveniště, kdež pan administrátor pěknou a dojemnou řečí význam slavnosti vylíčil. Slavnost tato odbývala se sice jen soukromně po domácku, ale učinila na účastníky dojem tak mocný, že nebylo možné ubrániti se slz. Úchvatný byl to okamžik, kdy velebný pán s představenstvem a po nich ostatní občané trojím rýpnutím do země kopání základů zahájili. Slzy vděčnosti kanuly při tom za milost, že jim Všemohoucí dopřál dávno touženého dne tohoto se dočekatí.

Dne 24. června odbývalo se svěcení základního kamene a zároveň jubilejní slavnost 40 letého panování J.V. císaře a Krále Františka Josefa I., na kterouž památku zasazena jest do

zdi chrámové pamětní deska. Také sv. otec Lev XIII. slavil 1. ledna toho roku své 50. leté kněžské jubileum. Také toto jubileum bylo v obci naší a sice ve svatvečer před novým rokem slaveno. Celá vesnice byla osvětlena, hudba hrála, střílelo se z hmoždíře a žáci zdejší školy zapěli Papežskou hymnu na návsi u sochy sv. Floriána.

V tomto roce čítá obec naše 117 čísel domovních, 670 obyvatelů, má jednotřídní školu, kterou navštěvuje 150 dětí.

Zbývá ještě podotknouti, že práci stolařskou při stavbě této převzal stolář zdejší Karel Zbořil, práci kovářskou kovář zdejší Antonín Smékal, vazbu dělal pan Berg z Vyškova a práci zámečnickou pan Fiedler z Ivanovic.

Zvony objednala u zvonolijce Emila Vebra v Brně a hromosvod zhotovil p. J. Lefenda, zámečnický z Olomouce.

Na konci zasluhuje chvalné vzpomínky péče stavitele p. Antonína Zajíčka o řádné provedení stavby, jeho políra Martina Havlína péče o pořádek a bezpečnost dělníků, obětavost představenstva obce, obecního i stavebního výboru, jakož i všech občanů, kteří mnohé práce při stavbě této zdarma a rádi konali.

Bože milostivý, jenž všecky věci dobře řídíš a spravuješ, uděl nám milosti, bychom dílo ve jménu Tvém započaté ku Tvé cti a slávi také šťastně a svorně dokončili.

A nyní ještě slovíčko k Vám, drazí potomci, jimž tato listina snad někdy do rukou se dostane: važte sobě chrámu tohoto, který jsme s velikou obětavostí zbudovali, navštěvujte jej často, buďte věrni víře po otcích zděděné a pamatujte na nás, kteří již dávno v hrobech odpočívati budeme, někdy také "Otčenášem".

Dodatek:

Nedopatřením opomenuto v listině podotknouti, že odkázal ve prospěch kostela Antonín Krejčí, čtvrtlánik číslo 45. v Drysicích obnos 800 zl.r.č. a pole ve výměře 666 sáhů.

Odkaz tento přispěl nemálo k tomu, že chrám již nyní stavěti se může, což šlechetnému dárci milostivý Bože na věčnosti hojně odplatit ráciž.

V Drysicích dne jedenáctého prosince roku tisícíhoosmistého osmdesátéhoosmého.

Jan Bouda, *učitel a zapisovatel*, Jan Korčičán, *starosta*,
Jan Tauš, *první radní*, Cyril Vorálek, *druhý radní*, Karel Zbořil, *třetí radní*

Členové obecního zastupitelstva: František Ryšánek, Cyril Šoc, Benedikt Spisar,
Karel Řezníček, František Ryšánek, Josef Ros, Karel Tauš, Josef Polách, Petr Horák,
Jan Altman, Jan Štefek, Jan Ryšánek, František Stěnička

Stavební výbor: Jan Korčičán, Jan Tauš, Cyril Vorálek, Karel Zbořil, Josef Polách,
Cyril Mazánek, František Ryšánek, František Štefek, Karel Řezníček, Petr Horák,
Josef Kludák, Cyril Krejčí

Poznámka: Jan Kvapil, člen obecního výboru byl dnes před podpisováním této listiny, totiž 10. dne měsíce prosince pochován.

"Per ipsum, et cum ipso et in ipso..."

Slova, jimiž začíná kronika drysické farnosti, jsou vůdčí linií historických vyprávění, založené na paměti a svědectví. Ať tedy jsou světlem i na této cestě k pramenům.

Drysice byly původně přiřazeny do Pustiměře, a to již před rokem 1232, jak svědčí závěť biskupa Roberta. Roku 1727 si Drysičtí nákladem obce postavili "pěknou kapli, dlouhou tři a širokou dva sáhy, ke cti Narození Matky Boží". Všechno dřevo, 6000 cihel a cent železa na ni daroval tehdejší olomoucký arcibiskup, kardinál Wolfgang, hrabě ze Schrattenbachů. Kaple stála před dnešní farou, vpravo u státní silnice do Pustiměře a byla udržována obcí. K jejímu posvěcení došlo někdy po 25. srpnu 1727 pustiměřským farářem Martinem Požarníkem. V roce 1731 se kapli dostalo vzácného daru: stříbrného kalicha, který věnovali drysičtí rodáci a tehdejší prostějovští měšťané, Bohumír Šoc a jeho manželka Eva. Roku 1768 byla ke kapli přistavěna vížka pro malý zvon. Hned po vybudování kaple si Drysičtí vymohli, že jim v ní bývala sloužena mše sv. - napřed třikrát do roka, a od 17. září 1721 povolila arcibiskupská konsistoř, že "*pro vroucí horlivost těch, kdo ji slaví*" má být mše sloužena až dvacetkrát do roka. Po roce 1736 si měl pustiměřský farář zařídit sloužení mši sv. dle svého.

Tak se v kapli celebrowalo až do roku 1866 asi deset mši sv. ročně. Postupem času se však pomýšlelo na stavbu kostela. Za tímto účelem prodala obec roce 1876 svou obecní hospodu a část pozemků. Na tento úmysl pamatovali i občané, kteří dle svých možností přispěli buď finančně, odkazy či dědictvím. Tak mohly začít přípravy na stavbu. Zpočátku však vznikl spor o jeho umístění: usedlí jej chtěli stavět na návsi; proti tomu však byla celá horní část obce, která jej chtěla mít nahoře u silnice a právem poukazovala na to, že náves není vhodným místem pro kostel, neboť "*by tam zapadl a hlavně, že stavební místo tam je močál*". Až v roce 1887 došlo konečně ke shodě, že kostel bude stát u silnice.

Příčiněním rajhradského benediktinského opata Benedikta Korčiana, příbuzného starosty Jana Korčiana (č. 19), dále příčiněním rolníka Jana Touše (č. 41) a vyškovského advokáta Ctibora Helceleta, jakož i členů výboru - Josefa Polácha, Cyrila Vorálka, Františka Štefka, Františka Krejčíře, Petra Horáka, Cyrila Šoce, Petra Václavíka, Františka Ryšánka, Benedikta Spisara - začala stavba koncem roku 1887. Plány a rozpočty vypracoval A. Mereta, arcib. architekt. Stavební dříví daroval arcibiskup olomoucký, kardinál Bedřich z Fürstenberku. Z kamene, dovezeného v r. 1881, který darovala obec, bylo použito 20m³. Jednotliví občané nalámali a darovali 65m³. Písek se kopal zdarma z role Fr. Ryšánka na Holcusích za Smolovým mostem (asi uprostřed kopce, po levé straně státní silnice; pískovna byla zasypana asi r. 1930). Drysičtí horlivě a obětavě pomáhali dovozy i ruční prací, takže stavba rychle pokračovala. **P. Metoděj Špaček**, administrátor pustiměřské fary, tak mohl dne 24. června 1888 slavnostně požehnat základní kámen, který byl položen do zdiva, nad zemí již vystavěného. Pustiměřský farář František Buček požehnal 12. prosince 1888 kříž na kostelní věž, který byl hned nato i s bání vytažen na věž. Do věže byly rovněž usazeny tři zvony (4. května 1888) ulité zvonařem E. Webrem v Brně a tam i konsekrované (Narození Panny Marie, sv. Cyril a Metoděj a sv. Florián). V roce 1889 byla zbořena kaple a 15. června téhož roku požehnal P. František Strakoš, kooperátor v Pustiměři, základní kámen farní budovy. Stavěla ji drysická obec z obecního jmění. Stavba kostela a fary stála úhrnem 33.116 zlatých. kromě toho mnoho vykonali zdarma farníci. Kamene se spotřebovalo 126m³ a cihel 399.149 kusů. Slavnostní benedikci hlavního oltáře a

svatostánku vykonal 20. října 1889, - o svátku Posvěcení chrámů Páně, XIX. neděli po Svatém Duchu, - rajhradský benediktinský opat, zemský **prelát Benedikt Korčian**, za účasti četného duchovenstva a nezměrného množství věřících ze širokého

okolí. Až do zřízení samostatné duchovní správy - v říjnu 1892 - byl drysický kostel Narození Panny Marie kostelem filiálním, podřízeným farnímu kostelu pustiměřskému. Drysice tehdy měly 116 čísel a dle sčítání z roku 1890, 646 duší. V neděli, 25. října 1896, se konala slavnostní konsekrace nového kostela, kterou vykonal sám olomoucký arcibiskup **Dr. Theodor Kohn**.

Prvním drysickým farářem byl ustanoven **P. František Vaculík**. Narodil se 12. března 1865 jako syn nadučitele v Bochoři u Přerova. Ve dvaadvaceti letech byl vysvěcen na kněze (24. 8.1887) a působil pak postupně jako kooperátor ve Starém Hrozenkově, v Jestřabí a poté jako kaplan ve Vyškově. Na žádost drysických farníků jej ustanovil na novou drysickou faru arcibiskup Kohn.

Osmadvacetiletý kněz se ujal duchovní správy 23. března 1893. V Drysicích setrval téměř půl století až do své smrti. Učítou dobu byl též administrátorem v Želči, což - dle jeho slov "bylo opravdu těžké břemeno, znesnadňované velmi nepříznivým zimním počasím". Byl dobrý zpěvák, tenorista a lovec. S panem řídícím a dvěma pány tvořil partu, která v neděli večer hrávala karty ve vyhrazené světničce hostince u Synků. To byl obligátní život tehdejší drysické honorace. Byl velmi činný. Pamětníci ho chválí jako hospodáře, šlechtitele a včelaře. Založil v Drysicích hasičský sbor, Raifajzenku - v níž býval předsedou dozorčí rady, a rolnickou mlékárnu, přičemž v mladších letech byl jejím ředitelem. Jeden čas byl sekretářem P. Cyrila Stojana. To když Stojan kandidoval na poslance za Vyškovsko. V "Omladině" býval vzdělavatelem a cvičíval divadla. Jeho koníčkem byla historie. Bádal v matrikách, zabýval se místními dějinami a vyhledával rodokmeny jednotlivých usedlostí a rodů v Drysicích. Sbíral též starožitnosti a podnikal vykopávky v Mejlicích u Pustiměře, v lokalitě někdejšího hradu. Část jeho sbírek se nachází ve Vyškovském muzeu, ostatní bylo zničeno při bombardování. Když se v roce 1893 ujímal fary, všichni farníci chodili do kostela.

V letech 1912-14 a zvláště po I. světové válce se i v Drysicích spolu s agrarizmem a

sokolstvím rozmohlo protináboženské pokrokářství. To mu velmi ztrpčovalo život. Ve dvacátých letech chtěly pokrokářské živly zabrat pro československou církev dokonce i kostel. Ani obec tehdy neplnila své závazky vůči kostelu a faře, a tak zvláště fara chátrala. Zde také P. Vaculík náhle zemřel na srdeční selhání, 24. října 1941. Pohřební obřady vykonal jeho přítel a drysický rodák, rajhradský opat Alois Kotyza. Nad hrobem promluvil i Bohumír Bunža, kanovník a děkan z Vyškova. První drysický farář byl pohřben na zdejších hřbitově, kde očekává své vzkříšení.

Jeho nástupcem se stal **P. Josef Ambros**. Od 20. listopadu 1941 spravoval farnost jako administrátor a poté od 1. dubna 1942 jako farář. Narodil se 1. února 1899 v Určicích jako jediný syn domkáře Vojtěcha Ambrose a jeho manželky Terezie r. Sedláčkové. Už jako sirotek a chovanec své pěstounky Filomeny Macharáčkové absolvoval prostějovské gymnázium. Tady byl jeho spolužákem pozdější básník Jiří Wolker. V 18-ti letech, v důsledku spály prodělané v dětství, oslepl na levé oko. Po teologických studiích byl 5. července 1923 vysvěcen na kněze a působil jako kooperátor v Halenkově, Novém Hrozenkově, Rožnově pod Radhoštěm, v Bojkovicích, ve Vnorovech, jako administrátor v Rohatci a poté v

Podivicích jako tamní poslední duchovní správce, neboť občané se vystěhovali a kostel i fara byly vyklizeny. V Drysicích prožil těžké chvíle bojů v roce 1945, zboření fary i poškození kostela. Byl to on, kdo se v poválečných letech postaral o stavbu nové fary i opravu poškozeného kostela, a to i přesto, že jej sužovala cukrovka, v jejímž důsledku

zcela oslepl. Naposledy sloužil farníkům mši svatou 26. dubna 1953, o 3. neděli po sv. Duchu. Zbytek života strávil na faře v Drysicích, kde ve věku 59 let zemřel v neděli 23. listopadu 1958. Pohřben byl ve Vnorovech.

Od 1. srpna 1954 se stal drysickým administrátorem **P. Dr. Jaroslav Kantor**. Narodil se 30. května 1909 v Přerově jako čtvrtý z pěti dětí železničáře Štěpána Kantora a jeho manželky Antonie r. Otáhalové. Střední školu studoval v Přerově a bohosloví jako alumnus papežské koleje Nepomucenum v Římě, kde také 22. prosince 1934 přijal kněžské svěcení. Svou primum mši svatou

slavil v podzemí baziliky sv. Klimenta, u hrobu sv. Cyrila. Působil jako kooperátor v Holici u

Olomouce, poté 15 let v Soběchlebích u Lipníka nad Bečvou, dva roky ve Vrbně ve Slezsku a 8. srpna

celebroval první mši svatou v kostele Narození Panny Marie v Drysicích. Byl skromný, prostý a zvláště oblíbený u dětí a mládeže vůbec. Zemřel po

těžké nemoci, 22. dubna 1957, a byl pohřben vedle profaráře P. Vaculíka na místním hřbitově. Jeho nástupcem se stal 1. září 1957 **P. Augustin Navrátil**, rodák z Lutopecen u Kroměříže. První bohoslužby v Drysicích konal 8. září 1957 na svátek Narození Panny Marie. V Drysicích působil pouze dva roky, neboť v tragických letech komunistické diktatury byl pronásledován a vězněn. Zemřel 25. září 1964.

V roce 1959 bylo vedení duchovní správy svěřeno důchodci **P. Františku Strnadovi**. Narodil se v Kralicích, okr. Třebíč, jako nejstarší z osmi dětí řídicího učitele Františka Strnada. V deseti letech byl přijat do chlapeckého semináře v Brně, kde v roce 1917 maturoval. Po návratu z I. světové války začal bohoslovecká studia v Brně, a po jejich ukončení přijal 5. července 1922 v tamní katedrále svátost kněžství.

Působil jako kaplan v Třebíči, Líšni, Boskovicích (*pod jeho vedením zde vyrůstal pozdější kardinál Tomáš Špidlík*) a opět v Brně - to už jako invalidní důchodce. V roce 1973 byl stížen mozkovou příhodou. Tento vroucí ctitel Božského Srdce Páně, Matky Boží Panny Marie a neúnavný kazatel a exercitátor zemřel na faře v Drysicích, 19. července 1974, a odpočívá na místním hřbitově.

V témže roce se do farnosti přistěhoval **P. Josef Hrazdil** (bydlel v č. 36), ivanovický farář v.v., trpící těžkým astmatem. Vypomáhal v duchovní správě nakolik mu to zdravotní

V této souvislosti nelze opomenout **sl. Marii Říčankovou**, hospodyně drysické fary a ženu hluboké zbožnosti. Byla to ona, která v době nemoci P. Strnada přišla se slzami v očích na faru do Želče, aby požádala zdejšího administrátora, **P. Rafaela Krále S.D.S.** o výpomoc alespoň o nedělích, dokud se zdravotní stav P. Strnada nezlepší. Ten pak do Drysic dojížděl až do roku 1981, kdy farnost začal spravovat excurrento pustiměřský administrátor, **P. Václav Žákovský**, který sem dojížděl až do své smrti (10. května 1989).

Dekretem arcibiskupství olomouckého byl v červenci 1989 ustanoven administrátorem v Pustiměři a excurrento administrátorem drysickým, **P. Josef Beníček**. Vzhledem k tomu, že byl v roce 1991 vyslán na postgraduální studia do Říma, stal se jeho nástupcem **P. Vlastimil Bartoň**. V roce 1995 byl jmenován farářem pustiměřským a excurrento správcem drysickým Dr. Beníček. Po pádu komunismu se tak otevřela nová éra naděje, spočívající na utrpení a svědectvích tolika svědků pravdy i v samotných dějinách drysické farnosti. S finanční pomocí Obecního úřadu v Drysicích, v čele se starostou Ludškem Horeckým, a za přispění všech drysických občanů bylo možné začít s generální obnovou kostela před 100. výročím jeho konsekrace, která se slavila v neděli 27. října 1996. Stavební práce vykonala firma p.

Jaroslava Dobeše z Drysic, novou střechu pak zručný zdejší mistr tesař Rostislav Drmola. Stejnou obnovou prošla i budova fary. O slavnosti výročí posvěcení chrámu, 25. října 1998 požehnal olomoucký světící biskup Josef Hrdlička největší zvon, jaký kdy z věže tohoto kostela zazněl: je zasvěcen Matce Boží Panně Marii (nápís na zvonu: *Sub tuum praesidium confugimus*).

Byl ulit z darů občanů jako náhrada za zrekvírované zvony během války.

Těmito cestami kráčela Boží prozřetelnost v toku dějin k srdcím a lidským údělům obyvatel této farnosti. A že hlas Nejvyššího nebyl oslyšen, dokládají životní svědectví těch, kteří jako Matka Boží odpověděli na Boží oslovení "*Fiat mihi secundum verbum tuum*". Duchovní povolání, jež vyrostla v prostředí této vesnice byla požehnáním nejen pro ni samotnou, ale i pro všeobecnou Církev a duchovní kulturu národa. Jejich svědectví proto nemůže zůstat zapomenuto! Následující řádky necht' jsou výrazem vděčnosti za odpověď těch, jejichž krev koluje i v našich žilách.

13. srpna 1893 slavil v Drysicích primiční mši svatou rajhradský benediktin **P. Alois Kotyza OSB**. Narodil se v Drysicích 27. února 1869 jako druhý z jedenácti dětí manželů Pavla a Marie Kotyzových. Otec byl rolník, čtvrtláník. Chlapec studoval a maturoval v arcibiskupském semináři v Kroměříži. Členem rajhradského opatství se stal jednoduchou profesí v roce 1889 a slavnými sliby roku 1892, za opata Benedikta Korčiána. Na kněze byl vysvěcen v Brně, 30. července 1893. Pracoval v duchovní správě ve starobylé řádové faře v Domašově, v rosickém děkanství, jehož se poté stal děkanem.

Po smrti opata Petra Hlobila (1936) byl zvolen rajhradským opatem a benedikován 9. května 1937. Byl sedmým benediktinským opatem rajhradským.

Novináři jej po smrti vylíčili v "Národní Obrodě" a "Katolíku" těmito slovy: "*Se svou výraznou tváří, poznamenanou charakteristickými vráskami, s vlasy sčesanými do čela a svým rozvážně mírným, shovívavě dobrosrdečným pohledem se vyjímal zejména v řeholním rouchu téměř jako středověký mnich. Povahy byl bodré, hovorné a vldné, a živě se zajímal o mnoho věcí, také o historii, o kulturní památky, o dějinné a umělecké krásy republiky a ciziny*". Proto také mnoho cestoval po vlasti i cizině: navštívil Polsko, Francii, několikrát Itálii, byl ve Španělsku, v Německu, Švédsku, v Maďarsku, v Jugoslávii, ve Svaté zemi a v Číně. Ti, kdo se ze zvěčnělým prelátem častěji stýkali, hovoří s úctou o jeho životní moudrosti a vzácné zkušenosti. Byl to moudrý stařec (pozn.: přes vysoký věk vůbec jako stařec nevypadal, měl černé vlasy a byl tělesně i duševně svěží), znalý lidských charakterů, bodrý a lidového vystupování, s duševní pružností ve svém věku velmi vzácnou."

Po válce, kdy se rajhradský klášter nacházel ve velmi žalostném stavu vyvinul veškeré úsilí a schopnosti při jeho opravě, aby tak důstojně připravil 900. výročí jeho založení. Této slavnosti se však nedožil, neboť tragická autonehoda ukončila jeho život v 78. roce života. Byl pohřben 24. července 1947 v Rajhradě. Nad hrobem byla připomenuta i památná skutečnost, že to byl právě opat Kotyza, kdo dal po válce první podnět k opětovnému seskupení českých benediktinských klášterů a k práci pro zřízení Slovanské benediktinské kongregace sv. Vojtěcha.

O svátku sv. Anny v roce 1903, přijal v královéhradecké katedrále sv. Ducha kněžské svěcení **P. Antonín Kotyza**, bratr zmíněného opata Kotyzy. Narodil se 8. září 1879 jako devátý z jedenácti dětí. Studoval a maturoval na Slovanském gymnáziu v Brně. Nosil čamaru a právě slovanství ho přivedlo až ke královéhradeckému biskupovi Brynychovi. Po svěcení kaplanoval do r. 1915 v Proseči a v Nových

Hradech, pak byl postupně farářem v Chlebích u Nymburka a ve Velimi. Zde se těžce roznemohl a poslední dvě léta života zůstal

upoután na lůžko. Nesl to odevzdaně a říkával: "*Pán Bůh mi dával zdraví dost dlouho, musím i toto snést*". Zemřel 9. listopadu 1954 a je pohřben ve Velimi.

P. Vojtěch Horák OSB, křestním jménem Jan, se narodil 15. prosince 1881 v Drysicích č. 14 jako nejstarší ze tří dětí Petra a Rozálie roz. Matouškové z Podivic. Roku 1893 vstoupil na české státní gymnázium v Kroměříži a tam maturoval v roce 1901. Dvě léta nato, v roce 1903, vstoupil k benediktinům v

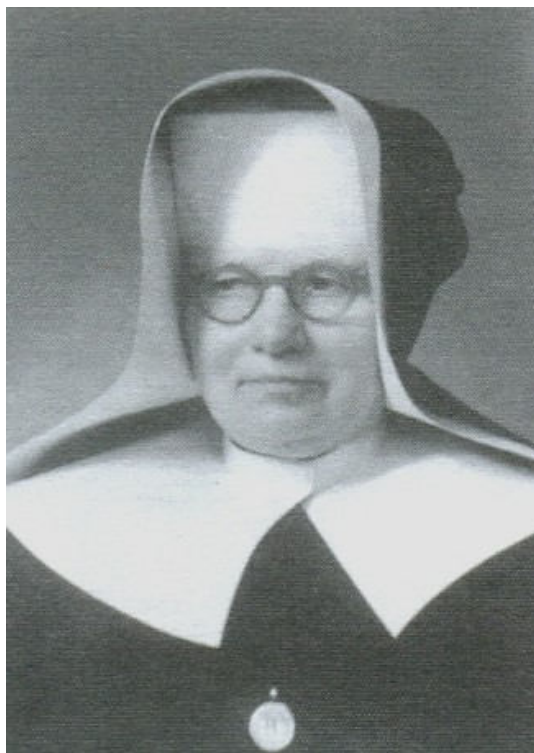
Rajhradě. Na kněze byl vysvěcen v roce 1907 biskupem Pavlem Huynem. Tři roky byl kaplanem v Ostrovačicích u Rosic, pak do r. 1922 kaplanem a potom farářem v Rajhradě do roku 1950. Z dalších míst jeho působení můžeme vyjmenovat Hejnice u Frýdlantu v Čechách, Osek u Duchcova, Králíky u Žamberka a Moravec u Tišnova. Zemřel 3. prosince 1963 a je pochován v Rajhradě.

P. Jan Zakopal CSSR, se narodil 31. prosince 1894 v Drysicích jako třetí z dvanácti dětí manželů Františka Zakopala a Marie roz. Pospíšilové. Studia začal ve Vyškově a od terciie pokračoval v Července u Litovle na soukromém gymnáziu redemptoristů, kde byl jeho strýc řeholním bratrem. Po sextě konal noviciát v Bílsku. V srpnu 1912 přišel už jako klerik do Obořiště dostudovat gymnázium a bohosloví. Na kněze byl vysvěcen 18. července 1920 v Praze. Jeden rok pak působil jako katecheta na měšťance v Král. Vinohradech, rok vyučoval septimu a oktávu v Obořišti a pak byl přeložen do kláštera při chrámu sv. Michala v Brně. Tady se přihlásil k práci mezi řeckokatolíky. Koncem srpna 1926 přišel do

Strapkova, přijal východní obřad a spolu s dalšími redemptoristy konal misijní činnost mezi řeckokatolíky. V roce 1931 byl přeložen do nového řádového kláštera v Michalovcích, kde působil až do roku 1950. Zemřel 2. ledna 1974. Časově by sem patřila i jména dvou bolestných obětí války. V bitvě u Kollzů padl poručík František Gregor a na Piavě poručík Alois Vlček. Oba studovali a maturovali s vyznamenáním na arcibiskupském gymnáziu v arcib. semináři v Kroměříži. Oba měli v úmyslu studovat na kněze.

Z Drysic pocházelo i pět řeholnic. **Ctihodná sestra Christofora**, křestním jménem **Antonie Krejčí**, z řádu sv. Karla Boromejského, narozená v roce 1885. Vystudovala na odbornou učitelku v klášteře v Třeboni. Roku 1909 složila řeholní sliby v Praze a poté vyučovala na škole v Třeboni. V roce 1938 zastávala místo představené v klášteře v Líšni u Brna. Nato v roce 1942 odešla do Frýdlantu na odpočinek. Pro nedostatek učitelek však v pedagogické práci pokračovala až do roku 1950. Potom vedla až do r. 1957 zásobování a po přestálé chřipce byla 5. března

1958 stížena srdečním záchvatem, kterému za šest dní podlehla. Vyučovala celkem 42 let.

Ctihodná sestra Marie Abráma Smékalová se narodila v Drysicích v roce 1873. Když jí bylo dvacet let odešla do Frýdlantu nad Ostravicí. Poté složila v

Praze věčné sliby a odešla do Slaného, kde přes dvacet let pracovala v nemocnici, z toho 14 let jako představená.

Nato odchází do Dvora Králové, Kladna a nakonec do Pelhřimova. V

nemocnici strávila celkem 55 roků. Do Drysic, na hrob svých rodičů, se naposledy dostala v roce 1946.

Ctihodná sestra Marie Polykarpa Taušová z řádu sester sv. Karla Boromejského, křestním jménem

Josefa, se narodila v Drysicích 9. června 1877. Jako sedmnáctiletá vstoupila 1. března 1894

do řádu. Obláčku měla 21. listopadu 1896 v Praze a 16. května 1897 tam složila zkoušku na industriální učitelku a působila krátký čas v Broumově a pak v Biedenmansdorfu v Dolních Rakousích.

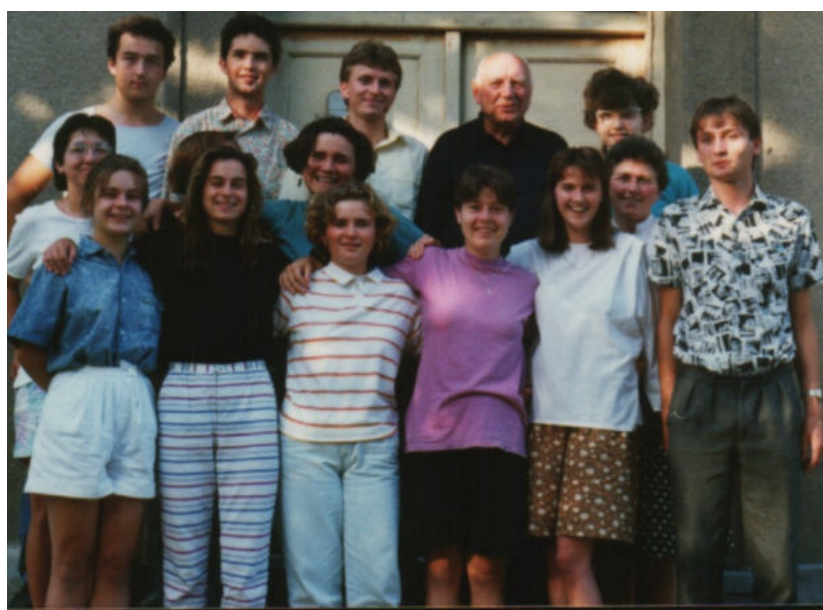
Ctihodná sestra Emílie Kroupová z řádu sester sv. Dominika přišla do Řepčína ve škol. roce 1910/11. Roku 1916 maturovala a začátkem září měla obláčku. Pak učila mj. v Jasené u Vizovic a po dalším roce se vrátila do Řepčína do noviciátu a poté do Jasené, kde působila dalších 19 let. Pak učila rok ve Víceměřicích a tři roky v Bojkovicích. Od roku 1942 pracovala v administrativě ve Střelicích.

Ctihodná sestra Emíliána Pořízková z řádu sester sv. Karla Boromejského, křestním jménem Alžběta, se narodila v listopadu 1897 v Drysicích č.p. 110. Studovala u sester dominikánek ve Vyškově. V I. světové válce se dala k ošetrovatelkám raněných u sv. Anny v Brně. Na radu nemocničního kněze P. Maluše vstoupila do kláštera v Kladně. Noviciát konala v Gmundu a sliby složila v Praze. Jako ošetrovatelka nemocných působila v Berouně, Písku, v Prachaticích, Jablonci nad Nisou, v Karlových Varech, v Praze (na Smíchově), v Horní Sloupnici a Chocni. Pak jako katechetka ve Filipově a Jiříkovicích v Krkonoších. Odtud byla povolána do Prahy a odtud soustředěna do Vidnavy spolu s dalšími 400 přestárlými a nemocnými sestrami z různých

řádů. Tam prožila 7 let těžké nemoci, které podlehla 25. ledna 1957. Ve Vidnavě očekává své vzkříšení.

To jsou kořeny, z nichž vyrůstají novodobé dějiny farnosti. Kostel Narození Panny Marie v Drysicích byl místem mnoha významných setkání: tady o prázdninách r. 1992 vedl duchovní cvičení pro mládež **prof. Tomáš Špidlík, S.J.** z Gregoriánské univerzity v Římě; sem vůbec historicky poprvé v regionálních dějinách zavítal

v neděli 14. září 1997 apoštolský nuncius, arcibiskup **Mons. Giovanni Coppa** a tady předsedal slavnému Te Deum. Všem drysickým farníkům zaslal u příležitosti 100. výročí posvěcení kostela své Apoštolské požehnání papež Jan Pavel II. U příležitosti 800. výročí založení obce bylo Jeho Excelenci, Mons. Coppovi uděleno "čestné občanství". Tváří v tvář těmto dějinám nelze přeslechnout hlas výzvy, která k nám zaznívá ze závěti našich otců, vepsané do pamětní listiny založení chrámu:

***'Bud'te věrni víře
po otcích zděděné'.***

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, SJ DRYICKÝM FARNÍKŮM U PŘÍLEŽITOSTI 100. VÝROČÍ POSVĚCENÍ FARNÍHO KOSTELA, 25. ŘÍJNA 1996

Letos právě uplynulo 400 let od příchodu jezuitů do Čech. Pražská knihovna má v úmyslu to oslavit sérií přednášek. Ty se pocho-pitelně soustředí na kulturní práci a na školy Tovaryšstva Ježíšova v našich zemích. Ale nemělo by se zapomenout na okolnost, že to byl také začátek exercičního hnutí. Výsledky této staleté činnosti jsou

nedozírné. Svatý Ignác žil v kritické době. Začíná novověk. Objevili Ameriku a jiné zaoceánské země. Nastupuje současně doba velkých objevů v přírodních vědách a v technice. Dobře dnes známe, jaké pokroky lidstvo v tomto posledním úseku svých dějin udělalo. A přece byl a je tento obrovský technicko-přírodovědecký rozmach spojen s velkým nebezpečím. Zapomnělo se na to, že je člověk schopen udělat nejzajímavější objevy sám v sobě, ve svém srdci. Před poslední válkou vyšla kniha, která měla úspěch. Její titul byl překvapivý: „Člověk – tvor neznámý“. V době, kdy se rozkládají atomy, kdy hledáme poznat meziplanetární prostory, jeden terén zůstává víc a víc neprozkoumaný: člověk sám, my sami. A přece už staří Řekové hlásali jako začátek vši moudrosti: „Poznej sám sebe!“ Nejde tu o poznání lékařské, ani psychologické, ale o objevení toho, čeho jsme schopni dosáhnout. Exerciie nás učí, že dokážeme spolupracovat s milostí k obnovení sebe a celého světa, připravovat příchod Božího království na tuto zemi.

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI

1. – 2. listopadu:

návštěvou kostela a po splnění tří obvyklých podmínek

1. do 8. listopadu:

je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek

(sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysly sv. Otce)

denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci,

návštěvou hřbitova a modlitbou za zemřelé – třeba jen v duchu;

v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

*Všemohoucí Bože, vyslyš naše prosby za naše zemřelé bratry a sestry
a posilni naši naději, že jako tvůj Syn vstal z mrtvých,
vstaneme k novému životu i my a že se u tebe znovu shledáme.
Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána,
neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje na věky věků. Amen.*

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Přijel jednou na Čukotku ruský profesor. Ubytoval se u známého Čukči a odpočívá. Jednou vidí, že se Čukča někam chystá. Ptá se ho: „Kam jdeš?“ - „Na medvěda.“ - „Vezmi mě s sebou.“ - „Ne, ne ... tam je třeba používat hlavu.“ - „Já přece nejsem hlupák, vždyť jsem vysokoškolský profesor.“ - „A na lyžích běhat umíš?“ - „Samozřejmě! Kdysi jsem dokonce i závodil.“ - „Tak dobře.“ Vzali zbraně a vydali se do tajgy. Šli dlouho, předlouho, až nakonec došli k medvědímu brlohu. Čukča vezme pušku, střílí do brlohu a dá se na útěk. Profesor nic nechápe, ale běží zarovno s Čukčou, a za nimi běží rozzuřený medvěd. Běží tak hodinu, dvě... Pak se profesor zamyslí: „A proč já vlastně utíkám? Vždyť mám pušku!“ Otočí se, zamíří a prásk ... medvědovi mezi oči. Čukča jen mávnul rukou a poznamenal: „A to říkal, že není hlupák. Jak teď takovou horu masa dotáhneme domů?“

II.

Dva myslivci si vykládají zážitky: „Nedávno jsem v Africe ze vzdálenosti 500 metrů jedinou ranou zastřelil slona.“ - „To já jsem zas při plavání v oceánu holýma rukama zardousil velrybu.“ - „A slyšel jsi o Mrtvém moři? Nebýt mě, ještě by žilo.“

III.

Hajný jde na procházku s tchořem. Potká ho známý a zvědavě se ptá: „Ochočeného tchoře jsem ještě neviděl! Kam ho dáváte na noc?“ „Spí se mnou v posteli a zahřívá mi nohy,“ chlubí se hajný. „A co ten zápach?“ „Už si, chudák, zvykl.“

IV.

Příběhne sváteční střelec po lovu do místního hostince. Přisedne si k místnímu lékaři. „Víte, co jsem dnes skolil, pane doktore?“ - „Vím, už byl za mnou na ošetřovně.“

V.

Starý děd leží na smrtelné posteli a tiše umírá. Vtom se mu k nosu přilíne vůně čerstvě nasmažených koblih z kuchyně. Sebere poslední síly, sleze z postele a plazí se do kuchyně. Už je vidí před sebou, celý talíř voňavých koblih, už natahuje ruku, už je tak blízko! Vtom se přizene bába, pleskne ho přes ruku a křičí: „Necháš to! Ty jsou na pohřeb!“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 22. - 30. října 2022

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 22. října	TOPOLANY-SOBOTNÍ MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	TOPOLANY 18.00	za živou a + rodinu HRDOVU a SÜSSEROVU
NEDĚLE 23. října	30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SVĚTOVÝ DEN MISÍ SBÍRKA NA MISIE	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Františka a Annu KUCHTÍČKOVY a rodiče
		DRYSICE 9.30	za + Dominika GAŠPARÍKA, rodiče, sourozence a švagry
		PODIVICE 11.00	za + Andělku a Petra ŠMEHLÍKOVY a Boží požehnání pro rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU
PONDĚLÍ 24. října	SV. ANTONÍN MARIA KLARET, BISKUP	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Jiřinu POHLODKOVOU, rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
ÚTERÝ 25. října	SVÁTEK VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NAROZENÍ PANNY MARIE V DRYASICÍCH (1896)	DRYSICE 18.00	za živé a + farníky, kněze, řeholníky, řeholnice a dobrodince farnosti
STŘEDA 26. října	STŘEDA 30. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	za + rodiče MALÍKOVY a Boží požehnání pro rodinu
ČTVRTEK 27. října	ČTVRTEK 30. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	na poděkování za úspěšné ukončení studia a Boží požehnání do života
PÁTEK 28. října	SVÁTEK SV. ŠIMON A JUDA, APOŠTOLOVÉ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Karla a Annu SMEJKALOVY, sourozence a rodiče z obou stran
SOBOTA 29. října	BL. MARIE RESTITUTA KAFKOVÁ PANNA A MUČEDNICE	PODIVICE 8.00	za + Rudolfa POSPÍŠILA, dvě manželky, pět dětí a Boží požehnání pro rodinu POSPÍŠILOVU a ŠMEHLÍKOVU
NEDĚLE 30. října	TOPOLANY, PODIVICE: PO MŠI SVATÉ SVĚTELNÝ PRŮVOD NA HŘBITOV A MODLITBA ZA ZEMŘELÉ 	TOPOLANY 17.00	za živou a + rodinu KUDLIČKOVU a ŠTĚPÁNKOVU
		PUSTIMĚŘ 8.00	za + Břetislava NAVRÁTILA, živou a + rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Michala ADAMCE, manželku, sny, vnuky a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Marii ČERNOU a Boží pomoc a požehnání pro rodinu POSPÍŠILOVU a ŠMEHLÍKOVU

FARNÍ INFORMÁTOR, XXIX. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 31. října - 6. listopadu 2022

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
PONDĚLÍ 31. října	SV. WOLFGANG, BISKUP	PUSTIMĚŘ 17.00	za +Josefa MENŠÍKA, manželku s prosbou o Boží požehnání a dar zdraví pro živou rodinu
ÚTERÝ 1. listopadu	SLAVNOST VŠECH SVATÝCH DRYSICE: PO MŠI SVATÉ SVĚTELNÝ PRŮVOD NA HŘBITOV A MODLITBA ZA ZEMŘELÉ	PODIVICE 8.00	za farnosti Podivice, Pustiměř, Drysice a Topolany
		DRYSICE 16.00	za +Helenu a Aloise MARKOVY, + rodiče a Boží ochranu a požehnání pro živou rodinu
		PUSTIMĚŘ 18.00	za +Nepomucenu STEINEROVOU, manžela a Boží požehnání pro rodinu
STŘEDA 2. listopadu	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ PUSTIMĚŘ: PO MŠI SVATÉ SVĚTELNÝ PRŮVOD NA HŘBITOV A MODLITBA ZA ZEMŘELÉ	PODIVICE 8.00	za + rodiče, sourozence a duše v očistci
		DRYSICE 16.00	za + rodinu BENÍČKOVU, MAHDALOVU, ZELENKOVU, BUČKOVU a CHARVÁTOVU
		PUSTIMĚŘ 18.00	za +Benedikta DRBALA, rodiče, sourozence a duše v oč.
ČTVRTEK 3. listopadu	SV. MARTIN DE PORRES, ŘEHOLNÍK	PUSTIMĚŘ 17.00	za živou a +rodinu GAZDÍKOVU, MAHDALOVU, LEKEŠOVU, SMETANOVU a VELECKOU
PÁTEK 4. listopadu	SV. KAREL BOROMEJSKÝ, BISKUP PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 17.00	na poděkování za přijatá dobrodiní s prosbou za dar zdraví a za živou a + rodinu SEDLÁČKOVU, SLEZÁČKOVU, ROZEHNALOVU a RYŠÁNKOVU
SOBOTA 5. listopadu	SOBOTNÍ PAMÁTKA PANNY MARIE	PODIVICE 8.00	k Panně Marii ustavičné pomoci za napravení sourozeneckých vztahů a za dar víry
	TOPOLANY-SOBOTNÍ MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	TOPOLANY 17.00	za + Evženu a Oldřicha MARISCHLEROVY, dceru a Boží požehnání pro rodinu
NEDĚLE 6. listopadu	31. NEDĚLE V MEZIDOBÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za živou a + rodinu PŘEROVSKOU
		DRYSICE 9.30	za + Marii KNAPOVOU, manžela, dceru, rodiče a Boží požehnání pro rodinu
		PODIVICE 11.00	za živou a +rodinu POSPÍŠILOVU, DOSTÁLOVU a KOLARÍKOVU